THE SUNDAY MORNING SHULCHAN ARUCH CHABURA IS STARTING A NEW TOPIC

The Halachos of Damages, Payments and Responsibilites

TOPICS WILL INCLUDE:

SLIP N' FALL | MALPRACTICE CAR ACCIDENTS | WHOSE FAULT?

LEARN THE SOURCES, "LAMDUS", DOWN TO THE PRACTICAL HALACHA

Shabbos Afternoon

LEARN THE SUGYA, ONE HOUR BEFORE MINCHA

Sunday Morning:

9:00 - 9:40: CATERED BREAKFAST AND LEARN THE SOURCES ATTENTION LAWYERS PLEASE CONTACT YPARSONS@ KZMNMB.ORG TO RECEIVE CLE CREDITS FOR ATTENDING THE SHIUR.

9:40: SHIUR BY RABBI BLEJER

SHIUR WILL BE LIVESTREAMED ON OUR WEBSITE SHIURIM.KZMNMB.ORG

A JOINT PROJECT OF The North Miami Beach Kollel and The Law Offices of Stok Kon + Braverman

THIS GUIDE IS BROUGHT TO YOU BY

The Business Halacha Awareness Initiative is a joint project of the North Miami Beach Kollel and the Law Offices of Stok, Kon & Braverman, with the mission to promote better awareness and expert handling of business-related financial issues in both the halachic and legal realms.

To this end, we have created a chabura of local Talmidei Chachomim to learn the halachos of Choshen Mishpat, as well as a schedule of seminars and programs to better educate the community in business halacha topics. We thank Beis Din Maysharim of Lakewood, NJ for overseeing the project.

ABOUT THE NORTH MIAMI BEACH KOLLEL

The North Miami Beach Kollel has been servicing the local Jewish Community since 2006. The mission of the Kollel is to create a vibrant Makom Torah, a place where there is constant study of Torah, in the heart of the North Miami Beach Community, providing unlimited learning opportunities to all members of the community. In addition to the high-level Torah Study of the Kollel staff, they also deliver over 70 shiurim weekly throughout the region.

The Kollel has played a central role in the growth of Torah in NMB and its development as a strong Torah center in South Florida. The Kollel, through the many Torah classes which are given by its faculty in neighboring communities, has also served as a central figure in the spreading of Torah in other communities such as Aventura, Aventura Lakes, Bal Harbour and Hollywood.

ABOUT OUR PARTNER

Stok, Kon & Braverman is a full-service law firm whose areas of practice focus on complex commercial litigation, real estate, appeals, partnership disputes, family law, immigration, guardianships and probate. The attorneys at the firm always bear their clients' burdens for them, which allows these corporate leaders the time and attention to focus on building their businesses instead of getting bogged down in legal quandaries. Together with its joint efforts with local and nationwide rabbanim and dayanim, the firm can help advise on how Halacha and secular law collide with respect to virtually all aspects of their clients' economic dealings.

Robert A. Stok, Esq. the managing principal of the firm, became an attorney after a successful career on Wall Street working as an investment banker and a trader for prominent financial institutions. In addition to his law practice as a commercial litigator and transactional lawyer, Mr. Stok has developed real estate projects and has established a variety of successful businesses ventures. Therefore, Mr. Stok brings a unique perspective to the practice of law due to the combination of his in-depth real-world experience together with his highly homed legal skills.

Joshua R. Kon, Esq. serves as a principal of the firm and is an experienced legal practitioner and business owner. This gives him a unique appreciation and understanding of his clients' business problems, having experienced them firsthand. For more about the firm and Josh, please visit www.stoklaw.com. פרק שני

עין משפט נר בזמה

כו.

פד א מיי פיי מכלכית מד ממון פלסה יו סמג בשין סו: פה ב מיי סיא מאכות סוט ומזיק בלכב יא ומיז הלסה א שמג בשין ע טושיים מימ מימן מכל סביף ג וסימן שבה אלה חלי מק שמשתלם מגופו דכספו :5 920 של זה מני מק מגופו ולא של אמר פי גמרי שם פיז סלסה מ מא כשין שם מושיים וכאן אם היה כחלר הניוק חלי כוק מית בימן שנה מציף ה: פו ד מיי שם פיל כלי יל הוה משחלם מן העלייה אכל לעיל CI 551 23 213 70 אי הוי מחייב שן ורגל ברה"ר הוה מית מתן מכל מכיף ג משמלם מנופו כמו קרן וא״ח היכי וספיף יו

- decision הנהות וציונים

לו בדצרי אם כוסר, זכן ביסיש ווכיה בילים וכניים וניאה שכיח ישר דורים כפליו קבא. איתא בין באונה בין ברצון רגיין תושמות יבפות נג ערב ריה הכהן (גליון): 3] (כוונהו ק"ו דלעיל ליכא יוי"ל דאי לאו כספו הכאן (גייזן): גן (כחטם סיודט הגם גין סובי ולוזהן (גייזן): דן נרציל דסבר (וציין): באהיסן: סן נרציל באהיסן: סן עציל יין גייזן איין הוה שבקינן ק"ו דהכה דמיקל רידא אדם חייב בכופר. מלח וגליווו) רשיא (גליון) שכתב רברים בעורבנים חדיג מקחו כופר לנפש רולה לא 1671 33023 Minaat Juga הכא, וככתיי בשתע ו ואי מתכוין, או דציל בשונג או בכויד כלא כתכוין: או זן ציל מפעשינן (בתיי, הפרפויד ממעשינן (בתיי, הפרפויד ממעש"): מן רשיא (גליק) ציין כהנהוה והצווה על תשקול מיניה ממונת למפטריה כהנהות והצוזה על המהרסיא שיש ספרים שכתוב בדפריך ונברפריר בדפריי)ו מז מציל ולא מהא קרן, וכאי אלכמו:

------רבינו חננאל

בשחיטת קרשים בפי כל התריר וכך היא הצצה שכן לא יפתות כלוג רי אופר שלשה לוגין רכון סברי דון סינה וכינה בה מנחה בתנרבין צך שכן סנהה שמוכן אך שכן מהברבין זמינה מה מנחה בלוג אך שכן כלוג, ורי שבר דין מינה ואולים באתרה כה כנחה כתנדבין אף שכן כתנדבין ואוקים באתרה כוסכין כה נסבין גי לוגין אף שמן נמי ג׳ לונין, זכשרק שבוצת הצודת ווך לוו ציבו אשק חלוקה נו חלוקת ד"ם ורבנן. וכן פיי שמרצה זו הניחא פיי שמרצה זו הניחא לרי האמר דזן מינה ואוקים באחדה, כלוכו שהלמוד בפן במח שהוא טפא מפפן כשרץ ודעמוד במקומך בכל צבאו אם גוג בשה אותו מנינו אם גוג בשה אותו

בזידי בוליה ניוקא קאמרינן. וא״ת וביער ע״כ לגמרי אתא לפטור דמה שלם מהי מימי לאו פירכא היא דאי לאו בשדה אחר ממילא היינת נוק שלם נרשות הרבים כלא קל וחומר: של אחר ויייל דאין למעט מכסטו

בבא קמא

מידי כוליה קאמרינן פלנא קאמרינן אכור קרא "והצו את כספו כספו של זה ולא כספו של אחר יולא תהא שן ורגל חייבת כרשות הניזק אלא חצי נוק מקיו מקרן ומה קרן שברה"ר חייבת ברשות הניוק אינה משלמת אלא הצי נוק שן ורגל שברשות הרבים פטורה אינו דין שברשות הניוק משלם הצי נוק אמר קרא יישלם תשלומין מעליא ולא תהא קרן ברה"ר חייב מק"ו ומה שן ורגל שברשות הניזק נזק שלם ברהיר פפורה קרן שברשות הניוק הצי נוק אינו דין שברה"ר פמורה אמר רבי יוחנן "אמר קרא "יחצון אין חצי נוק חלוק לא ברה'ר ולא ברה"י ויהא אדם חייב בכופר מק"ו ומה שור שאינו חייב בארבעה דברים חייב בכופר אדם שחייב בארבעה רברים אינו דין שיהא חייב בכופר אמר קרא י ככל אשריי יושת עליו עליו ולא על אדםי ויהא שור חייב בארבעה דברים מק"ו ומה אדם שאינו חייב בכופר חייב כארבעה דברים שור שחייב ככופר אינו דין שיהא חייכ בארכעה דברים יי אמר קרא "י איש בעמיתו "יולא שור בעמיתו - איבעיא להו רגל ישררסה על גבי תינוק בחצר הניוק כזהו שתשלם כופר מי אמרינן מידי דהוה אקרן קרן כיון דעבר תרי ותלתא זמני אורחיה הוא ומשלם בופר ה׳נ לא שנא או דלמא קרו כוונתו להזיק האי אין כוונתו להזיק ה"ש הכנים שורו לחצר בעל הבית שלא ברשות וננחו לבעל הבית ומת השור בסקילה ובעליו בין תם בין מועד משלם כופר שלם דברי ר' טרפון בופר שלם בתם לרבי טרפון מנא ליה לאו ימשום דסבר ליה כרבי יוסי הגלילי י דאמר תם משלם " חצי כופר ברהיר ומייתי לה מק"ו מרגל אלמא "איכא כופר ברגל אמר רב שימי מנהרדעא תנא מניזקין דרגל מייחי לה ולפרוך מה לניזקין דרול שכן ישנן באש מטמון מה לממון שכן ישנו כבור מכלים מה לכלים שישנן באש מכלים מכונים מה לכלים מכענים שישנו באדם אלא לאו ש"מ מכופר דרגל מייהי לה אלמא איכא כופר ברגל שימ איל רב אחא מדפתי לרבינא ה״נ מסתברא דאיכא כופר בתל דאי ס״ר ליכא כופר ברגל ותנא מניזקין דרגל מייתי לה לפרוך מה לניוקין דרגל שכן ישנן ברגל אלא לאו שימ מכופר דרג? מייתי לה נהו: אף שימא את צין הכיהן. אלמא איכא כופר ברגל שמע מינה: מתני' מיאדם מוער לעולם בין שוגניי בין מויד בין ער כין ישויים סימא את עין חבירו ושיבר את הכלים ימשלם נוק שלם גמ' קתני סימא את עין הבירו דומיא רשיבר את הכלים מה ההם נזק אין

(b) ולכיל יעין. כ) ידיו (b) הצי נוק קאמר, דממייב כי קרן דהל מקרן מייתי לה וקרל דכטדה אתר לחיוני פיה ברשות הניוק מק שלם אתא דהכי משמע בשדה אחר מק שלם: כמפו של זה. קרן: ישלם. מיטב שרהו ומיטב כרמו ישלם לגמרי משמע: אמר קרא יהצון, דקרמ יתירם הום ולא תהא שן ורגל בוי. ומ״ת הם ממר כספו של זה ולה כספו

כיצד הרגל

דנכתוב ותנו את כתפו וגם את המת אלא לדרשא אחא דאף ברשות הרבים נמי מייכ: ויהא אדם הייב בכופר. כגון כמזיד ולה התרו ביה דליתיה כר קטלא ולא כר גלות: וכה שור שאינו חייב, כמכלה: ארבעה דברים. לער ריפוי שכת ונושת אלא נוק לחודיה: חייב כושר. היכא דקטליה: ארם שחייב כוי: עליו ולא על הארם. על נוקי שור משלמין טופר אבל על מקי אדם אין משלמין טפר אלא מו מיתה או גלות: איש בי יתן מום בצמיתו איש בצמיתו. הוי נדין נחינת מומין ולה שור בעמיתו של (מ) רישיי ליים מלי טק ג'יל פלגא קאמרינן, מלי כעליו: בחצר הניזק, דמיוכא דרגל בחלר המוק הוא: הבא נמי לא יצנא. דרגל מועדת מתחילתו היא להלך ולדרוק: לאו משום דשבר כרבי יוסי הגלילי. לאמר נפירקין דלקמן (דף מב) הם משלם חלי טפר פרה"ר^ם: ומייתי לה. רמי טרפון לרשות הניוק כופר שלם: פקיו פרגל. כי היכי דגמר לקרן מם לענין נוקין במתמתין והכי גמר לה מה שן ורגל שפעורין נרשות הרבים לגמרי נרשות הניחק כופר שלם קרן שנרה"ר חלי כופר כרי יוסי הגלילי מינו דין שנרשומ הניזה כופר שלם מדגמר ר' טרפון הכי אלמא איכא כופר ברגל דאי לאו הכי כמאי מיימי לה: בניוקין דרגל בייתי דה. ולפולם ליכה כופר נרגל והכי נמר רי טרפון מה רגל שנרשות הרפים פטור ממקין ברשות הניוק מק שלם קרן שנרשות הרנים הלי כופר כר׳ יוסי הגלילי מינו דין שנרשות הניוק און קין לאָר שור אייט כופר שלם: שבן ישני באש. מהמר אָת יבור רַעָרט וְרָת קקרו את היבור הוע בכופר שאיט באש כדאמרינן נפ״ק היצו את בקפו הכ את (דף :): מסמון. שפטור נהש וחיינ ברגל ומייתי לה הכי מה רגל שברשות הרפים פטורה מכלום מיינת ברשות בן כי נקצר איש שרה הניזק אפיט על הטמון נוק שלם קרן שנרה"ר הלי כופר כו': שבן ישני בבור. ^{נו}שמס היה נדי טמון בשק או במרציף ונתגלגל ונפל לטר קיינ: מכלים, פטר^{זו} כהו את הטר ומכלים דרגל מייתי לה וכדפרישית: מכדים ממונים. דרגל מיימי לה: איל רב אהא מרפתי כו' מה לניוקין דרגל שכן ישני ברגל. האמר ככופר שאיט כרגל: מרגר׳ סימא את צין חבירו, לפי׳ כטונג: גמ׳ מה כלים ארבעה דברים לא. דלה שייכי כסוגג: נוק אין ארבצה דברים לא. ללח מחייבי ארבעה דברים אלא או מזיד או קרוב למדד דומיא דכי יריטן אנשיט

מסורת הש"ס עם הופמות

תוסי לעיל טו דיה מה, ג) ולקמן לבן, ד) וער הימו מומי לקמן מנ דיה נרן, ה) ולקמן מגון, ו) ולפיל טו. לקמן ממון, ז) ופיי מיסי למיל .tôp -.70 ם) פנהדרין עב. לציל גי. ע) עיין תוסי לקסן בז: דיה ושמואל ובמה שנסכן שם במוהיד,) ציין תוסי לציל ה. רייה (י כיון, כ) עיין תוסי בתובות לגו דיה דלמא, לן כר לכיל י. סירש פירום למר והתומי הקטו מניה. מז לעיל בה. רייה

.*>#

מרה אוד השלם

12 833 851 124 ורגד שן, ער לקמן דף נכ ערג שומי ריש המורה: שם איבעיא להי רגל. שם איבויא להו רגל. עי לקמן דף מי עייל עים דר היג נמתמקי: שם משום דכבר ליד משור היג, עיי למל עי. הידה הל מניו תוב דרה ולא ובויויל דאי ערים נכיג אידה וידה ערים משונן לבילף. ערים שבית שיום לבילף. בידה וידהא בידה שיום איבון לבילף. בידה שיום איבון לבילף. בידה שיום איבון לבילף. בידה שיום איבון לבילף. בידה של איבון איבון לבילף. בידה של איבון לבילף. בידה של איבון לבילף. ביניה בלל. כיון לשל דף ר פיים מופצום ריה כומי מרס:

גליון השים

ستري والجنجي

הנהות הכ"ח

ניק קלמר:

WIR TIN PIK- JIN

בבנע שלישי טרסאת ערב. אלא לרכון דאמרי דון מינה וטינה. וכך פרושו הלמר מסץ במה ככמין כשרן מה שרן טמא אך כמה שבא ומה יחדן עומאה ערב אף במה שובאה ערב מאי איכא מעליו כמו אדם: אן דלמא קרן כוונתו אהויכ. חימה מאי מספקא ליה פשיטא לביבר. ופריק (רבא) הכי אבר רבא טופאת דקרן המירה מההי טעמה דליכה הפי אבר רבא סוסאת ספון בסת ד' מהכא וכבמתם בגריכם ביום העביעי כל עסאות למימר דמקרן נק"ו יליף שחין מועד מתמילתו דהשתה לה שייך למפרך DISEDU: קאמם בנכאין בכת לא [כרפריסית מ] נתמניתין ג' למדם יוכית יהיו פחותים כד. וקיימא לן כבן אין לו שמועד מתחילתו ופנוור מכופר טוזרה בסקוה

רול שררשה כיי הוא הדין כשן דמיה דמורמה הוה מני למבעי אבל בור ואם ממעטהיו

מה לאדם בכן מועד מתהילתו וייל דנוקי אדם מנוקי אדם יליף:

נהדי מיתה: אינן דין שהייב כדי דברים. וא״מ הכלי נורמאתו וי ואם נגע

עליך ולא יל הארם. נפרק התובל (לקתן דף טני) דרים לנפש רולח אי אחה טקח כופר אבל אתה לוקת כופר לראשי אנרים ופריך והמי מבעי ליה דחמר רחמנה לה מעפד ביה מרמי דלא משקול מיניה ממונא ונקטליה לאו בכופר דהכא איירי דאייכ הוה ליה לשניי ההוא מעליו ולא על האדם נפקא אלא איירי בממון אחר טהדי מיחה וטעי במרה כדטעי בהלו נערות (מוטה דף טו:) דקבעי גני דרשה דלא יהיה אמון לא תקסו כופר לנפש רולא למה לי כלומר דמלא יהיה אמון נסקא אלמא ס"ד דמיירי נממון אתר

כשוגג כלה מתכרין" כמו כמויד במתכיין שוה כזה אבל כיפר באדם כל זמן דלה השכחן דפטור בשום מקום "לא מציון למילף מיניה כלל:

דף לו:) והכא איירי שיהרג וישלם כופר כמו הפור ומדמנה דני חוקיה (בס דף נה.) לה נפקה הלה לפטור

במר הכח מקרן מה לקרן דין הוח

שאשינו כהור הניוק לא משנם אלא

חלי מק שכן אין משחלם מן העלייה

ויש לומר לרורות יוכיתו שמשמלם

מו העלייה לרב פפא (נפיל ג:) ואין

משלם אלא חצי נוק ואיים אי שן ורגל

בהצר הניוק מצי נוק אמאי איצטריך

כספי של זה ולא כספי של אחר דהשמא

בחשטמין והוה עבדינן קל וחומר

דלעיל דמחתיר בהשלותין:

נפהא דההיא (אמר) דאינטריך דלא

כדאמריט נסרק אלו נערות (מיטח

ארבעה דברים לא ^יאף סימא את עין הבירו מק אין ארבעה דברים לא^{יי} NID

(שמת כל) דהתם כתיב ריפוי ושכת: מנהני

תלמוד בבלי <עוז והדר> - כב בבא קמא / תלמוד כבלי (עמוד 62) 111792

ליקוםי רש"י נרפס בסיך הסככה]

ישא גי, כן

ה מיש בי יהן בום

א' כרם ועקה את בעדה ובער בקרה אָזר טַיטָב שְׂרָזי וַשָּׁשָב שָׁרָט יָצַזְם: 17.43 (1991)

ט אָם בֹקר יוֹמָת עָלָיו ונתן פרין נמשי בבל אקבר יוקוה עליו:

רקצת יחצק:

170 .84 (750)

7.03 710078

פעמיתו באישר עישה בן צעילה לו:

ועוד היכי נעי למלף מקרן שכן חיינת נרשות הרנים: אין טישוש דשבר דה ברבי יושי הגלילי. וא"ת אפיי בלא רבי יושי הגלילי מק"ו

1

הודפס מאוצר החכמה

שדרסה על גני מינוק בחלר הניוק דלרכה לה משלם כוסר שליבה דההוה מנה איירי ולה משום דסנר רכה הכי: 52 8,252

ງສາກະມາ ברתנינן בתופתוא דכלים נכובים פייאו מסק שנשאו לקודות אניפ ספסתפס בו טוווד, היה טכא וניזאו לקורות שיכביננו

חשק שלפה על דיה גמר ומה שן ורגל דפטורין ברה"ר חיימן מחצר הניוק כושר שלם קרן לא כ"ש וייל ראם היה כופר חלוק מדין טק מדפטר ברה"ר לא הוה אז קרן מיל ט ושון שייך למידן ק"ו: אלכוא איבא בושר ברגל, והא לפליגי אניי ורגא בפרק שור שנגם ארביה וחמשה (לקתן דף מא ושם) ברגל

פרק שני

ממורת הש"מ עם הוכפות

ם נינה ינ: מנינה ם דיסי יני מניגה יני מנהדרין פני ומדים מנ מריזרים יט,ן, ג) קודערן כר: ד) נשמו פנ. פישן ק) מסת וג ו) (שבו לוין. ז) (לפיל יון, כ) לפיל יו מנסולדן עמה ע) דיקרא כדייט, י)לקסן עוה לן מהו, ל) צדל ערה (ג) לקמן פני, () מוך ראב D) הסתח כחטארו פתם. ריקרא ד כז, ע) סכח עבו, ע) מכוח ועדן (ועדין מו. ל) שם. לן (ועדין מוני לייק קמסן, וי) לקטן ה. ודיין ביב כבו דיה זאה.

Nini גליון הש"ם ומת: שמור. דגני גלות כתיב מכה נמי לשנין גלות חייב. נפש כשנגה (מומי לה) ולא מיקלי פיין לקמן דף לכ פיינ מיתי דייה מלון ייום שנגה אלא היכא דה"ל ידיעה מעיקרא חה לא הכיר כה מעולם: לענין עבר. כרים. והיו ההמיו פרן לקמן דף לג פרא מומי דרה והוליו שם אם נפלה על עבדו וקימאה עיני פלוגה׳ דרעכ״ג ורכון: לענין ד׳ דברים פטור. ומדקן ממור. פיי מנהדרין עו עיים מריה דאט"ג דהכיר נה הויא שכתה שונג +[[mm] (qip) ולא פשיעה: דענין שבת פמור.

-הורה אור השלם א) בְּוָיָה הַהָּת בְּוָיָה מצע ההת פגע הבורה

החת הבורה: [TEL JO 1100] בו (כי נבה איש את עין

מחשכת בעיק: דענין גלות. חייכ דכמיב והשר לה לדה ושממי לך עברו או אָת עין אַבצע גאטיטי לטאא. גאליא תחת עינו': ושפיז שניביו זו ווקריתם לכם צרים סקים הריינה -71 קבם וגם שבה רצח כבה נסש בשקנה: |בברבר לל, אן

ד) נאשר לא דרה והאלתים אנה לרו لخطاء ذله شطيع كالغد יטם עקוד: ויומה מו, זו

הנהות וציונים

מן בראשמים וכחרי אי אמר: 3ן כחיי ללי אמר: 3ן כחיי ללי: נן יש לחופיף שרוא חלים (בארש): 7ן צריך לחופיף דלא דני בכלל ורמויי מנה לים מזיק כליסי מרחש הנג והיו מתמיו ורפריי מתה ליפ רשילו, ק][ציל מבב∛י כרים וכסמות כו': פמור. שהרי מוליקהו רשיזן: הן וציר השניי דינהן ונליקן: ז'ן גיי רשיא זה שינ זה ננליון): ז'ן ליהא כלל ברים שם הך רינא נמלא הרוזיםן אין סופו לישנר עד שינטלי הכרים חה שנטל הכרים ואפיט הזורק פלמו נעלן פעור דגרמה בניזקין הוי:

ליקומי רש"י

דיהן צער במקום נוק.

ולפרו ועמות בא, כיון.

ומומדין במה מדם רולה לימן לשלים המלך מידו המוכחבת למלסום

לקישעה נעיף ויקשעה האלים נשם מן המויק מה באלים נשם מן המויק מה בלאבת בהשבת.

הדאכת מחשבת. קיל מלאנה לאיט

הברה הורה שנסמכה פרשה שנה למלחכה

פמשכת פרקידל והחס מלאמת מתשמת בחדב

(1 P AT 3)

[המשך בזמוד הבא]

פרשה

133

פטורין

מהום ונו׳ פרט למתכוין לורוק שתים חרק מרכע שמיט במורת וכי חיד איש ונוי אלא במורת ושמתי לך מקום ונו׳ ליסנה המרינה והשר לה לדה פרע למתכיין כו׳ דפעור מגלוה דהכי משמע שלא לדה שלא נתכוין ללדד ומרוק מלל יעק פרע לוה שלדה: אם אמר כל מקום שתרצה תנוח. מייב שהרי יש כאן מלאכה מהשבח דורק ארכע אכל נהכיין לורוק שתים חרק הרבע הפילו המר כל מקום שתרנה מטח פעור שעיקר מחשנתו אינה למלאכה: זרק. בעל הכלי כלי מרחש הגג: פמור. זה ששמיו במקל קודם שנירתו שהרי סופו לישנר: זרק.

ואע"ג דמקריא שנגה לפנין גלות

פטור בשנה דבעינן מלפכת מחשנת

שנתכוין לעשות מלחכה וכסטר שהיום

מול ווה לה נתטיון: לורוק שתים

וכוי. לענין שנת סטור דמלאכת

פנהני מידי. דנוק הייב מפיני שונג: פצע ההת שצע. קרא או לקא שיי ט ולקאו דכתבה רתמנא הייט בדליכא נוק כנון כווחו בשפוד על לפרטי דלח מנא הני מילי אמר חזקיה וכן תנא דבי חזקיה אפחתיה מכספיה ולהך דרשה מפקינן אמר קרא מפצע תחת פצע לחייבו על ליה בהתובל: לענין נוקין חייב. דהח הפקינן שונג כמויד והונם כרטו: מלאכת מחשבת אסרה תורה. שנתכוין לעשות מואכה אוא כסטר שהיום חול או קטר שמלאכה זו מוחרת וכל הני דאמרינן הכא לא נחכוונו לעשות המלאכה הלכך פטור: לעגין גדות. כנון אם נפלה על האדם

בבא קמא

השוגג כמויד ועל האונם כרצון האי מכעי ליה ליתן צער במקום נוק א״כ לכתוב קרא פצע בפצע מאי תחת פצע שימ תרתי אמר רבה היתה אבן מונחת לו בחיקו ולא הכיר בה ועמד ונפלה "לענין נזקין חייב ילענין ארבעה דברים פטור ילענין שבת ימלאכת מחשבת אסרה תורה ילענין גלות פטור לענין עבד פלוגתא דרשב"ג ורכנן רתניאי הרי שהיה רבו רופא ואמר לו כתול עיני וסימאה חתור לי שיני והפילה שיחק באדון ויצא להרות רשביג אומר יושיהתה עד שיתכוין לשדתת כיר כה ושכחה ועמר ונפלה ילענין נוקין הייב ילענין ד' דברים פמור • לענין גלות חייב דאמר קרא יי כשגגה מכלל דהוה ליה יריעה והא הויא ליה יריעה לענין שבת כפבור לענין עבד פלוגתא דרשב׳ג ורבנן ינתכוין לזרוק שתים וזרק ארבע 'לענין נוקין חייב ילענין ד' דברים פטור "לענין שבת מלאכת מחשבת בעיגן לענין גלות אשר לא צדה אמר רחכעא יייפרט לנתכוין לזרוק שתים חרק ד' לענין עבר יפלוגתא דרשביג ורבנו נתכוין לזרוק ארבע וורק שמנה -לענין נוקין חייב לענין ד׳ דברים פמור לענין שבת יבאומריו ייכל מקום שתרצה תנוח אין אי לא לא ^פלענין גלות אשר לא צדה פרט לנתכוין לזרוק ארבע וורק שמנה לענין עבר פלוגתא דרשכ"ג ורבגן יואמר רבה זורק כלי מראש הגג ובא אחר ושברו במקל פטור מאי טעמא מנא תבירא תבר ואמר רבה זורק כלי מראש הנג - והיו תחתיו כרים או כסתות בא אחר וסלקן או קדם - וסלקן פטור מאי טעמא בעידנא דשרייה פסוקי מפסקי גיריה ואמר רבה זרק תינוק מראש הגג ובא אחר וקבלו כסייף פלוגתא דר' יהודה בן בתירא ורבגן ידתניא יהכוהו עשרה כני אדם בעשרה • מקלות בין בבת אחת בין בזה אחר זה כולן

מותר בפרה כלל גדול (שנה דף מה: הם): נרוכוין אורוק שתים הרק ארבע בר. לענין שכת סטור ואפילו לאניי דמחייב בפרק

כלל בדול (שמו דף פג) היינו נחביון לורוק שחים ונתלאו ארבע דומיא דנחביון לחתוך המליש וחתך את התחובר" דהייני שקטר

¹³ מלוש ונמלח מתוכר דחי נתכוין לוה וחתך וה היינו מתעכק כדמוכת בפרק ססק חכל (מימית דף ינו):

פרמ דבתביון דורוק כר. לשון רחשון שי מקונטרם פרט למתטין לורוק כי וורק ארמ דלא הוי מכלל כי יויד וטשי הוה ניחא

להיוק שתים חרק לרכע דמהיכה ק"ד דפטור דלפטור ממיתה ודהי לה אחים דפשיטה דשוגג פטור ממיתה וי"ל דמגלה לדייה דריש מאלו הן הגולין (מסח דף ז: וכם דים אבר) פרט למחכוין לורוק כלד זה וזרק כלד אחר ומהאי קרא הוה פטרינן אפיי נחכוין לורוק

שמים חרק מרמע ולפירוש מחרון שפירש בקונערם שפטור מגלים קשה קלח דנפרק אלי הן הגולוש אמר אם נפחע כלא אינה הדפו

פרט לשונה בלה לדייה פרט לנהכיין לורוק בלד זה והלכה ללד מחר והשר לה לדה פרט למחטין לורוה שמים חרק ארבע והשחה

מחשר לה זדה דכתיב בריש ואלה המשטעים הוה ליה למשטי ההוה דדמי טשי לפטור כנון נחכוין לורוק בלד זה שלה נחכוין ללד

הנכלח אייל משום דהתחיל התנא לדרוש קרא דבלה לדייה נקט ברישה נתכוין לורוק כלד זה דרולה להוכיר הפשוט תחילה ואיית

אמאי אינטריך נאט הן הנולין מבשנגה" לפטור נחטין להרוג הנהמה והרג האדם ע"ל הייט או נחטין לזרוק כלד זה וורק כלד אחר

אי נחכיין לורוק שמים וורק ארבע וייל דהתם אינטריך כגון שהיו הכהמה והאדם זה נוד" זה א"י כסבר נהמה ונמוא אדם ומימה דהא

פליגי רבי ורמן משמט הכרול מקחו ומן העך המחנקע דמר מחייב נהחי ומר מחייב נהאי ברש אלי הן הגולין" אמאי חייב והא היי

כמו נתכוין לורוק שמים חרק ארבע שנתכוין לבקע עלים שלפניו והלך למרמוקיי: ואכזר רבה זרק כלי מראש הגג רכה

גרקינן דרכה מספקה ליה לעיל (דף יו:) הי בחר מעיקרה הולינן הי לה וקהמר דנסשוט מרסה שהוה רט: קדם ומילקו. פירש רב אלפס דרטה לטעמיה דלית ליה דינה דגרתי בריש הגוול קמה לנקו דף וב) ולריי נראה דהה גרמה בניקין

הוא ופטור לכולי עלמאים: זרק תינוב מראש בוי. לא דמי להרג טריסה דפטור לכולי עלמא באלו הן הנשרפין (מהדרן דף פת):

לפרש דלא הוי נכלל מכה איש ומת דהוי לעיל מינה מלפרש"ו כי יויד דהוי נתריה וא"ת אמאי אילטריך לחייב גלות נתכוין

האר מיבעי ליה ליתן צער במקום נוק. וריפוי ושנת וטשת כולהו מלער ילפינן דמייב במקום נזק כדמשמע נהמוכל יתירא הוא להך דרשה דהא כתיבש כי יחן מום בעמימו כאשר (לקמן דף כה.) דאמר תוא וכולן חייבין בהשלומין במקום נוק מנהני עשה וגוי וכויה והטרה דרשיון בהתוכל (לקע דף פר:): בשקום מילי אמר רג וציד משמיה דרגא אמר קרא פלע תחת פלע כו׳ גוק. דאפי׳ היכא דאיכא נוק משלם נמי לער דלא חימא לער

כיצד הרגל

משמע דכולהו ילפיין מלער ולרב פפה דהמר התסי המר קרה ורפה ירפא ליתן ריפוי במקום טק טלהו ילפינן מריפוי יא״ת דהכא משמע דוער שלה במקום מה כשוט טפי דאינטריך קרא לנער במקום טוק ונפרק המוכל (שם:") משמע איפכא דאמר צער שלא במקום נוק דמשלם מאן תנא וי"ל דשלא בתקום נוק דלקמן הייני נמקום שלה עשה רושם כדקחנים כוואו על לסרניו ולער שלא במקום נוק דהכא הייט על בשרו שניכר רישומו ולח חפחמיה מכספיה ולער במקום נוק דהכא כגון קיעע ידו ושיבר רגט דחפחתיה מכספיה דההוא לא שמעינן ליה לא מחבורה ולא מכויה: ש"כן חרהי. ואים לעילי אמרינו

קימא עינו של חבירו בשונג

דמצינן למיסטר שוגג פטרינו ולכך

מוקמינן דהאי קרא דמרטה שוגג

דוקא בנוק דאיירי ביה עיקר קרא

: 2053 631

דקדועין (דף כד: יאס דיה מישי)

מוקמי רבנן האי ושחמה להושיט

ידו מועי שפחה וסימא עובר שבמעיה

דפטור משום שלא נתכוין לעין וה"נ

לא נתכוין וי"ל דלא פטרוהו רמו

אלא היכא דלא נתכוק לעין וגם

נחכוין לטונתו של עבד כי החס

אכל נתכוין לעין אע״ם שנתכוין

לטובתו או לא נתכוין לטובתו אע"ג

דלא נחסין לעין לא:

בשגגה כבלל ההל ידינה.

טוצא בשנגה דריש לה דהא גרי הלב

אע"ג דכמיב ביה^מ בשנגה לא מיישינו

להיתה לו ידיעה ומהאי טעמא נמי

ממעטינן נרים אלו הן הגולין (מטיח

דף ז: ופס דייה אלא) אומר מוסר

מנשגנה לגני גלות אע"ג דגני שנת

וע"ז כתיב בטגנה וממייפתן אומר

משום דגני גנות כתיב

לענין

עבד פלונתא דרשביג

ורבנן. מימה לכפ"ק

:15

עיז משפט

נר מצוה

שר א ב מיי פיל מהלי מול מורק הלה טו סמו פשן ש טושים הית פיון הכל פבף יו פב ג מיי פיט מהלמת שמו הלכה ע שמו. עשין ל ולארן שה: ד מיי שיו משלטת ד ד מיי שיו מסלטת גיום ועפירת נסק הלסה ית פתע פשון פהו אז התר פיה מהג' פמדש הלהד יע מתל יעשון פו מושיע ייד מתו רמו מעדף לי: ו ז מרי ש"ם מאי מים ומוק המה שי נכוז כדי ספג פסין ב טוס"ב ס"מ ממן מסן פיטים שמי היו צג המי מדי מסלי רולה כלכה עוו צר במיי פיל ההלי בנה כמו כלכה מן צו ב מיי פיז מהלסת רולה הלכה י רות הנהה יו צה ג מיי מיה מהלי מרדם הלסה יל ומים כרמ סמג שסין פג נוושים יד סימן רפו ספרף לי צב פ מיי פיל מהלי מוגל או באונם נוק אין ד׳ דברים לא לער נמי לימייב דטההוא קרא דמרכינן ימרק כלכה כד במג פבין כ פוש"ע פ"מ בימן מק כחיב נמי לער וי"ל דכל מה עבן פיטיע שימ טיט אנה מכוק י שנה כוכה כא רא שיי שיי מרושה ראה כוכה א ראה כוכה א בי ביר פיז מהלמת מות ותוק הנסו יכ מתג פבר ע מים"ע מ"מ מיק שמי ספף דו קנ קמיי שם הנסדו ועיק נהשנים וכמרת טישרע שם מכיף ג: בד ר תרי שיד מהלמת רונה כלכה ו סמג לארץ ះខ្មោះ רבינו הננאל הניזק אם היו לו פיודה טכונין בביתו וודטה אונן והדקם (משלם) גוק שלם קר שברשות הרבים חצי בושר אתו דין סכשלם ברשות הניזק נושר שלם. ומקשינן תרב מה לטמון שכו ישנו בסור, ואנים שאינו חייב לטבון באש חייב בטבון בבור ואין כבור כופר, איזה טפון . חייב בבור ייס סי אורר במצי פרה סאם נמלה פרה מעוברה כבור בשלם הצרת ועברה, רקשיא והיא קייכאלן רעבריון אבו הוא ולרבוי הכל פתות ככן טי מהכשר בשחיטת פון ס באכת בסחית. אבר, רכמיה ראידת רולתי דו פרסיתיה לדוציה דה היצי, וייס כי שיצבוים הבור נזכו ם שונו מרון ברוגן לא כמרג בראר ונכל לוזכו שוד או חכור ומורייב הגה אצרט שהכור אם ומיק ברשור חייב נוק סלם הזיק ברשור חייב נוק סלם הזיק ברים בשרי. רפירק קצוקי כלים טכורים. b) מהי להי שהן בבור

11722 7000 גלויים רקיינא לן שור ולא גרם זבור ולא כלים טכונים מיכיניא, וכאש נכי גלים טמתים שטור דמיות להו מקמה מה קמה בגלוי צף כל בגלוי, והכי קאמר ובוו רגל שפטורה ברשות הרכים בכלים טמונים ברשות הגיוק נוק שלם קרן שביתיד חצי כוצר כרשות הניזק אינו רון ברשות הניזק אינו רון סישלם נוסר שלם. איכא למימוך מה לנוקי כלים למיפרך כא לנוקי כלים שטרים שכן ישון כאום. כרוגן אדם שרד לנולם כין שוג בין מיד כין ער כין יפן וטי ואין כאר כאובי ולדא, ונחחה אז רוב שימי, ואסקי דרי ערפון סכופר דוגל גמר. הוכי קצפר ומה וכל שבוד ר פשור כאום בישו באום. להי הכלק שבוד אדם מעוד לנולם כין שוג בין מיד כין ער כין יפן וטי ואין כאר כאובי ול דלא, ונחחה אז רוב שימי, ואסקי דרי ערפון סכופר דוגל גמר. הוכי קצפר ומה וכל שבוד רי פשור כאום ביו לגולם בין שוג בין מיד כי. להי הכלק שבוד אדם מעוד לעולם בין שוג בין מיד כין ער כין יפן וטי ואין כאר כאוב נראביינן לדלא, ונחחה אז רוב שימי, ואסקי דרי ערפון סכופר דוגל גמר. הכי קצפר ומה וכיק מיד כמות מעוד לעולם בין שוג בין מוד כי. סניתן טכמור לעוד קצוי משרים אין ארוו אים להי הכלק און לעולם בין שוג בין מוד כי. סניתן טכמור קצוי משרים אוקי מצו מצוים אין שוג בין מוד כי. סניתן טכמור לעות מצו מצוים אין מוד כי. הידשין מצו אוקי לא רי וביים וביהוג הוג, הנלח אבי כוג הי מילי אביו חוקי מצו היהו צו לחינו לגי השנו מצו מצו מצו מצוים איו שנו גין מוד בי. סניתן טכמור ולעות בין שוג בין הידש לא אוק כלוג אין שכונ בין מצוי מצו מצו מוד לא מני באז בינ פצו הוא מצו מצו מידים להו צו משני מצו מיד מיות בין הידש לא אוק כלוג לעון עריל אנין נאחר לא מנים ביו לאו מיו מוג ביו משוג ביו מא נאפר אם אין עוק מער לא ביל. אנים אם לא מווא חוקי ולא הצרי ביו מעוד מצו מצו מצו לאות מצו מצו מוים ולא הצרי ביו מעול מעוד ועול אנין מצו הנורן אות ליה יידה אין אות מווע ביות איק אות מוא מיוק שייש מצל אם האור שונו הגול בין הוא מותו הויק האסר ביו מצו הצו מצו מצו היו בין מצו הנוון איג להי יידה הוו אים לא ביו איז לא מעוד בין ליו אות מצו היוד. פי מאמח משופע לא למות ועור מגן מצו אוביון בין מצו אות לא היה לה יידה המא ליו מנה מצו לעון מצו ביו מצו מותו. משופע לא למות מצו היו היו מצו לאות מצו מצו הוגרון לאות להי ידיה היה לא הה לה יידה מו מגיל לענין ער מערון אנו היל משופע לא ליפותג. לעון מצו היג אוגון המות בילא מווה היו מצו לא מיד ביו בינו מאל אנון מצו מנות לא מצו אי מינה ז לימות ליה ליוני ליר ביב בין לא משופע לא למות גיון משור, נמצו לאומות ליו מצו ליו מצו לא מני מי מצו מג מצו מעוד לא מצו מו מצו לא מצו מצו מג לא מיו משומע לא למצו מצו מגוון לאומות לא מצו מיו מג לא מנו מג מג מצו מג מגוו מצו מג

חציק שלמה על דיה 8 אי זין ויהו למש דמה להקן סק ישם שה רוצילו כלם גלים כי. גו שלה ומוסה שלו חשת וסי כד קורן ביך בארט מקדמה שלו משה נסי גו נושר לישל דשל. תלמוד בבלי <עוז והדר> - כב בבא קמא / תלמוד כבלי (עמוד 63) 111792

הודפס מאוצר החכמה

פמוריז

תלמוד בבלי <עוז והדר> - כב בבא קמא / תלמוד בבלי (עמוד 64) 111792

השק שלמה על ד"ה אות לפיע להן עו לרשים נית לאיר לל מו לה מלא פינ. 0 ול והמאלי שניי המה לאה המ קול מי על היות האל שניה האלו של המור דל והל שק המוכי דל וא בי פרוך בון דו לו

המניח את הפר בישה תכבים בא אתי ונהקל כה הפניה שנוד ואם החין כה כצל ההפית חיים, שית מבר היום את היו או לאי נוקא מצר כה בהן לרקיק כהו אכר לכוח המכיר קיימא לן כי הכי הא שוה כן התקה שובו שני בי 10 בן המנין ניבוים הוה צל שנה התכית נהלה כמה אם אבי את להכדה הבית אני ביני לך וזוב אותו המקום קורק לגדלה הכה לשתהה כמה וביישטא קיו עד מוא לכיא הניוש, והמני אוני כוא נונויה לך הלרק אנה הבה קבה שני כמו היכא ול ביו הנא ווזיק אבין אותו באותו המקום קו

ה יויי וליבעו בסייף. דה בן קמ"ל TIT חלנקת כיווא ווכן, ווצא הכהו י בי אום סי, לרבן הנויט והסכלו סביי שנהן סטרין החוק כפני סלא היג והבכלו ס בסיף אום כה עכל לי יהוה כן כיווא הסקבלו בסיף חים סירני ההוויע פטר. בא שור וקבלו בעיניו ורכנו, הלוקת ר יסכואל בני סל ר יווגן בן ביועא היא, ווצא וניק פרון נסבו דכי ניק ר יוצכואל אבי רכי פריק.

לך דמים מם לא מתן לי הרית דקרי רבינו הננאל ליה להדיחה כדה לפי שהוה מוחוק ולה הזלינן בתר רובה והם התנה לתת ניוניון שוה וובא הי קרדה רבר השא מובר לו ט תרת ונתן הטקח דמים יכול טמר בחול לי ציני וסיבאה בה. הביר בה ועכתה רגמר וגפלה, לערך נדקן חריב לו המוכר לה ההן לך הלה כד דקרי לכדה הביתה ולה הולינן בתר רובה ואפילו אנים, לעוך די דברים פטור בראבריק. ומומר ר״ת דמפי׳ רב דממר בפרק לערן גלה חיק הא הה המוכר פירות (ביג דף לב הם דיה ביה דישה, לאון שבת השר רבל בלאנה ולמון נהפרה (דף מ.) הולכין פשתר רכל פלאכה ובעשיה שלא בהחשכים 200 כממון חמר הרוב גני המוכר שור בשור, ליגיז צבר חלוקה למכירו ונמלה ננהן הכה מודה שיכול mara 127 127 רשביע ורשבן, שאטון לוודק שחים וודק די הדק חייב, אבל בד רביים שטור דהא לא ניגבות, לשרן גלוה ואשור המוסוק לימר למולים אב"ם שהרוב מסייעך לא תוציא ממני מתון דקים לי בנסשאי שאני מן המיטוט אבל בגמלא לא צרת פרש לבתבודן. לדרוק בי דרוק די. עחן לא מני אמר מוכר קים לי מפשך דקודב לבדר ולא בתבשר מו לד בגלות לערך שבת שמתה מן המיפוט דונגי לנכסמא דשדרטה יאמר הטוקה למוכר אשה 77722 משד ובעינן עקידה הנטוה הבודנה לערן עבר השעתני דקים לי שפשתי שתני מן הלוקת רשביג וושן. נתכתן להתק די ווויק הלרקת הרוב דוכני לרדימי ומיית ונסוי מי ואיק די ואיק אי בני, פסוטה היא ופדרשא בסבה מיק החרק היד אוידיה האבד רבה זרק כלי בניאש הגב רבא אורך רשביו דמי כדה הי דמי הביתה כדפריך לקמן ברים הפרה (cc) ונהמוכר פירות (בינ דף צב) וניתוי מי דמי רדימ לרדים ושסט אפרש נע״ה דאפיני בנוקל פעור ונגא הבירא הבר, כלובר ואפר לא שיבוז בורבוסו לרכנן דפליני ארי יהודה מהתוכר את השפינה (צם דף טו:) גבי מכר בקרקנ היה האי ניצבי הלמד לא מכר הבקר דלימ להי הדמים הן אם ביק כלי בראים ונפתיה ופילק בנון שהיו קשורין בחבל ווזיה ראש התבל בידו קראש הנו 2233 bann 1001 הברים השל המלי משבר פסוד הדוק כפסק פסיק גוד, האמר רבה היק הינוק בראס הגב ובא אוצר וקיכלו בסייף.

ביק נשר פטף סו

הקי נותון סלכה כי שונג כבין בה מיש"ב מ"ם פיתן מינ סביף פֿו ב ב מר פרך של גדלב הצרה סלבו ה סמג עדן כד טיש"כ מ"מ כד והקנה לי בטידר ונתמייב הלוקת

ניז מטפט

נר מצוה:

כה דהוומים מנה מנה מכל מכף לו מכל מכף לו

כב ה מיפ"ב מיה פי

בשנ שבף א ושישן מיש שבף א ושישן בי ש מיי שיד מהלוות שום ומויק כלוו גד

במג כפון ב מיפיב פסי קיא י ב מין פיפיביב פסי

מיש המק מלכי יז מכוג פסון כ סיטיים מיים

10 975 55 175

קדם כב פידים זי

.12

אנ מיי מינ מסלמת מרוייהו לריכי שאם התנה למת לו

כדא ולכדא הביתא.

יתורת ועדי במצרן קות עד ועדן במצוק בין ביער שמירן מג מכף ל ובוק מה בכף כס שב"ב מ"מ מק מא הוורן עלך כיצר הרגל המניה, האיכא נכי דקהן להכיתא

לי דמי כוקו:

לחת דמים יכול הלוקה לימר לא אמן

לא יחום הרב לפלקו מפני שישלם

אלא החק ולהרי מספקא ליה שמא

דעתו היי שיפער דהה השכחן הפיי מתלוה לקרוע דמינ: באי ב ביי פי משל וא ב ביי פי משל הניה גהות של לב שבהו בו, עיב ז מי פי משל כשענד כפות ורט פומד אללו איירי ברפרישית לעיל (דף בג:

בנדו חייב מכלל דעל בשרו פטור

שמנית פל פגדו והוא שותק א"כ

דים והיה) ומיירי שלא מת העבד

ומעל בגדו לה חיים ולה הינטריך לאמרי ראיה אלא שלא מאמר כיון

בבא קמא

דרישה נקט כבש לרטתה וסיפה נקט דחפו לרטתה:

והתם לקמן (דף צב) תנן קמל את מוד מידים: והתם לקמן (דף צב) תנן קמל את מוג מי פית משבים עיני הפיי פל מנת לפטור חייב הלח ע"כ על בשרו פעור משום שהיה לו להקיר כתו בעל לבי ומת וי"ל דהא פשיטה ליה דמפל בשרו יסיר הנחלח

און המו בי מסח ני שבורין. דרביון שיכה כל נכש אדס" כל הנכש ואין כלון מכה כל כרש ביו ביו. מאלו הן הנשרפין (פותרין דף שוי שס) מפרש כה אמרי היו מראי היי המראי היי היי מראי אורי היי מראי היי המראי היי היי מראש היי היי מראי היי היי מראש היי היא מראי היי מראש ה מראש היי מראש הנפש ופטורים ממיתה לרי יהודה כן בתירא סייב זה שקיבלו בשייף דרישה וקט כבש לרשחה ושיפה וקט דחפו לרשחה: משו שבי שש בריש בשותי הייב. מימה הידי מיימי מחיה דלמה שלמי הכה היב בי זי בשלים של שהיה לו להסיר הגהלת מעל בגדו מדע מדוקט רה על שיש להיד בשובים מפני שקירב מת מיתתו: בא שור, מועד: וקבלי בקרניו, ומת:

פרק שני

פטורין ר' יהודה בן בתירא אומר כזה אחר זה האחרון חייב מפני שקירב מיתתו בא שור וקבלו בקרניו פלוגתא דר' ישמעאל כנו של ר' יותנן בן ברוקא ורבנן דתניא איי ונתן פריון נפשו "רמי ניזק ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקא אומר דמי מזיק י ואמר רבה נפל מראש הנג ונתקע באשה חייב ברי דברים יוביבמתו לא קנה חייב במק בצער בריפוי בשבת אבל בשת לא דתנן אינו חייב על הבשת עד שיהא מתכוין ** ואמר רבה ינפל מראש הנג ברוח שאינה מצויה והזיק ובייש חייב על הנזק ופטור בד' רברים הברוח מצויה והזיק ובייש חייב בר' רברים ופטור על הבשת "ואם נתהפך חייב אף על הבשתי התניא ממשמע שנאמר ושלחה ידה איני יודע שהחזיקה מה ת"ל והחזיקה לומר לך יכיון "שנתבוין להזיק אע"פ שלא נתכוין לבייש ואמר רבה "הניח לו גהלה על לבו ומה פמור - על בגדו ונשרף חייב אמר רבא תרוייהו תננהי על לבו דתנן כבש עליו לתוך האור או לתוך המים " ואינו יכול לעלות משם ומת חייב יהחפו לתוך האור או לתוך המים ויכול לעלות משם ומת פמור בגדו דתנן לקרע את כסותי שבר את כדי חייב על מנת לפצור פצור בעי רבה הניח נחלת על לב עברו מהו כנופו דמי או

כממונו דמי אם המצא לומר בגופו דמי שורו

מהו הדר פשטה עבדו כגופו שורו כממונו:

שהוגתא הדי המכשאה ורבנן. לענין טופר לרי ישמעאל האמר כופר במויק שיימיט משלם כופר אבל לרבון דשימינן בניוק הוד לא היה ליה דמים ופטור: ונתכע באשה היים בדי דברים. וכגון שנפל פרוח מנויה דהוה ניה קרוב למדר: וביבבתו דא קנה. אע"פ ששנינו (ימות דף ע:) הכא על יכמתו בין בשוגג בין במוד אן קנה הני מילי היכא דנחכוין לראת אשה אשרת אבל זה לא נחכיין לשום ביאה הלכך לא קנה ואם חור ועשה מתד מן המתין בה מממר פסלה פליו: זאם נתהפר, ולחמרן בהתחיל לנפול דנתכוין לנפול על המדם להנחמו: הרב אף על הבשת. אע״פ שלא נתכרין לשם בשת: עד דבו וכת שמור. שהיה לו לפלקה: הייב. דהה דלה פלקה פכר מתבעיניה ליה בדינה ויפרע לי: בבש שליו. שתקפו שם עד שמת: חייב. דה"ק ליה מס מרלה קרע ושלם אכל פירש לו פ״מ י פטור: צבדו בנישו דביי. ואם הניה אדם נחלת על לב עבדו פטור שהיה לו לעבד לפלקה: שורו כמשני. שאין ט דעת לסלקה וחייב:

> בדבתובה תברה בדבתו התמיון לה זיה (א נתמיון לה לביק בציר הדי השו מובע דלילי מלחכה התעכה בערה לה בחילו אלה נתשק כוה דכתיב ולפי ששכן כפרשה ויקסל כרשה שכו לכרשה משק אד למדן כלאנת התכבו 3505 .01 181 h nazł נכנת ויעשי אין נכבית ולת ומהדרין דוון: ביבתנה סרכה סכה לפרשם מלאכת התשק סיקיל והלי מלאכת השבה בהצישה לוחה הנסין להלזנה נתרה זלה בבנג גבוה לי ססה סמלחכה זי מיתרת וובחים וינתסיין הין, במשנ המסוק למללכה ד בנמה ובייתיה שנטט די צעוז (פישה) ישן, בחול עיני, לצים כי כאל לרשלוכ (ביצר כב, התוך לי שיני, משכה ולעומו מניון משכה ולעומו מניון קרוני עמנג שניים חרת ארבת לענין שבת מלאבת פַּרְשבת בעינן, ולה שרים להיקה המרכת מריך להיקה המרכת עלה שנה נגר ואשר א צריה, שלמ נהסיך למוק כלה ישמעך לי למוק כלדו יכשמיך ני אלא למקים שרק אכל לא היה ידה שים שרק אכל לא ara tenen time

המניה את הכה ושברה פמור.

הדרן עלך כיצר הרגל

הנהות וציונים ל) בהיי באונס: 3) מיל עים לפעור פעור נכאהים וכיה בסריין: 4) עין פר הניסו (7) גי דשיל ברא בי ומיזיש פל המושי קאי וה ה שהלוקה יכול לובר שהלוקה יכול לובר שקול כוך בוהי היכי שהוא כוחוק, ושיין הקובת ולביה (פי צ)

פיג 7) ביון שש לקבן מון דיה שור האדם. व) (देवयं एक देइ.). ו) מהדרן של וכ"זן. ו) לקמן לב, מן לקמן

מ) ברג, ל) ביב צב ציב. ्यांक अन्य सम्पन्ध

12.042 2022 כן בי קמ אלשים ללבו

אים מאחד ומרקה אשר כאטר להאיד אנו אישר כוך כבוי नरफ़ा का करेंग IN 23 233 (1923)

חביבוג, () לקמן ביוה תמוי וביב רוה וליותי, אלה גמו לנגו ולנו פנגו לנגו, ברג איז אם קלו נגנג, ברג

भिन्न थ) रेन्द्र निया नियन ניסי בבידה בי דיה היי

כמרה הט"ס תובבות בע

3

בתר סוקה קמ"ל דחין הולכין בתר סוקה אלא אשר הרוב אם הדמים מסייעין לרוב אלא משום דמתימין מוכחש דבא להשמיענו דלה אוליט בחר רובה דכד והבים חדה נינהו ולפי זה אתי שפיד טפי אליבה דרב מאליכה דשמוהל מדשמעין" דלה אוליט בהר רובא הלא היכא שהדמים מסייעים למוחוק ולא שמעינן" זה במקום דאין הדמים מסייעים:

פירות" אי דלימנהו להגך זוד לריך לאוקמי שיש ללוקה מטות המכד והקנה לו אנכ קרקע או אתר כך החלו הכדים והתכיות אי נמי הכי פירושו מהו דמימה דל בתר רובה העיים שהדמים מסייעים למוחוק קמ"ל וה"ה דהוי מלי למימר הישכה מהו דמימה דל

קמ"ל מודיעים פריך וייל דלה שייכה הכה הודעת דמים דקרובים דמי הכד לדמי התנית מ"ל שמכר לו כדים או מכות שיה מאחים ווו היו אחי בדי ביי באים ולה שייך למת בזה הודעת דמים כלל ומיידי דאית ליה וור דלה שייך לומר שקול כדך" פוון ולספרים דגרטי נהפרה" וטהמוכר ושהמו איל פנון שהי

שכרו פתח בכר וסיים בהבית אמר רב פפא היינו כד היינו הבית למאי נפקא מינה למקה וממכר היכי רמי אילימא באהרא דכדא לא קרו חביה וחביה לא קרו כדא הא לא קרו לה לא צריכא דרובא קרו לה לכדא כדא ולחביתא חביתא ואיכא נמי דקרו להביתא כדא ולכרא הביתא מהו דתימא זיל בתר רובא

הדרן עלך כיצד הרגל המניח יאת הכר ברהיר ובא אחר ונתקל בה ושכרה פ<u>טו</u>ר ואם החק בה בעל החבית חייב בנוקו:) נמ׳ פתח בכר וסיים בחבית "ותנן נמיחה בא בחביתו חה בא בקורתו נשברה כדו של זה בקורתו של זה פמור פתח בחבית וסיים בכר "יותנן נמי יזה בא בהביתו של יין וזה בא בכרו ומפילו התנה עמו מכיח דמשמע של רבש נסרקה הבית של רבש ושפך זה גדולה ניתן לי כד שקיא קענה: יינו והציל את הרבש לתוכו אין לו אלא rf

בנתרה תפרש טעתה: ואם החק בה. סגתקל: כעל החבית הייב. מפרש ממיני: נכל' נשברה כדד של זה בקורתי של זה פמור. שלשניהן רשות להלך: פתה בחבית. דקתני זה כל בתרתו: וביים בכה. דקתני נשנרה כדו של זה כו׳: והציל את הרבש לתובה. מפני שהרכש דמיו יקרים: שברו, כשאר פועל ואין בעל הדבש משלם דמי היין: פתה בכה, דקמני חה כל ככדו של דכש ושיים מוצים דקתני נסדקה חמית של דבע: אבקה ובבבר, שביד המוכר לחת לו אחה שירלה

يدي منهمه

ונלית) וניין בחויים וגליתו וניין בחויים איינים ל) ביל השיט אשמעינן וביש. ומיה במריט: 11 ציל ולא אשמעינן וביש. 1(** 732 3*21

כיצד הרגל

פרק שלישי

מבורה הש"ב סם הוכפות.

() עיין תיםי ידבא דיה להחוור, ג) לקמן כת, ד) לקובן שדג, סן העובהל שדי העדו כ"בן, ו) (כי מכסיג יומל פה. דייה להמוד ונבית כו דייה ליקותל מודינייין ביני דייה לכחיר לא ראה אים בשמואל משמהרה נון דרה דליון. אי כרי יחונן. שהמנים לה פשע ס) ביב היה, ່, 🖘 (ໂ הלכך דוקה נחקל הכל שבר ברטו ען עין מים לעל ד. דיד כיון, י) לקכן לב. ס זכדר א, 0 לקכן בו מייכ: דוקא נתקל אבל שבר, כרטן ואח"כ הווק בתרשיו פטור בעל .2.7

101-גליון חש"ם

תוםי היה אפאי כוי ולא שייד כאן כל השינה וכי לקכן לי כיל מקפה דיה יהל :225

הנהות וציונים

בשלמא שמואל כשמעוה. למוקי למתניתין באפילה הא באורה ¢] o's B"CH, ICI הוא ברייף (גליון) וביה מייכ: קרטא דעצרי, קרן זוית מסקיין כן ביון וביון בכקיין כן ביא רבה וכן לקבן (גליון) וביה הקמוכה לפת הכד: דהואיל זכן לקבן ואי בבדרי, ודרין דקיבן גן פר הרכבים קבן בבדרי, ודרין דקיבן וברשות קצבדי, שמטהנם סיה ק כשהיתה בית הבד מליחה בני חדש אבבעותיו כמו אוגד אגודה (גלידן): 7] בכתיי היו הכאים מושיבין כליהם ברשות נוסף פקה (ברשיי שעל הרי ס] בבעיי ליותו ל 71211 הרדים וממחידון עד שילאו אלי: הרי אמרו לרכובה שלש. מוהג פרש כן רצול בבה 12013 הדיינין לנטת מן הטפט את rereise fi ererei (באחיט): זן מציל בבה (באחיט): זן מציל דליבא (באחיט): [0] גיל נהע (גליון) 1271 177777 772 וברשים (הכהרי איהא שבן נהטו פן ציל בפבר וההיים רפויון וכיה בבתיין: ין ליים ביו (בליון): כן ביציל בצוחת הנס (באריב) הדברים: לפנדא דברא, נית יד ומהדיים בים דיפור של פושיי"ר: בושינא. הנרול עלמו כיש בשל הנסי הארפנין (ג 213 אלל הנקב: בשת קנס הוא: בשא (1773) הארפנין (גיזין): מן בישים וילנא יאכרי, ונדאה שהיה כתוב א' לציון החלכה היאשונה כחו ההלכות, וציבוווהו

הולכין ליתי בק"י תדיר נפשות כדלתריט בפ"ק דטנהדרין וכנון (נקטן דף מו) המוכר שור לתבירו ונתנל ננתן לא לתריט בתר (דף בי) ודי יאשיה מיימי ליה בק"ו מדיני נפשות ומה דיני נפשות רובא דל ולהרישה קנאו והויד טשות אלא אמרינן המוליא מחבירו שליו דממירי אמר רממנא זיל נתר רובא דיני מעוטת לא כייש ואפיי הראיה ויכול לומר לו לשחיטה מכרמיו לך: בברן הית. כשנכוטין ממפיי למטיי מן הלד הניחה כלד המפי אצל הקרן וכשהמזיר זה פניו

בבא קמא

קמ"ל " ראין הולכין בממון אחר הרוב": ובא אחר ונהקל בה ושברה פכור: אמאי פמור איבעי ליה לעיוני ומיזל אמרי דבי רב משמיה דרב בממלא רה״ר כולה חביות שמוא<u>ל</u> אמר באפילה שנו רבי יוחגן אמר בקרן זוית אמר רב פפא לא דיקא מתניתין אלא או כשמואל המנימ דאיהו הוא דאוק אנפשיה: או כרבי יותנן דאי כרב מאי אריא נתקל תנא רישא. נמי נחקל: לפי שאין דרך בני אדם בר, לממני מהדר אפילו שבר נמי י אמר רב זביד משמיה דרבא דלא מימא באסילה או בקרן זוית הוא הדין דאפי שבר והאי דקתני נהקל אלא אפיי באורה פטור הנחקל אידי רבעי למתני סיפא ואס הווק כה בעל ודקשים לך מיבעי ליה עיוני ומיזל חבית חייב כנזקו דדוקא נתקל אבל שבר אין דרך בני אדם להמטיגן בדרכים: לא מאי בעמא הוא דאויק אנפשיה קתני וחייב שבואה. את הנתקל לשלם: רישא נהקל אמר ליה ר' אבא לרב אשי הבי אמרי במערבא משמיה דר' עולא א לפי שאין דרכן של בני אדם להתבונן בדרכים הוה עוברא בנהרדעא וחייב שמואל בפומבדיתא וחייב רבאף בשלמא שמואל כשמעתיה אלא רבא לימא כשמואל ס"ל אמר רב פפא יקרנא דעצרא הוי דכיון רברשות קעברי יאיבעי ליה לעיוני ומיזל שלח ליה רב חמרא לריג יהרי אמרו לרכובה שלש ולבעימה המש ולסנוקרהי שלש עשרה לפנדא דמרא ולקופינא דמרא מאי יישלח ליה חסרא חסרא קנסא קא מגבית כבבל אימא לי גופא דעובדא היכי הוה שלח ליה הההוא גרגותא דבי תרי דכל יומא הוה דלי חד מנייהו אתא חד קא דלי ביומא דלא דיליה א"ל יומא דידי הוא לא אשגח ביה שקל פנרא רמרא מחייה א"ל

קמייל האין הדבין בבכון אחר הרוב, מימה מה טעם לין אין הילבין בככון אחר הרוב. היכל דמסתפקל לן מילמל כגון הכל 6) ולקון שי ריג אין

רופא דליתיה קמן אוליטן בדיני נפשות בתר רובה כדהתר בריש קורר ותורה (מהדרין דף מנ.) "וי"ל דהתם גבי דיינים שאני דחשיב מיעוט דידהו כמי שאיט וליכא" למימר החם אוקי ממונא בחזקת מריה דהא ב"ד מפקי מיניה אכל גבי שאר ממון דאילא מיפוט וסוקה לא אוליט כתר מוכא: הייג אכואי שבור איבעי דיה דעיוני. מכל סך לא פריך ממאי מייב בנוקו כשהווק איבעי ליה לעיוני כדפירשתי לעיל (הף כב דיה ולמינ) דיותר יש לו לשמור שלא ידק משלא יחק יולא שיך כאן כל המשנה וכא אתר ושינה ט פעור (למל ב מי:) דגני אדם לא מתר הכי והל דלתר (נכל דף כב) הנים הטני נרו מכחוך בעל הגמל פטור ולה המר היכעי ליה לעיוני וי״ל דדוקה במקום הליכתו המרינן איכעי ליה לעיוני וקלת קשה הא דחמר רבה לפיל" כי חית לך רשות לקגויי עילאי ואמאי אית ליה רשות לסגויי הא בהמה נמי איבעי לה לעיוני כדמוכה בהפרה (לקמן דף נג:) דשור פקה ביום פטור וליכה למימר בממלא רה"ר שאינה יכולה לעטר אלא דרך פליה דאייר להעונת נתי חים לה רשותה: ושכוראל אמר באפילה שנו, והל דפליגי נקמן (דף כנו) אי נתקל פושע הוא אי לא כנון שנתקל מעלמו ולא נחקל כשום דבר אבל הכא שנתקל מסמת מכשול ולא איפטי ליה לעיוני אטס הוא ואט"ג דלעיל (דף כיו) מרבינן אונם כרטון באדם המויק מפלע חחת פלע אונק גמור לה רבי ההמנה דהה בירושלמי יו פוער מותו שישן רמשון הם הויק לשני הכה הצלו לישן יי וכן בהגחל בתרה (לקשן דף קיב) גבי הניה להס אביהם פרה שאולה כספרים של אריהם היא וטומוה ואכליה משלמין דמי בער כול עכך נהגו" אבל מה שהזקו לה דהטקין הן וכתמניתין נמי תנן" היה בעל חבית רחשון ובעל קורה מחרון דחם עמד בעל חנית ונשברה תנית נקורה סטור ונראה לדקדק דאדם המזיק דמפטר יו באתם (משוס") שהות כפין גניבה מדתניה בשלהי ההומנים (כימ דף פנ: תום דיה והסד) המעדר הדת

שאין לי כאין ליבור אבל אם אתה כליאה אכריי איבדי ליה לגיוני ובודל ואם שיבר חיים וכן הרין. רשמואל אמר באמילה פטיר אכל באויה אם שכו חיב." יוחנן אנצי כקרן זוית פטור. וסגייו בכבלא רשי סמצתה הובים בולה אמילו אם שיבר פעיד ובאפילה או עד גיין אויין א איינג איניר אייר אייר ויג מזא מתנה דייקא סדחיד, ווסב הא תון סתבא אדם בוער לעולם ואפר אנים חיים בנוק. ושכואל ודב ATTS 1878 1979 שהקל כל שכן דבודייב בה רי החנן, ואסיקי דני הוה עיברא בקתא דבי עטרי הה בכיון הברשות לא יברי בחיביק לצוביק ויברן לצוגי ובחל אכל וילתם באצילה או בקין ראכרי אין דוך כבי אדם להינבות בדרכים. הולה ליה הי הכרא להי נחמן הרי אמיד לרפובה ג׳, זיי הבכה את חבירו מינוצר היים לאו לו בי מלצים, למנוקית, פי הבאה באנתף תחת לתייד המבה את רג פלצים. הכירו בפנדא דינרא, זר שיפינא שהוא עך המרא שתיבר בר בקומינא דברא כבה סלעין מחיבית ליה. שלח ליה רב מומן הסרא חסרא קנסא אנזה רדה לנמת בבדל הנד לי הכעשה שבא לידך, והניד לו הברגותא הנה לחרי וכל יובי דלי הו ביניהי אוא הו דלי ביובא ולא דיליה וקם אשך לכנעיה לא אשנה ביה שקל מנדא דנורא ועותיית, אבר ליה רב בחכן כל כי האי נותא אפילו רב יהודה דפליב צלי בהא כודה לי דכיון -----רינא לנמשיה ובחי ליה לבשתלה וכל שכן דאי 💷 בחייה רפטור הריתא קא 8173 87 738 733 דאשרה לבי דינא במקים דאשרה לבי דינא במקים דאינא פסידא דברי הכול כביד איניים ויתא לנפטיה רליבא בסירא 27733 איזצר רב הויוה אכר לא מכה אנים הנא לופסה רב נחכן אכר צביד איניים לנכסיה: פפקי 8373 הביאו תי הלכות לבור הלכה ככאן בתידיהו רשנים לבילתי וקייבא לן בתב בתבן והני לן ברב מכון כילת בשיניא דרב נחבו הלנהא בוחיה. (אנוי) (א)^{ען}ן הא דבן כג כג

עמך עמך ממקום למקום ושברה רבי יהודה אומר שומר הנם ישבע נושא שכר ישלם והשמא מדמחייב נושא שכר ופוער שומר הנם ולא מחייב מעפם אדם המדק שימ דבאנם דכעין גניבה אדם המזיק פטור ומדמה ר׳ יהודה נמקל לגניבה אבל באוגם שהוא כעין אבידה שהיא קרונה לפשיעה יותר כדאמרינן ההשואל (בית דף זה:) דגנינה קרונה לאונס ואבידה קרונה לפשיעה נראה דאדם המדיק מיב דא"א לומר שלא יחמייב אלא נסשיטה וכן משמע למיל" דמחייב בנפל מן הגג ברוח שאינה מנייה ואמ"ג דברוח שאינה מטיה מפטר נה שומר חנם כדאמרינן בכוף ארצעה וחמשה (לקט דף מה) גדי ארצעה נכנסו חחת הבעלים כו' וחייבין לשלם דמי שור לבעלים חוך משומר מנם ומותי לה כנון דנטריה שמירה כמותה דשומר מנם כלמה לו שמירתו והגך לא כלמה שמירתו ומייתי מדרי יהודה דמועד סני ליה בשמירה פחותה דהייט דלת שיטלה לפתוד ברום מציה ומין יסלה לעמוד בשמין מציה אלמה אע"ג דמפטר שומר הנס מחייב נה סדם המדק והיינו טעמה משום דהוי כעין אבידה ונהקל הוי כעין גריבה ופטור ביה אדם המוזק וכן מוכה בפרק הגחל עלים (לקמן קי שי: ישם) גני טכח אומן שקלקל דפריך למאן דפטר (בשומרין) חנם מכרייחא דקחני נהן נהמה לטכח ונכלה חיינ מפני שהות כטשת שבר הלמת מ״ד דמקשה אפיי בחנם חייב כמו שומר שכר שמייב על ההבידה משמי הימת מפני שהות טשת שכר ולפיכך בשכר חייב בתנם פטור דהוי כעין גניבה [עי חוםי רימ שנו דיה ופנר וניב לג: דיה חיב]: קרי שאין דרכן של בני אדם להתבונן בדרכים. והל דתני (לקבן זף ננ:) שור פקת מיום פטור לשור פיניו למטה ומינעי ליה

מאה פנדי בפנדא למחייה אפילו למ"ר לא

עביד איניש דינא לנפשיה במקום פסידא

עביד איניש דינא לנפשיה דאהמר רב יהודה

אמר לא עביד איניש דינא לנפשיה רב נחמן

אמר עביד איניש רינא לנפשיה היכא ראיכא

פסידא כ״ע לא פליני דעביד איניש דינא

לנפשיה כי פליגי היכא דליכא פסידא רב

יהודה אמר לא עביד איניש רינא לנפשיה

רכיון דליכא פסידא ליזיל קמיה דיינא ר״נ

אמר "עביד איניש דינא לנפשיה רכיון רברין

עביד לא מרח מתיב רב כהנא יי בן בג בג

אומר אל תיכנם לחצר הברך ליכול את שלך

שלא ברשות שמא תראה עליו כגוב אלא

שבור את שיניו ואמור לו שלי אני נומל א"ל

דעיבדא, דפנדה והופינה: גרטהא, בור מים מכונסין להשקות שדות: מאה שנדי. ק׳ הכאות היה לי להכותו שהרי גולו מימיו: בפנדא"ו. היינו נית רי: 78 עביר איניט דינא לנסטיה. ואפי׳ דין אמת לא יעשה הוא לעלמו חלח ילך הזל הדיין: בבקים דאיבא שבידא. אי מדל לבי דינה דהדמדל לבי דינה והמי קה דלי ההי ולה ידע מחיי דלי חו שמה יכלי המים מן הטר ואין לי פרעון לוה דקא מפסיד כי החי גוונה פביד היניש דינה לנפעיה: אי תיכום יחצר חבירך. פניטה ובקתר שלא תראה עליו כנוב: א"א שבור את שתיו. כלותר קח כחוקה וקשיא לרכ יהודה:

-

קיקושי השדי

times bagan that

אחר הרוב, ולף כל גל

דמיכה למימר דל בהר רובה יבוי השתשיט

מכני געי כוש קים קול. מכנישו בסופק וכלש עונש איי מייייה ל

בוציא בהבירו וכלי

ברליה וליבו בר. ללו

למר המושה לם ים ני

212 0127 (1727 012 100 0127 (1727 012)

כמ"ק דמנסדרין (דף יו)

למרי פי רב (רבן סיטל ויסלמר רב סוגל לתרי די

רב מלה רב השטול כליתר

כל היכל דלמריט למרי כי רב דמשמט הלמידי דרכ

סיינו רב ההנות בידה

הלמידו של רב ולמר ההלכה מבמו של רב

וישבים בים קהון. קרן וויית, כפסוסה לימין לו

למכיי דמיני רומה מרהיק

בארך יבראל ניבה מהון.

לכופינא המרא. היל

שנדלם שברם בקורך

סוסרייל (גישין לב וכד

.[27 A271

ככניי 2:27

KCO

.#27.202

Manal

.12 177

מפר (שין רשיי ישניה סנפר (שין רשיי ישניה

פושיייה, פירום מכלה במרדש ט מח -

: "DK 71722 לער רשיי

חבירו בארכובתו של טעט ג׳ סלפים לסשת לפי שגדולה טשת מכת הארסובה מדמיפה היד: לבציסה, ברגל: דפנוקרת. אוכף של חמור שהסה כי מת תכירו: שויש שברה. שלעים לבשתו לכד מיוב שאר

המניח

עין מיטפט נה בנכוה

:15

נא מרי שייג מאנסט סקי משון הלנס ה במג עשון שם מושיע היית

סימן תוג סביף לו

1 220 23 - 23

נישיב בה שבף לי

ה ד מרי שיג משמח

סימ ושיק סלסה ע סמג עבין כ עישיה סית

ממן הכפתף מז: ה תרי פ"נ מאמר

קמג כברן לו עיש"ל ה"מ

פר ל ונסגדס בסג

רבינו הנטאל

פיסי הכא אחר וסוקל

תתקל בה אם שביה פטור

הנה לעיתי וביול. ואוקמי רב למתניי בממלא

רשית הרבים הביות. רשית הרבים הביות

779971 72

ואקסרי

TTOP

ະວາວ

2022

משרד

ממאי משום

הודפס מאוצר החכמה

THE SHE STORE 161 ומיץ הן. בחייה, הכבו (ממויי לפו. "יויף קביה דיינא, ללן לפר סדין (זים ייבא מה הניה כה פגרוין גן. שלא תראה שלט בננב, בזה עה מכו לה זמר (לכן פכו.

קנסא קבובית בבבי. לאו הנפא אלא דין הנפא היא מדאמריט שהמוצל (נקמן די פדי) דמילחא דלית שה תפרון כים לא עבדינן שלימותייהו: ארא שבור את שיניו. בדליכא פקידא אירי מדאפר ליכנס שלא נרשות:

לעיוני טפי מאדם: הרי אברו לרבובה שדשה, יימ דלעני שנישראל קאתר אבל אחרים הכל לפי המנייש והמחניישל ולריי

נראה דהייני לגדול שבישראל דומיא דההיא דמנן בהמוכל (נקשן דף ג) סערו נותן לי מאמים זה ומוקי לה (נקשן די או) לגדול שבישראל:

סוב גם נבעיה מקובה של עם רבע ויל ולוק כלן סיל

1010 חשק שלמת על ר"ח के उन्हें का बने का क

מבינו סבב ולייב

4

הייב אמר רב פפא לכי תניא אומן פמור בגון דנכו ואיסור דלא צריכי למינמר כלל אלא במאי מעו מעו בסיכתא חדתא ^{או} דההיא שעתא דנפק מתותי סיכתא ההיא איתתא דאחזיא דינרא לרבי חייא אמר לה מעליא הוא למחר אתאי לקמיה ואמרה ליה אחזיתיה ואמרו לי בישא הוא ולא קא נפיק לי אמר ליה לרב זיל חלפיה ניהלה וכתוב אפנקסי דין עסק ביש ומאי שנא דנכו ואיסור דפטירי משום דלא צריכי למיגמר רבי התן, נמים, כובין, ורן בקין ולה הדון חייא נמי לאו למיגמר קא בעי רבי חייא ילפנים משורת הריז הוא דעבר ייכדתני רב יוסף יי והורעת להם זה נשלר ממה והוא סורין. בורבן. הים הקליפה הפליונה שמוליםין מחניין ביח

המושן מתהשת. ניפודין, שנשל שחימן, בשני שדוא בנושא שבר. מגול קמל מהלינן לימל מפי שהא נושל שכי לגל מנס פעור לם לומן הול הלאמרין המס אל ליידי רליה למומית להרגולי ולישטרן וכן הלכה ללומן כשכר מיינ מאם שטור בלאמר רדי יומן המס ורשבים ביב צוון.

קא מותיב ליה, הל מילמל: התם בקראי פליגי. וגזירת הכתוכ הוא במ׳ שור שננה ארפעה וממשה (ג): בידים קלאו מיניה, שנתכוון לשנות: למחון. אדם הממונה על כך ועליו ללותתן במים וכותשן במכחשת להקיר הקליפה המיצונה כדי שמהא פולמ נקיה: סובין, גקין ממולקן: ניפולי, נשבר ונופל כשאוחדן אותו: כנושא שבר. אף זה חייב כנושא שכר ואף על פי שאין נושאים אלמא פשיעה היא מעשין מינוע וייין. (שעשין ני מעמו) (פיין ולא אונם גבים שומר מנם נמי מייכ: מגרומתא. שחט מתוך לחת הטבעות וגיטין דף כ עדם דיה רוסמה ודיה מיזורן מרין והגרים תוך כין טכעת לטכעת ושייר מלא התוט על פני רוטה ורכי יוסי כרכי יהודה מכשר ליה כמלא המוע על פני רונה ורנגן בעו על פני כולה בהכל שוחטין (מלין דף ית.): בההוא גברא. כעל הטהמה: לכשיצא (גלית) וידיל מיז (גלית) וכן כר. בדיין קמיירי בקנהדרין: דלא ליחא בכתרינ [] (ניי דהניאן (גליון) ברפריי אכלך פפק איפורא, דמספקל ליה דהגניהן (גריון) בהיוי דהגניה ג] ברייך וראיש הנידמא למנחן (תיין רשיי): ל] ציל לחיובי הלכחה כמהן הי כרכנן דחסרי הי כרכי יוסי כרכי יהודה למכשל: (ביס, וכיה בכויי): מן ציל התקדשי (ביס, וכיה בכויין: ון נוציל קמיל (מנוי ומנעך מספק גוילה. לחי כשרה היה הוי ענת פעול: המראה דינר. דבש): 1] יש להוסיף שבר (בארות המים): לדעת אם טוב הוא ויקבלט מחבירו: דנכי ואיפור. שולמנין אומנין היו: ם] נדציל וגבי (כאהים): ע] (ציל רבן מעי בסיכתא חדתי. קוסקל המטבע (כזה בין. (גליון) כיה ודפריי והעמידו ערה אחרת ועדיין לא היו נקימין נה: מיכתא. קויי״ן כלע"ו: רב שומר גנויו של רני מית דודו הוה^מ: דין עבק ביש. קתורה רעה היה שעל עקקי תנס אני מספיד שלא היה לי לראומה: 073

תורת אווי השלם אן הולך רכיל בעלה מוד וואקו רות ככסה דברי ומאי או יו ב) וְהַתְרָתָה אָתְהָם (c את הַחַקים (אָת הַמוֹרת (הוֹדְאָהָ לָהָם 67977 אָת הַדָּרָך יַלְט בָה ראח המעלה אלאר

יעשון: ושמת יה בן

לעוי רש"י

קויייין, פירום רופס

וערוך ערך סך ייינו:

הנהות וציונים

בחלין

אז גמי דההיא שנינא דנפק מתותי כיכתא. עיין שיעיה מקוצלה:

הנהות מחד"ב רגשבורג

(b) רשיי דיה דקפרד וכר שית בעושה בשבר המתר: (3) דרה ההס וכר כמי סור סמת. נ״כ :00 97 910

------הנהות הכ"ח

۲) (קמן ק: ۱۵۳۲, ס) (عدا مم: ۵. د⁻م مد:, ۱) (اهد مما, ۱) درد (درمممم م היירן, ס) (מלין ית.), מ) משדרין דף כע. נדידים, י) (נדכות ז. ושיינן, כן כיע לו, () לציל כו., מ) פסחים ד. נ) [דים ושמואל].

מסורת הש"ם

מס תוספות

שעשיתי. דמיום שהמזירו לה מקף שכרו עליה כמטה: ואם הוסיף כוי מקודשת, לקקבל מלוה ופרוטה דעתה הפרוטה ואיני לרכי נתן אע"ג דהוסיף לה אינה מהודשת דדעתה ממניה: מכח אומן שקלקל חייב. וכ"ש הדיוע דלא היה לו לשומטה הואיל ומינו כקי: דקעביד בשכר. למויק חייכ באונסין דאדם מועד לעולם בין שוגג בין מדל^ט מדקרי ליה מזיק לחייט כמונם ש״מ (ה) במותו שכר קממר וקמ"לח דפושע הוא דלא משיב ליה אותם אלא פשיעה דהוה ליה למירמיה אנפשיה שמא מפרכס הנהמה ויוהר כה: אומן פמור. לחנום הוח: לעכר מוחך. כמו מים עכורים:

מ) (קדושין מו. מח: מטדריו יעיג כ) מחשיו דמדס מועד לשלם" נמונס כי המי לה מחיינ הדם ופרופה. כי יהינ לה פרוטה מדידיה: דעתה אפרופה. ומיקדשה ממג ג) למיל מה: נהג להכי והט פרוטה דקדושי אשה דיו להו ככך: בשכר שעשיחי כונעך מסשק איסורא. אור"ת דמשום הכי קרי ליה ספק איסורא עמך. התקדש"ו לי: אינה מקודשת. הואיל וכבר התוירו לה והוא מלוה נסה: בשכר שאעשה עמך מקודשת. דאינה לשכירות אלא לבסוף וכי מהדר להו ניהלה מיקדשא ליה כקכרו: בשכר שאעשה עמך אינה מקודשת. דקקנד ל' נתן ישנה לשכירום מתחילה ועד סוף וכל פרוטה ופרוטה הוה ליה מלוה: וכל שכן

בבא קמא

בשכר שעשיתי עמך ורבי יהודה הנשיא אומר באמת אמרו יבין בשכר שעשיתי עמך ובין בשכר שאעשה עמך אינה מקודשת ואם הוסיף לה נופך משלו מקודשת ליה אי הלכה כמותו אי לאו: (מאי איכאיי) בין ת״ק לרבי נתן איכא בינייהו שכירות בין רבי נתן לר<u>י יהודה הנשי</u>א איכא בינייהו מלוה ופרומה אמר שמואל מבח חייב. לה שייך הכה לשטיי אומן שקלקל חייב לשלם מזיק הוא פושע הוא נעשה כאומר לו שחום לי מכאן ושחמ כדנכו ואיסור: לו מכאן למה ליה למימר מזיק הוא פושע לפנים הוא אי אמר מזיק הוא הוה אמינא הני מילי היכא דקא עביד בשכר אבל היכא דקא עביד בחנם לא קמיל פושע הוא איתיביה רב חמא בר גוריא לשמואל יהנותן בהמה למבח וניבלה אומן פמור הדיוט חייב זאם נותן שכר בין הדיוט בין אומן חייב אמר ליה לעכר מוחך אתא ההוא מרכנו קא מותיב ליה א"ל השתא שקלת מאי דשקל חברך קאמינא לכו אנא רבי מאיר וקאמריתו לי רבנן אמאי לא דייקת מילי שאני אומר מזיק הוא פושע הוא נעשה כאומר לו שחום לי מכאן ושהם לו מכאן מאן אית ליה האי סברא רבי מאיר ראמר מבעי ליה למורמי אנפשיה הי רבי מאיר אילימא [הא] רבי מאיר (קלין סימן) דתנן ייקשרו בעליו במוסירה ונעל בפניו כראוי ויצא והזיק בין תם בין מוער חייב דברי רבי מאיר התם בקראי פליגי אלא הא רבי מאיר דתנן יילצבוע לו אדום הצבעו שחור שחור וצבעו אדום רבי מאיר אומר נותן לו דמי צמרו התם בידים קלאו מיניה אלא הא רבי מאיר דתנן יי נשברה כדו ולא סילקה נפלה גמלו ולא העמידה רבי מאיר אומר חייב בנזקן וחכמים אומרים פמור מדיני אדם וחייב בדיני שמים והיימא לו "דבנחקל פושע הוא פליגי אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנו מכח אומן שקלק? חייב ואפילו הוא אומן כמבהי ציפורי ומי אמר רבי יוהנן הכי והאמר רבה בר בר חנה עוברא הוה קמיה דרבי יוחנן בכנישתא רמעון ואמר ליה זיל האייתי ראיה דממהית לתרנגולים ואפמרך לא קשיא יכאן כתנם כאן בשכר כי הא דאמר רכי זירא הרוצה שיתחייב לו מבח יקרים לו דינר מיתיבי "המוליך המים למחון" ולא לתתן ועשאן סובין או מורסן קמח לנחתום ועשאו פת ניפולין בהמה למבח וניבלה חייב מפני שהוא כנושא שכר אימא מפני שהוא נושא שכר ההוא "מגרומתא דאתאי לקמיה רדב מרפיה מופמריה למכח מלשלומי דמי פגעו ביה רב כהנא ורב אסי בההוא גברא אמרו ליה עביר כך רכ תרתי מאי תרתי אילימא תותי לגריעותא דאיבעי ליה לאכשורי "כר' יוסי כר יהודה וטרפה כרבנו ואי נמי כרבנן דאיבעי ליה חיובאף למבחא ומי שרי למימר כי האי גונא והתניא לכשיצא לא יאמר אני מוכה וחבירי מחייבין אבל מה אעשה שחבירי רבו "לכשיצא לא יאמר אני מוכה וחבירי מחייבין אבל מה עלי ועל זה נאמר "הולך רכיל מגלה סוד אלא תרתי למעליותא דלא אוכלך ספק איסורא ומנעך מספק גזילה איתמר יהמראה דינר לשולחני ונמצא רע תני חדא אומן פטור הדיוט חייב ותניא אידך בין אומן בין הדיוט

וער סוף ורכולי עלמא המקרש במלוה אינה מקודשת ודכולי עלמא אין אומן קונה בשבח כלי אלא הכא במאי עסקינן כנון שהוסיף לה נופר משלו רבי מאיר סבר "מלוה ופרומה אדעתה אפרומה ורכגן סברי מלוה ופרומה דעתה אמלוה ובפלוגתא דהני תנאי יידתניא כשכר שעשיתי עמך אינה מקודשת בשכר שאעשה עמר מקורשת רבי נתן אומר בשכר שאעשה עמך אינה מקודשת וכל שכן

Kollel Zichron Michel of NMB - Choshen Mishpat Chabura & Shiur

פרה תשיטי

רבא אמר דכינו ישנה לשכירות מתחילה

דחולין (דף ית.) כרבי יוסי בר׳ יהודה בטבעת הגדולה והיה רב מחמיר עליו לפי שהיה עם הארך שלא יכא להקל בשאר טבעות כדאשכתן בפרק קמא דחולין (דף מו.) גני מכשל בשנה כי מורי [רנאיי] לחלמידיו מורי להו כר״מ וכי דרים להו נסירהה דריש כר׳ יהודה משום עמי הארץ ולהכי קרי ליה ספק גזילה ולא ודאי גדלה דמותו האיש ששמע לעם הארך ה"ל לאסוקי אדעתיה שיתמירו פליו ור״י מפרש דההיא טוכדא בשאר טופעות הוה ורב דקאמר בפרק קמא דחולין (דף ימו) ואין הלכה כמותו בשתר טבעות משום דמספקת

הגוזל טצים

ותניא אידך כין אופן כין הדיום כאן בשכר כאן במנם כדמשני גני שמיטה דנהכרת מטבע לריך בקיחות גדול ולית ליה למיחוי אם אין בקי

משום דרב פסיק בפ"ק

11 120 :2 עבין סט טישרע מית סימן בר סעיף ו:

נר כיצוה איכוא משני שהוא נישא שכר. אכל נחנם פטור אף על גב רבא אמר דכייע כו׳ ודכייע אין אומן קונה בשנח כלי הייג: מלוה המזיה כדפרישית נריש המניח (נעיל דף מ: ושס"):

:03

עין משפט

א מרי פיה במל עשין מה טוש"ע אה"ע פיי עב ב מיי שם הלכה כ נושיע שם פעי נוו ענדר מדי מדי מכלי שבירות הלבה ה סמג עשין פע מוש"ע ח"מ סימן 17 9WD 15 צר המיי שם טושיע שם צה דומיי שם טושיע שם :7 "00 די חב נושיע שם סמיף בוי מיי פכיינ מהלי ממדרן כלכה ו מנג לאיץ ע נושיים חימ סימן ע סעיף מ: יח ביי מיים מיי מיי שרדות הלכה ב סמג

מקודשת, לכשינתיד וימנו לה דקל פנד לינה לשרדיה ללל לנסיף. ר' נתן אובר וכו'. דיצוה לשכירות מהמילה ועד סוף. וכל שכן וכרי. דכיון דגמרו והמוידו לה כנו היל מליה גמורים. כנו היל מליה גמורים. ואם הובים לה נופך בשלו מקודשת, מכלל דרפי נהן קנר לפילו הוסיף לה מינה מקודשת דקסמי מלוה וסרוטה רקענר מלוה וערועה דעמיה למלוה, איבא בינייהו שבירות, לס שנה מחמילה ועד פוף מו לאו נדערשים וקרושין מהון, קשרו בעליו, לשור ולוגיל זהון. דוצד לשור ולוגיל זהון. דוצד בשניה בראוי, הייט שמירה סמומה ללח שיכולה לעמוד כרומ שירוטי מעווין מויי מציה לקמן (דף נה:) ביברט ולציל בהם, נותן די דבי צבודו, ולא יקינ ליה שלם דמי למרי לט לא דמי שמו או וה ימן שכרו תשלם ייקם הלמר ולקפן קון. נדמים שלמר לם נמכר בצוק דקניים מולו לשלם כשמה הגדלה ובים זהו). דמי למר לם כתו שמתר לו דקניה נשני נשעו כ מעומ בשני תממיכ מעומ בים קוזן נומן נו למו זה דמי נמר לק כמהדינה אם ידנה דסבילא ליה לרית כל המשנה מדעה בעליו כר שמשנה מרעה פוריו נקרא גולן וקנאו בשיטי וכדמפרש כככא קמא קהגות פרים וטכת בלמר DIDE 0"00 າກງໍຍຸງ מטולה עכשיו נדמים וציין גן. נשברה כדן ולא ເວາຄະນຳອ מיערשל נהמנית לת הכד (דף כנו.) במחל סושע ומפקד טקיו ולצל נו.ן. פגור פדיני אדם. לשלם. וגישין ונון. קפנדי במסט, ונישין ובו, וקברי ערמל מעקין פעור ולקבן עבודי בחיד בדיני מכשר, ודרייב בדיני שלייל פני בינון ידי שמים לל ולפתר שנה, ידי שמים לל לל פני בינון ידי שמים לל לרשעים שומסין להספיד לת ישראל וביסין ובא.

11023

ליקוטי רש"י

ודכויע אין אופן קונה בשבח כלי, וווי

הום כשפר שררוה.

החקדשי לי לינה מקידשת דהיים ליה במלוה.

בעבר לאנשה עבך

כר

שעשיתי עמך.

הדרן עלך השוכר את האומנין

הכי פטור משום חקוח חכמים אם כן אפילו שינה ממנהנו נמי פטור מכח אותה חקנה דמה לי פשיעה רנה ומה לי פשיעה זוטא ומשני שטעה שלא ככוונה שנרחיה:

6

שמיטה דמומן לכעין מכידה ומשני מימה מפני שהוה נושה שכר הכל כחנם סטור דהוי כעין גניכה": ים כואר משתבע. מעיקרה הזה החי ליה שפיר שנשנע שלה שינה מן המנהג הכל השחה דתרלה דכי נתי לה שינה דהוי פושע ואפילו

פטור משנהה כדו ולה סילקה דלה השיב טר אלה שנעשה נפשיעה הכל בשנעשה בחונם דכפין גניבה והנידה כמו רות שהינה מליה פטור כדקמי נמיפא דבריימה דנשברה כדו^ס ומודה רבי מאיר לתכונים ממעלה קנקוין על הגג לנגפן ונפלו ברות שאינה מלייה והזקו שהוא פטור וא"מ כי נמי סבר רבי מאיר דנומקל לאו פושע הוא אלא אטס אמאי פטור והא אדם המזיק מרבינן (כין דף סי) מפלע תחת פלע לחייב על אונס כדלון וי"ל דלאו בכל אונס מייב אדם המזיק אלא באונס דכעין גניבה ואבידה כמו רות שאינה מטיה דאמריט פוף פרק שני דביק (דף ם) דנפל ברות שאינה מויה מן הגג חייב טק ורות שאינה מויה הוי כעין אבידה כדאמריט סוף פרק די וה׳ (שם ד מה) וכולן חייבים להחזיר דמי השור לבעליו חוך משיח ומוקי לה החם דנעריה שמירה פחוחה ולה נטריה שמירה מטלה ש"ח כלתה שמירמו כוי ושמירה פחומה היינו דלת שיכולה לעמוד ברוח מטיה וחינה יכולה לעמוד ברוח שאינה מטיה כדמשמע ברים הכונם (שם יף ש:) והוי כעין גנישה ואבידה דש"ח סטור וש"ש הייב אבל באוק גמור סטור אדם המדק כדמשמע בירושלמי" דאם היה ישן וכא תבירו וישן אלנו והזיקו זה את זה הראשון פטור והשני חייב ובהגחל בתרא (שה דף קב) טכחוה ואכלוה משלמין דמי בשר בזול דכיון שלה היה להם לדע שהיה שאולה אין משלמים מה שהזיקו אלה מה שנהנו ובריש המניה (שם דף הי ושם דיה ושמאל) לפי שלון דרכן של מני אדם להמטיט מרכים ושאר שיטיי דהתם דפטר ליה לפי שלא היה לו לידע וכן במתניתין דהתם (דף לב) היה בעל חבית רחשון כוי וחם עמד בעל חבית סטור בעל קורה והרטה ביולה באלו וח"ת ורבי יהודה דחמר נתקל לחו חעום הוה ומחייב שומר שכר חמהי פטור מעביר בחנם והלה הוא חדם המזיק וי"ל דנתקל הויםלרבי יהודה כעין גניבה דהוי קרוב לאונם ולכך פטור אדם המוזין ולא מחייב אדם המוזין אלא בדגך שהא פעון אביה דהי תווב לפשיעה בדאמר בישואל (נקש דף גד:) דאביה תוונה לפשיעה וגנינה תוונה לאום ורוח שאינה מלויה פשנטים כשין אביה דהי תווב לפשיעה בדאמר בישואל (נקש דף תחל (ביק דף עני ושם דים אינה) דפריך למאן דפטר טנה אותן שקלקלי היכא דעביד בחנם פברייתא דקתני בהמה לטבח וניכלה חייב מפני שהוא כנושא שכר השמא מה היה סברמו של מתשה שהוא כנושא שכר אש"ם שעשה בסום אי סבר דמשינ פושע אמאי תולה אותו בנושא שכר היה לו לומר מפני שהוא פושע ואי קצר שדומה לגנינה ואבידה אפשייכי חייב כדין אדם המזיק אם כן מה מחרך אימא מסני שהוא נושא שכר ואי דומה לגניבה ואבידה בלא שכר נמי ליחייב כדין אדם המזיק ואי המחרץ מדמה לה לאוס גמור איינ נושא שכר נמי ליפער אלא ודאי אדם המזיק חיינ בכעין אבידה ופטור בכעין גנינה והוה מדמי ליה המקשה קלקול

וההיא דפרק קמא דמסחים צריך לפרט באיננב ומתבר באתס ברפיי לציל ובהלכות שכר לא מיקרי המנו אי לאו משום דאמר הכתוב דקני ליה והוי שלו כדרי יצחקייו: גדולות בהלכות ססחים ומבר רבי מאיר כר. אנל דרי יהודה אדרי יהודה לא קשיא ואע"ג דחכמים דפערי משנדה כדו ולא סילקה הוי ר' יהודה כדמוכח כתב החייב לבצר אפילו לא קבל צליו אתסק. טהמנית (ביק דף כמי שם דיה אמר) דקבר רבי יהודה נתקל למו פושע הוא וכיון דלא הוי סושע אע"ג דלא היי אטם גמור

גאון בשער מ"ב"ו ולריך לפרש מאיזה גנהיה. והא דאטרען (התם) כיון דאילו פינויכ טעם יהיה שומר שכר דאי השיב הנין גמור אפינו באונסין יחחייב ואי לא חשיב קנין גמור לא יהיה אפינו שומר שכר וי"ל דבההיא הנאה שיכול לקדש מי את האשה כדלמריי נפייק דקדושין (דף מ: הס) דקדשה נמשכון דלמרים מקודשת ולקטת ט עבדים וקרקעות הוי עליה השתביד מהייבית כה היינו פיי דמגניב או מתביד באתס, מהישיל נגליון): 7] ציל דרב האי נארן בכפר משכון (כן אריה): 6] הגתיה, אבל תודה גרלה בל שומר שכר ולפי זה הם דממר הדשה במשכון מקודשה הייט דוקם במשטן שמשכט שלם בשעה הלוממו וח"ה ולמה יחשב שומר שכר בשביל כך והלה כך היה יכול לקדם נמשחיו וי"ל דכיון דעכשיו שטטל משטן הין מעומיו נידו חשיב שומר שכר לפי שיכול לעשות ט קדושין או קנין ועוד דהליפין יכול לעצות במשכון מה שלה היה יכול לעשות במעות דהין מטבע נעשה הליפין" וקשה דבפרק כל שעה (פסריס דף לה: ומס) פליצי רבון אר"מ דאמר ישראל שהליה לכותי על ממנו טובר עליו ומפרש המם דפליצי בדרבי ינחק דרמן ליח להו דרי ינחק א"נ כ"ע אים להו דרבי ילמה וטעמה דרבנן דהמרי אינו עובר משום דקברי דישרהל מכומי לה קני והשחה לרבנן המהי אינו עובר והה קייל כשמואל והוי שומר שכר אשי׳ בדלא פריש כדפרישיה דהא משום דרי יצחק לא הוי אלא שיש ואפייה מיקרי המנו וייל דמשום חיוב דשומר

משני רמשיו ועיין רשיי מינה דף לא עיים דייה לא מרדום ודף לא עייה דייה והתניא "נשברה כדו ולא סילקוף נפלה גמלו ולא העמידה רכי מאיר מחייב בהזיקן וחכמים אומרים "פמור מדיני אדם וחייב בדיני שמים וקיימא לן וליכה דמתני לה ובכורות רף מג ע"ר דיה שקתו יי דבנתקל פושע פליגי יאמר ר' אלעזר תברה מי ששנה זו לא שנה זו ואחא ר' יהודה למימר שומר הגם ישבע נושא שבר ישלם האי כי ריניה והאי כי דיניה ואתא רבי אליעזר למימר "אין גמרא כר' מאיר ומיהו תמיה אני אם יכוליו זה וזה לישבע בשלמא שומר חגם משתבע דלא פשע כה אלא שומר הנהות וציונים שכר אמאי משתבע כי לא פשע נמי שלומי בעי ואפילו שומר חנם לז ציל דבי אלעור. והוא רי אלעד בן שמוע נגליח) ועיין בילקיט מפרשים: 3 ציל נמי התינה כמקום מדרון שלא במקום מדרון מי מצי משחבע רלא פשע מפרשיםו ואפילו

שכר בשטעה הא כלאי פשיעה ומי מייב שאין זה אינס אלא כגנינה ואנידה שהן קרובין לאונם וסשיעה: ר' אליעור אומר זה וזה ישבע ותמיה אני ובר. כלומר אף אני שמעמי מרטחי כרני מאיר אבל חמיה אני על זה וע"ו היאך נפטרין בעטעה גליון הש"ם נסי אפר ריא. מוסה ונגמרה מסרש המיהה: בכל' נתק? לאו פושע הוא. דקלמר ישנע שלל פשע פשיעה מהרת דהמ ודמי בניר מנחקל לה הוי ועוד דהה סוטר נטשה שכר הלמה הוום השיב ליה: וקיימא דן, נגנה קמה נהמניה הם הכד (דף כנ.): האי בדיניה. דולחי כעסר (עיין רשיי ישעיס בעסר (עיין רשיי ישעיס ו, כס). דולייריד. סירוס כלי שממליק נו ממ נתקל לפו פושע הוא ונושא שכר ישלם דחי נמי לה הוי פושע דיניה לפלס: התינה במקום מדרון. לאיכה למימר קרוב לאונס הוא: שלא במקום מדרון. ולמי פושע הומ: ואפיט

במלוה צריך למשכון קמיפלגי מר סבר "מצוה קא עביד שהלוהו והוי שומר שכר ומר סבר לאו מצוה קא עביד שלהנאתו מתכויז והוי שומר חנם: אבא שאול אומר מותר לאדם להשביר משכונו של עני להיות פוחת והולך: אמר רב חנן בר אמי אמר שמואל הלכה כאבא שאול יואף אבא שאול לא אמר אלא במרא ופסל וקרדום הואיל ונפיש אגרייהו חומר פחתייהו: כותני' יהמעכיר חבית ממקום למקום ושברה בין ש"ח בין שומר שכר ישכע רבי אליעזר" אומר זה וזה ישבע ותמיה אוי אם יכולין זה וזה לישבע: גכו' תנו רבנן המעכיר חבית לחבירו ממקום למקום ושברה בין שומר חגם בין שומר שכר ישבע דברי ר' מאיר רבי יהודה אומר שומר חנם ישבע נושא שכר ישלם רבי אליעזר אומר זה חה ישבע ותמיה אני אם יכולין זה חה לישבע למימרא רמבר ר' מאיר ינתקל לאו פושע הוא

במלוה צריך למשכון. פיי מקונטרם להשתמש וחין להקשות במלוה צריך למשכון. להשתמש ט ולפסוק עליו להיות פוחת מן לסירושו דהמואי קאמר לעיל (דף או) מחויחין דלא החוב והולך קמיפלני ורבי עקיבא סבר אפי הכי איכא מנוה: כרבי אליעור טקי מתניתין נחין לריך למשכון דקוגיה דשמעתין ברא. פושיייר: פסל. דוליירייה: קרדום. כישנותייה: ברתני' דלעיל אחיא אלינא דרנה דקיימא לן כווחיה אי נמי אי מחני ישבע שלא פשע ויסטר ונגמרא מפרש טעמא אמאי פטור שומר

איירי כאין צריך לא הוה פליג רכי יהודה ור"ח סירש לריך למשכון הייע שאיע רועה להלוות לו כלא משכון ולפירושו אייש דלא מצי לאוקמי מחניי באין צריך אבל אין נרחה פירושו דלישנה דלריך למשטון לא משמע הכי ועוד דאע"ג דאין רונה להלוות אלא על המשכון מנוה קערד שכלה משכון אין לי להלוות כיון שירה להפסיד והפשר במשכון: (לכיל) איכוך דאמר רי יצחק יצלא בשעת הלואתו. פי בקוערס" דשלא בשעת הטאתו

קני ליה להתחייב אף באתמין

ולפירושו הה דחמר נס"ק דפקחים

(דף ה:) דחייב לבער פקדוטת של

כותים כשקבל עליו ישראל אתריות

הייט דוקה כשקטל עליו התריות

דמונסין ין דהמ מלוה על המשכון של

סמך בשעת הלואה אע"ג דאתריות המשכון עליו מגניטה ואבידה

מדשמותל ותפיי בדלה פריש כדפ״ל״

דמה שכנגד המשסון כמפורש דמי

הפייה אין חייב לבער אם לא מטעם

דקני ליה לגמרי שלא בשעת הלואתו

כדרבי ינחק ומיהו נראה דשלא בשעת

הטאמו לא קני להחמייב באונסין

אלא דהוי שומר שכר דהא מדמה

מתניתין דקתני שומר שכר לדרבי

ילמק וכן פי׳ נהדיה נה״ג שהכחתי

לעיל" וכן סירש בשערים דרב האי

פב:

גר מצוה צא א מיי פדי מהלי שניות הלי א פמנ עסין פט טוס"פ ח"מ קר ום קפר לו סיכל ומויק כלי ם סמג בשין כוסיע פית שם וסיי

עין משפמ

כם טוסיע חימ קיי על קעריכ: 22 ב מידי סדג מהלי מניה וניה הני ח סתג פשין נד טושיים שט פפר לו צג מייי סיג מהלי שכירות הלי ג ממג זע פטיי מז צד רמיי פייג מהלי נוץי ממון הלי זוט"ו מהלי כח מוז"ע מ"מ מי מינ פערי דו צה ה מייי פריג מהלי טקי ממון הלי ו פמג וזיל פער נ:

ליקומי רש״י במלוה צריך למשכון. להמתם טי ומנה לו מן יס טומן. סכירות 707 510ວ המשכון רבי מליעור סכר המשטן רבי אליעוד סגר ביק דערך למשטן לק כאן מטה ולהנאחו נחסרן והדי בשומר אנס, ורבי נתריבא סגר ביון דסומת עליו והולך מטה היא דלא הוי פליו שלא כשומר שכד וסבוצות מוון, ונשיש אנריידט, פסקרן מרונה וניי גיעין סב.ן, וונוצור פחתייהו. פנפס קטן ן פרי לפיל מטג תפרית האון. וחייב בדיני שמים. משום דלם פליק (בייך משום דלם פליק (בייך נשום, תברה, קשים נכוונית זהון, קשים च्छने ליזדי וביק מוון.

Kollel Zichron Michel of NMB - Choshen Mishpat Chabura & Shiur

השוכר את האומנין פרק ששי בבא מציעא

עם הוספות

d) cot not co: v. לנוג, ב) נמיי חיסי לקמן דיה ומן בידן, ג) וככל המל כע. הד"כן, ד) (עיין פירש"י נדף פג.ן, ה) לפיל ציא דיה שקתה, 1) נמור א דיה לא, ז) פאן סוריה רבוי, ם) לעיל מהנ, ע) ביק כט., י) סום ב דביק, כן ועיין מוס׳ ככל קמל

כזי דרה ושמלן.

-

עה עדב וש"כו

1010

לעוי רש״י

ברשיייר, פירום מעדר, כלי במגרדים ט לח

העברים (עיין רש" כיק דף קיע עים דיה

דף קיע עדם דיה מעגד ורשרי ישעיה מדיג

וערוך ערך סכל מי. בייצנואית. מירוש הרדום, כלי של נגר שקולנים ומנקעים ט

(rooln

מתביד מחייביתו כוי

שומר שבר בלא קבלה אונם לא מחייב לבער

עיכ הנהיה. ורסבים

וראיש הוסיפו אפילו שומר חגם שחייב רק בסשינה וכן בטור איז

סימן הם, מהרפיל וגליוו)ו (] נרציל וגייון): ואינסיכי ון נקייך לרף פנ ע־אן נגליון), וכסי הנראה כך היתה גירסהס

בגמי במקום יהילי משתבעי, וליל מרשיי

בריה שבועה זוו

72710

เหาะที่เ

חדושי

1

בבא קמא כ״ז א׳ – כ״ז ב׳

וכשלא סלקה הוא פשע בעצמו, או דילמא כממונו דמי וחייב, ואסיקנא דעבדו כגופו ושורו כממונו מפני שאין השור יכול לסלקה מעליו, וכן פירש ר״ח ז״ל, אבל הראב״ד ז״ל וכן בתוספות פירשוה בעבד כפות ובגיתן עליו בפני אדוניו ולומר אם האדון חס עליו כעל גופו להסיר הגחלת כדי שלא ישרף העבד עליו כעל גופו להסיר הגחלת כדי שלא ישרף העבד בין לניוקין היא, וכן שורו כפות בפני הבעלים, והקשה הראב״ד ז״ל מאי קא מיבעיא ליה בשורו ני שורו חביב עליו מראשי אבריו ראמרינן סמא וכי שורו חביב עליו מראשי אבריו ראמרינן סמא וכי שורו חביב עליו מראשי אנחיו ראמרינן סמא ותירץ דרילמא התם כגון שתקפו מיד וסמאו עד שלא היה יכול להציל את עצמו וכי איבעיא ליה לרבה כאן בשהיה יכול להציל.

המניח את הכד

למאי נפקא מינה למקח וממכר. קשיא לי ולשמועינן האי דינא למה לי כל הני מתניתין לישמועינן חדא זימנא, ומסתברא דמתניתין לאו לאשמועינן האי דינא אתא אלא תנא כי אורחיה תני להו משום דהיינו כד היינו חבית, וכי קאמר מאי להו משום דהיינו כד היינו חבית, וכי קאמר מאי נפקא מינה אדיוקא דגמרא דקא דייק עלה קא מהדר מאי נפקא מינה מהאי דיוקא, וכן נמי משמע מלשון מבינו חנגאל ז״ל שכתב למאי נפקא מינה כלומר מה צורך לדקדק בזה, ע״כ לשון הרב ז״ל.

דף כ"ז ע"ב. קא משמע לן אין הולכין בממון אחר הרוב. ואם תאמר ליחזי דמי היכי, ויש לומר דלא בעי למיבעי הכא אליבא דרבי יהודה דאית ליה הדמים מודיעים כדאיתא בפרק המוכר את הספינה (כ"ב ע"ז כ׳), משום דלא קיימא לן כותיה אלא כרבנן רכיש פרק המוכר פירות (שם צ"ב א׳) דרבנן בכל כי בריש פרק המוכר פירות (שם צ"ב א׳) דרבנן בכל כי האַ אית להו הדמים מודיעים מדאקשינן גבי המוכר האַ אית להו הדמים מודיעים מדאקשינן גבי המוכר האַ אית להו הדמים מודיעים מדאקשינן גבי המוכר דלית הלכתא כותיה לא בעי סתמא הכי אלא הוה דלית הלפרושי ולמימר ולרכי יהודה דאמר הדמים מודיעים ליחזי דמי היכי, ואם כן הכי נמי לימא הכי וליחזי דמי היכי, ויש לומר דאין דמי חבית יתרים על דמי הכד כל כך שיהיו מודיעים, שלא אמרו

הדמים מודיעים אלא בכדי שאין הדעת טרעה, אי נמי בכדי שיש בו ביטול מקח, וכבר כתבתי בדין הדמים מודיעים ומחלוקת רבי יהודה ורבנן יותר מזה בפרק המוכר את הספינה ובריש פרק המוכר פירות בסיעתא דשמיא.

הרשב"א

אמאי פטור איבעי ליה לעיוני. הקשו בתוספות אמאי לא פריך מסיפא דקתני ואם הוזק בה חייב בעל החבית אמאי חייב איבעי ליה לעיוני, ותירצו דסיפא ניחא ליה דיותר יש לו לשמור עצמו שלא יזיק אחרים משלא יוזק, ומסתברא לי דאין אנו צריכין לכך אלא כיון דאפשר לאקשויי מרישא לא נטר ער סיפא, ועוד דאלימא ליה קושיא דרישא לומר דלא סגיא שאין בעל חבית חייב בנזקו אלא לומר דלא סגיא שאין בעל חבית חייב עזקו אלא אדרבה הוה לן לחיובי מי ששברה, ואיכא למידק אם איתא דאמרינן הוה ליה למידק אם כן הא אם איתא דאמרינן הוה ליה למידק אם כן הא בעל הגמל פטור אמאי נימא ליה הוה ליה לעיוני, ויש לומר דבמקום הליכתו דוקא הוא דאמרינן איבעי ליה לעיוני ולא במקום הליכת בהמתו, ועוד שמשאו של גמל מונעו מלראות נרו של חנוני.

ואם תאמר עוד אי אמרינן אית ליה לעיוני אם 📟 כן מאי קאמר רבא לעיל בפרק כיצד הרגל (כ״ר ב׳) גבי שתי פרות אחת רבוצה ואחת מהלכת כי אית לך רשות לסגויי עלי לבעוטי בי לית לך רשותא, דכיון דבעטה בה ודאי חזיא לה ואפילו הכי אמרינן דאית לה רשותא לסגויי עלה, והיכי דמי אי מליא רבוצה כל הרשות אפילו לבעוטי בה אית לה רשותא, וכדאמרינן גבי חבית דבממלא כל הרשות אית ליה רשותא אפילו לשבור, ואי בשאינה ממלא כל הרשות אפילו לסגויי עלה לא, דהוה לה לעיוני, דאפילו לגבי בהמה נמי אמרינן הוה ליה לעיוני כדמוכח לקמן בפרק שור שנגח את הפרה (ניד ב׳) דשור פקח פטור, ונראה לי דלא דמיא דהתם ודאי שור פקח בטבע מעיין שלא יפיל עצמו בבורות ובפחתים וכן כל בעלי חיים כאנשים אבל אינן בני דעת לשמור עצמן שלא ידרסו על הכלים ועל כל מה שמונח לפניהם ברשות הרבים, שאם אין אתה אומר כן היכי אמרינן דרגל מועדת לדרוס ולשבור.

ושמואל אמר באפילה. ואפילו למאן דאמר (לקמן כ״ט א׳) נתקל פושע בהא מודה דלאו פושע דשאני הכא דיש מכשול לפניו, ואם תאמר מכל מקום ליחייב דהא מרבינן את האונס מפצע תחת פצע כראיתא בשילהי פרק כיצד הרגל (כ״ו ב׳), ואמר רבא נפל מן הגג כרוח שאינה מצויה והזיק חייכ

חידושי הרשב״א <זכרון יעקב> - גיטין, קדושין, בבא קמא / בן אדרת, שלמה בן אברהם (רשב״א) (עמוד 1422 הודפס מאוצר החכמה

חדושי

בבא קמא כ״ז ב׳ – כ״ח א׳

הרשב"א

- נא

על הנזק (כ״ז א׳), אלמא כל נזק הבא מן האדם חייב על האונס כרצון, ויש לומר דאונס גמור לא ריבתה תורה ואפילו בנזקי אדם, ותדע לך מדגרסינן בירושלמי (פ״ב ה״ח) גבי אדם מועד לעולם בין ער בין ישן, כיני מתניתין בשהיו שגיהם ישנים אבל אם היה אחד מהן ישן ובא חבירו לישן אצלו הוא המועד, וכן בפרק אלו נערוח (כתובות ל״ד ב׳) גבי הניח להן אביהן פרה שאולה טבחוה ואכלוה משלמין דמי בשר בזול ולא משלמין כולה אף על גב דהזיקוה, ודמי בשר בזול נמי דמשלמי לאו משום תשלומי נזק אלא דמשלמי לפי מה שנהנו ולא הכל אלא כדמי בשר בזול, וכן בפרק שור שנגח את הפרה ולקמן מ״ח א׳) גבי הנכנס בחצרו של בעל הבית שפוטר בעל הבית כשהזיק את הנכנס היכא דלא הוה ידע ליה, אלא על כרחין לא מרבינן אונסין גמורין, ואונס נפילה אפילו ברוח שאינה מצויה אינו אונס גמור, ונתקל אליבא דרבי יהודה אפילו נתקל בקרקע הוי אונס גמור לפי שאין דרכן של בני אדם להתבונן בדרכים. אבל לרבי מאיר נתקל הוי פושע לפי שדרכן של בני אדם להתבונן בדרכים, והיינו דאמרינן לקמן בפרק שור שנגח את הפרה (נ״ר כ׳) דשור פקח ביום פטור, ולפי מה שכתבתי למעלה אף שור אין דרכו להתבונן בדרכים בכיוצא בזה שלא לדרוס ולשבר.

הרי אמרו לרכובה שלש. יש מפרשים שלא אמרו שיעורין אלו אלא לעני שבישראל אבל לנכבדים כל אחד ואחד לפי כבודו, ויש אומרים אפילו לנכבד שבישראל.

אמר ליה חסדא חסדא קנסא קמגבית בבבל. יש מפרשים כי שיעורין אלו כולן דמי בושת הן ובושת קנס הוא, ויש מפרשים כי זה דמי בשתו וצערו ולאו קנס ממש קאמר אלא כעין קנס, שכל נזקי אדם באדם לא שכיחי ובעי מומחין ולא עבדינן שליחותייהו במילי דלא שכיחי, וקשיא לי מאי קאמר הדהא אי תפס לא מפקינן מיניה ואפילו לא תפס אי אמר קבעו לי זמנא לדינא בארץ ישראל מומנינן ליה אמר קבעו לי זמנא לדינא בארץ ישראל מומנינן ליה ואי לא אזיל משמתינן ליה, וכדאיתא בפרק קמא דאי מפייס ליה מנפשיה כדי שיעוריה שרינן ליה דאי מפייס ליה מנפשיה כדי שיעוריה שרינן ליה היינו דקאמר ליה אימא לי גופא דעובדא היכי הוה כלומר אימא לי אי תפס או לא וגופא דעובדא היכי הוה, כן נראה לי.

אמר ליה מאה פנדי בפנדא למחייה. ודוקא בשאינו יכול למונעו בדבר אחר הא יכול למונעו על ידי דבר אחר חייב וכדאמרינן לקמן מפני שהיה לו לשומטו ולא שמטו.

דף כ״ח ע״א. בן בג בג יחידאה הוא ופליגי רבנן עליה. כלומר אני אומר יחידאה הוא ופליגי רבנן עליה, ואי אפשר לומר דבהדיא פליגי רבנן עליה דאם כן היכי פריש רבינא מאי שבור את שיניו בדין דאי פליגי רבנן עליה אי אפשר למימר דבן בג בג שבור את שיניו בדין קאמר דאם כן במאי פליגי רבנן עליה, כן גראה לי.

אי הכי אימא סיפא דחפו לעליון ומת חייב ואי בתם אמאי חייב. כלומר אי אמרת בשלמא במועד משום הכי חייב שהיה לו לשמטו שאינו בהול על שורו שהרי בעל השור משלם לו נזק שלם מן העליה, אבל בתם אמאי הלא בהול היה על שורו שלא יפסיד חצי נזקו, ופריק אפילו הכי היה לו לשמטו כיון שאפשר, ומיהו אפילו במועד אם אין שם עדים או שאין לבעל השור להשתלם ממנו פטור דמקום פסידא הוא היכא דאי אפשר לו לשמטו.

בעל הבית משבר ויוצא משבר ונכנס. ואם תאמר אמאי משבר והלא אפשר לו להניח חבית על חבית וכמו שאמרו היה לו לשמטו, ויש לומר דהכא טריחא ליה מילתא להניחן זו על גב זו.

ירושלמי (ה״א) הניח חבית ברשות הרבים ובא אחר והניח אחרת סמוכה לה ובא הראשון ליטול את שלו אם יטלנה מכאן ויתננה כאן נעשה בור, אלא יטול את המקל וישברנה או יעבור עליה אם נשברה נשברה, נשמעינה מן הדא שור שעלה על חבירו ובא בעל השור ושמטו מתחתיו אם עד שלא עלה שמטו ונפל ומת פטור ואם דחפו ונפל ומת חייב, אמר ר׳ יוסא ואת שמעת מינה ראה אמת המים שוטפת ובאת לתוך שדהו אם עד שלא נכנסו המים לתוך שדהו רשאי לפנותן למקום אחר ואם משנכנסו מים לתוך שדהו אינו רשאי לפנותן למקום אחר.

הרל שהיה דרך רשות הרבים עוברת כתוך שדהו. פירשתיה במקומה בפרק המוכר פירות (כיב ציט כ׳) בסיעתא רשמיא.

לפוטרן מן המעשר. פירש רש״י ז״ל משום דהפקר פטור מן המעשר, ובתוספות אמרו שאינו מטעם הפקר דהא תנן במסכת פאה (פ״ו מ״א) בית שמאי אומרים הפקר לעניים הפקר ובית הלל אומרים אינו הפקר עד שיופקר אף לעשירים כשמיטה, אלא

חידושי הרשב״א <זכרון יעקב> - גיטין, קדושין, בבא קמא / בן אדרת, שלמה בן אברהם (רשב״א) (עמוד 111792 הודפס מאוצר החכמה

חידושי הרמב״ן

דאמרי׳ כפסחים ייו ישראל שהלוה את הנכרי על חמצו אחר הפסח אסור בהנאה משום דקני ליה כדר׳ יצחק, והא נמי משכנו בשעת הלואתו היא והיכי קני ליה כדר׳ יצחק דהא ר׳ יצחק לא אמרה במשכנו בשעת הלואתו, ואי נמי מוקמת אמרה בשכבר הלוהו ועכשיו הוא מניח לו משכון ליה בשכבר הלוהו ועכשיו הוא מניח לו משכון על חוכו, אכתי לא דמיא דר׳ יצחק דהא לאו לגוביינא מסרו לו מעתה אלא לכשלא יפרע לו כזמנו.

ואפשר לומר דהא דאמרי׳ הכא מי אמר לאו למימרא זיו דלא אפשר למימר הכי, אלא ה״ק מי שמעת ליה הא מילתא בהדיא, ומיהו אם הוצרכנו לתרץ כן אמרי׳ דבכל ענין אמרה אע״ג דקרא במשכנו שלא בשעת הלואתו כתיב גמריי מיניה, לפיכך כשהוצרכו לומר כן בפר׳ השולח יוו לענין שמיטה ובפסחים ייו לענין חמץ נמנו וגמרו דאיתה לדר׳ יצחק אפי׳ במשכנו ייי בשעת הלואתו¹⁹². ויש בתלמוד כיוצא בזה שהוא מקשה קושיא על דרך הספק בכמה דוכתי בסדר נשים 193 הניחא לר׳ ישבב אי לאפוקי מטעמא דר׳ סימאי קא אתי שפיר אלא אי טעמא דנפשיה קאמר וכו׳ ולא מפרקי׳ לאפוקי מדר׳ סימאי קא אתי, ואי איצטריך להכי אפשר היה לומר כז. והכי נמי אקשי׳ בכמה דוכתא 194 אימור דשמעת ליה לר׳ מאיר לרבר שבא לעולם לדבר שלא בא לעולם מי שמעת ליה, ואשכחן רב נחמן דאמר יין לכשתלד קנה, אלמא הך

בדאיכא שטר רלא סמיך אמשכון אלא אשטרא, אבל .187 לא כדליכא שטר קנה משכון גם בשעת הלואה. .188. כ״ה בכתי״א 2, ובכתי״א ובנדפס: למרמא .⊐ 190. לא ב. .189 גיטין לז א ובשטמ״ק למימר. .191 בנרפס ובכתה"י הגירסא: שלא בשעת הלואתו ליתא לתיבת "שלא". וט״ס הוא, ובשטמ״ק 192. וכ״כ רבנו כמלתמות בשבועות (כו א בדפי הרי״ף) ובפסחים (ט ב בדפי הדי״ף), וכ״ה בחידושי הריטב״א כאן והוסיף דכן דעת הגאונים, וכ״כ בחידושי רבנו דוד כפסחים וברשב״א בגיטין ובמאירי שם בשם ויש מפרשים. ובעה״מ בגיטין (יט ב בדפי הרי״ף) דחה תי׳ זה וכתב: רלא עקרינן אוקמתא דשמעתא דאתוקמא כדוכתא גבי הלכתא דדיני משום אוקמתא דעלמא דנסבי 193. בכתובות ל א לה בגיטין אגב גררא דשמיטה. 195. בכ״כ ובקידושין סח א.' .194. בב״ב קמא כ

קושיא לאו דוקא הוא אלא משום דלא שמעיי ליה דאמר בה לא לאו ולא הן ואפשר לומר דגמרי׳ מינה והך דר׳ יצחק נמי כיוצא בהן. וכל זה לדעת הגאונים ז״ל⁹⁶¹, אבל לדברי רש״י ז״ל⁷⁰¹ א״א לומר כן, שאילו קנאו כר׳ יצחק אפי׳ במשכנו בשעת הלואתו היה מתחייב באונסין, אי הכי מתני׳ דקתני שומר שכר לא אתיא כר׳ יצחק והוא צריך לתירוץ אחר.

[פ״ב, ע״ב] במלוה צריך משכון ייב, פרש״י ז״ל יפי להיות משתמש בו ולפסוק עליו להיות פוחת מן החוב. וקשיא א״כ הוה ליה שוכר וקימ״ל שוכר כשומר שכר, ואיכא למימר הכא במאי עסקינז בשכלו ימי שכירותו וא״ל גמרתיו, הרב אב ב״ר ז״ל 200. ור״ת ז״ל פי׳ 201 במלוה צריך משכוז מר סבר צריך לו ומצוה קא עביד ומר סבר לאו מצוה קא עביד אלא א״כ הלוהו בלא משכון אבל במשכון לא, כלומר דנטילת משכון לאו מצוה היא אלא ההלואה היא המצוה, ולא אמרי׳ כיון דלא מהימן ליה בלא משכון נטילת משכון עושה מצוה ובתורת מצוה שהיא אצלו וכז עיקר 202, שאלו לפרש״י כיוז דניתא ליה לאוקומי מתני׳ כר׳ אליעזר גמי לוקמה במלוה שאין צריך משכון דהוי שומר שכר כרב יוסף 203.

אתא ר׳ יהודה למימר שומר חנם ישבע נושא שכר ישלם האי כדיניה. נושא שכר ישלם האי כדיניה והאי כדיניה. ולא תקנו בו כלום ודין הנתקל כדין גנבה

196. רה״ג ר״ח ורי״ף שהביא רבנו לעיל קמב א. ד״ה והכא שסוברים דאפי׳ שלא בשעת הלואתו הוה .197 בד"ה שקונה משכון. ש״ש ופטור מאונסין. 199. בר״ה .198 ולפנינו בגמ׳: צריך למשכון. 200. ברשב״א שבשטמ״ק הגירסא: כך תירץ כמלוה. הרב אב ב״ד והראב״ד ז״ל, ובכתי״א 2 הגירסא: 201. האר״ז בפסקי ב״מ סי׳ פא והראב״ר ור״ח וכו׳. הביא פירושיהם של רש״י ור״ת ועיי״ש מה שהקשה על פי׳ ר״ח ועוד עיין בתשובת ריא״ף שבשטמ״ק. 202. וכ״ה ברשב״א שבשטמ״ק וכחידושי הר״ן. ועיין בריטב״א שהבין אחרת בפי׳ ר״ח שהמלוה הלוה רק בתנאי שהלוה יתן לו משכון, ונחלקו ר״א ור״ע האם אפ״ה איכא מצוה בהלואתו או לא. וכן נראה שהבינו בשיטת ר״ח תוס׳ בד״ה במלוה. 203. עיין בתור״ה במלוה וברשב״א בשטמ״ק מה שתירצו.

חידושי הרמביין <הרשלר> - בבא מציעא / משה בן נחמן (רמביין) (עמוד 272) 111792

הודפס מאוצר החכמה

9

תקיט

בבא מציעא פ״ג, ע״א≃

ואבדה אינו רומה לא לאונס ולא לפשיעה, ושומר שכר כל זמן שלא נאנס חייב ושומר חנם כל זמן שלא פשע פטור 204. ומיהו גבי נזקין פטר ר׳ יהודה דאנוס מקרי לגבי נזקין, לא מיבעי לאחר נפילה רהוה ליה בור והתורה מיעטה בשמירתו ואינו צריך אלא שמירה פחותה כשמירת שומר חנם, אלא אפי׳ בשעת נפילה דהוה ליה אש פטור דהוא נמי מיעטה תורה בשמירתו ולא בעי׳ בנזקין שמירה מעולה כ״כ כשמירת שומר שכר אלא מכי נטר כדנטרי אינשי פטור בנזקין 205, וברייתא דקתני וחכמים אומרים פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים ר׳ יהודה היא כדאיתא בהדיא בפרק המניח את 206 וכבר פירשתיה בארוכה בספר המלחמות 207 יפה. ומצאתי בתוספות בבבא קמא שמפרשין אותה משום אדם המזיק, וא״כ למה פטרוהו לדברי האומר אנוס הוא והלא אדם מועד לעולם בין באונס בין ברצון. והם השיבו שאינו חייב וסמכו אותה ,205 גדולים מן באונסין הירושלמי 209 שאמרו בישן ובא חבירו וישן אצלו הוא המועד. ואי אפשי להעמידה דהתם משום דשני פשע בעצמו, וכן מה שאמרו באם היה בעל קורה ראשון ובעל חבית אחרון 210 וכולא מתני׳, וכן מה שאמרו לפי שאין דרכן של בני אדם להתכונן בדרכים ייג, כולן כשהם אדם המזיק משום פשיעה דניזק פטרו בהו או שהן

204. משמע מרבנו שבמשנתנו שהנדון לגבי הזיק חבית אין לחייבו כלל משום אדם המזיק. ואפשר שסברת רבנו היא כמו שכתב ריכ״א (הובא בתור״פ בכ״ק כז א ד״ה ואמר רכה) דאין לחייב שומר משום אדם המזיק כיון שמוטל עליו להתעסק בדבר לטובת הניזק. וכן נראה כוונת רבנו במה שכתב כהמשך הדיבור דאין באומן הטועה במלאכתו משום מזיק, וסתם ולא פירש. ועיין כשטמ״ק בב״ק שם ד״ה וכ״כ הר״ר ישעיה ז״ל שמביא ג״כ דברי ריב״א והוסיף עליו: דמהאי טעמא גם טבח אומן שקלקל אין לחייבו משום אדם המזיק כיון רמתעסק לטובת הניזק. אולם לדעת תור״פ בב״ק וכ״כ כאן תוטי בד״ה וסבר גם בהזיק החכית שייך לחייבו מרין אדם המזיק, שהקשו אמאי פטור ש״ח לחייבו 205. ובתירושי הר״ן — וכ״ה משום אדם המויק. בנימוק״י – הוסיף לבאר דלא מחייב משום אדם המזיק כיון דאין ההיוק מכוחו אלא מתמת התקלה

בור כגון שהלה נתקל בו ואין לי להאריך כאן. ועור הביאו טבח אומן שקלקל דפטור בחנם 212, ואמאי אדם מזיק הוא וכי נמי סבירא לן אנוס הוא ליחייב. וזה ודאי קשה עליהם דכיון רמחייב בשכר אלמא כעין גנבה ואבדה הוא ולאו אונס גדול ולאו אונס קטן הוא ופטרוהו בחנם. אלא שאיז באומן הטועה במלאכתו משום מזיק נויג. וסוף דבר כיון שהזכירו חכמים באונס נזקין אבן מונחת בחיקו ולא הכיר בה מעולם 214, ונפל מן הגג ברוח שאינה מצויה 215, הרי הזכירו סוף האונסין כלן דרוח שאינה מצויה אפילו באותו של אליהו 216 במשמע דרוח מצויה הזכירו 217 לענין שומר חנם אבל רוח שאינה מצויה לא הוזכרה בתלמוד אלא לענין אונס רהוא מן האונסין גדולים שבעולם, ואין כאן מקום להאריך בזה יותר מדי.

[פ״ג, ע״א] [¹¹²א״ר חייא בר אבא א״ר יוחנן שבועה זו תקנת חכמים היא. עכשו בא ר׳ יותנן לחלוק על ר׳ אלעזר דאמר תברה ואוקמינהו תרויהו בחר תנא ונתקל לר״מ פושע הוא, והילכך לענין נזקין חייב אלא שבנושא המשאוי הקלו לפטרו אפי׳ מן הפשיעה ומשום התקנה. ופריש רבא היכי משתבע דהא א״א לו לישבע שלא פשע דהא נתקל לר״מ פושע הוא אלא משתבע שלא בכונה שברתיה].

ופרקינהו ר׳ יוחנן להנך תרתי מתניתא דר׳

נשברה כדו והזיקה וממונו הוא שהזיק ולא הוא עצמו. .207 שם יג א בדפי הרי״ף. 206. ב״ק כח ב־כט א. 208. כ״כ כאן תוס׳ בד״ה וסבר ותוס׳ הרא״ש, וכ״ה בראב״ר בשטמ״ק כב״ק כט א, וכ״כ שם המאירי בשם גדולי המפרשים, והוא עצמו כתב כרבנו דאינו כלל אדם המזיק, אולם נחלק על רבנו שכתב דבשעת הנפילה הוה אש, וכתב דאפי׳ בשעת נפילה הוה בור עיי״ש. 209. ב״ק פ״ב ה״ח. 210. ב״ק לא ב במשנה ושס: בעל חבית ראשון וכו׳ ואם עמד בעל חבית פטור. 213. עיין לעיל בוב. שם צט ב. .211 שם כז ב הערה 204 ושם נתבאר ולרבנו אין לחייב מי שמתעסק .214 ב״ק כו ב לטובת הניזק מרין אדם המזיק. .216 במלכים א פרק יט. .215 ב"ק כז א. 217. בכתי"א נשמט מהמילים: הרי הזכירו ע"כ מחמת 218. הקטע שבסוגריים חסר בכתה"י ונמצא הרומות. בנדפס ובשטמ״ק.

חידושי הרמביין <הרשלר> - בבא מציעא / משה בן נחמן (רמביין) (עמוד 273) 111792

הודפס מאוצר החכמה

תקכא

כבא קמא סימן כד

קהלות

ואונס ומפלע תחת פלע לא מרבינן אונס גמור כדפיי לעיל עכייל, ולשיעת הרמציין זייל דמפלע תחת פלע מרבינן אפיי אונס גמור [זולת כשפשע הניזה, איינ מתעסה ברשות] הדקייל דאייכ מאי מקשיי אונס רחמנא פטריי, הכל לענ״ד בפשועו התי שפיר דהשחה ההי אביזיקו לאחר נפילה [כדמוכה מהא דמייתי והתנית נשברה כדו כוי כמשייכ התוםי דייה והתניאן ונמלא שהאדם לא "הזיה" באונם אלא עשה "דבר המזיק" דהיינו בור, עשה באונס, ולא אשכהן מפצע תחת פצע לחייב אונם כרצון אלא היכא שהזיק באונם. אבל כשעשה מזיה אונם לא אשכחן שיתחייב עליו *). ובחמת ללייע מהיכן פשיעה להתוסי דגם בעשויה מזיק נדון אונם כרלון **) ועכייפ בדעת הרמביין זייל שפיר יייל דבזה ליכא כלל דינא דחייב אאונס כרצון, גם אפיי אי מיירי כשהזיהו בשעת נפילה לא ברירא לי לעייע מכלן דים בזה דין אדם המזיק היכא דנפשרה ונפלה מעלמה הרי אין זה מכוחו כלל, רה שהוא הביא הכד בידו כאן למקום זה, ואחייכ נפשרה מעלמה, ועיי במלחמות ריים המניח דכל שנתקל אין בזה דין אדם כמזיק אפיי פשע ורה מדין אשו

הוא דמתחייב.

אחז"ר גה לידי ספר הלקת יוחד ורחיתי שם בחיו"ד סי׳ ב׳ חריכות בבקיחות רבה נדון נפל מידו ח׳ נחשב מעשה הגברח וזהו חפי׳ כשפתח ידו בכוונה כדי שיפול וכש"כ כשנפשרה ונפל מידו שלח בכוונה דלע"ג למה יהה זה בגדר מעשה החדם.

עוד הוכיחו התום׳ דבחונם גמור פטור אדם המזיק מהא דכתובות ל״ד הניח להם אביהן פרה שאולה טבחוהו ואכלוהו

יעקב

עט

משלמים דמי בשר בזול היינו מה שנהנה אבל דמי כולה [מדין מזיק] פטורים. והיינו משום שהוה הוום גמור, ולשיטת הרמד״ן זייל דגם בחונם גמור הייב חדם המזיק, נראה דהכא שאני דכל אונס הרי מעשה ההיזה אסור לו לעשוחו, ורק שנאנם בעשייי זו, מכל הכה כיון דחזקה שתחת יד מדם שלו הוא, היי מותר להם עייפ דין לעבוה ולאכלו, וצרשות התורה קעביד, וכה״ג ליכא מדין אדם המזיק. שו״מ בשטמ״ק כתובות דל״ד בשם הרמביין זייל שהביא דברי הראבייד זייל בהא דטבחוה ואכלוה דפטורין לשלם דמי ההיוק [רק מה שנהנה] וזייל אבל האי דברשות קאימות לכסבורין הם של אביהם הוא לא וכוי וסיים וזה נכון וענין רעות שהזכיר כאן הרמציין זייל היינו רשות התורה דחזקה מה שתחייו האדם שלו ולא הוייל למיחש דהוא של אחרים ואינו כההיא דמתעסק ברשות דלעיל דהתם הכוונה ברשות הבעלים ודוקה העסק הוה ברשות ולא מעשה ההיזק, והכא ליכא רשות בעלים לעסה זה. אלא דברשות התורה העבדי וכמש״ל.

סימן כה

בענין שטר שיש בו ריבית

תוחי בייק דייל עייצ' דייה וחכייא הקנון בהא דקאמרי רבנן שער שיש בו ריביח גובה את הקרן וכוי ומשמע שאת הקר' גובה עייפ השער ואפילו ממשעבדי, והיכי גובין עייפ שער זה הא העדים פסולין הם מעברו עייפ שער זה הא העדים פסולין הם מעברו עייל א חשימון כוי ואין לומר דכיון מניכר על א חשימון כוי ואין לומר דכיון מניכר על א חשימון כוי ואין לומר דכיון מניכר על א חשימן כוי ואין לומר דכיון מניכר עייל אייכ לא יבא לגבות את הריבית עייי שער זה ולכך לא חשיב שעשו שומא, ו'זייא שהרי אשער זה אמרינן בגמרא דמושע כתיבה עביד לה שומא ועיש בתוסי מה

קהלות יעקב - יב (בבא קמא) / קנייבסקי, יעקב ישראל בן חיים פרץ (עמוד 76) 111792

הודפס מאו זר התכמה

ועי׳ תוס׳ צ״ת פ״צ צ׳ ד״ה וסצר וננמוק״י
ס״פ האותנין צהא דהמעציר מנית וכו׳.

^{**)} העירוני שהרצינו פרץ ז"ל הקשה קו׳ התוס׳ צסגנון כזה זכוקי שהזיק צשעת נפילה הה כלמד מהרא דפצע, ע"ש, וי"ל שזה ג"כ כוונת התוס׳ שלנו.

מניד משנה 98

נהמוכל:

נזיקין. הלכות חובל ומזיק פ"א

רק שבתו יתן ורפא ירפא. הא למרת שתחת שנאמר

ובשאר איברים: ן ואע"פ שדברים אלו נראין מענין

תורה שבכתב וכולן מפורשין הן מפי משה רבינו מהר

סיני. כולן הלכה למשה" הן בידינו וכזה ראו אבותינו

דנין בבית רינו של יהושע ובבית דינו של שמואל

הרמתי ובכל בית דין ובית דין שעמרו מימות משה

רבינו ועד עכשיו: ז ומנין שמזיק בחבירו חייב בצער

בפני עצמו (ה)שהרי נאמר באונם חחת אשר ענה. והוא

הרין לכל המצער את חבירו בגופו שהוא חייב לשלם

בחבורה תשלומין. והוא הרין לתחת האמור

מניד משנה

יב מי שנפל מן הנג ברוח מצויה. דע ששלשה חלקים הם. כל זמן שיש נדבר סשיעה גמורה וזהו רוח מלויה מכל הוא שלא בכוונה חייב בארבעה דברים ופכוור מן הבושת. לא היה שם פשיעה וג"כ לא נעשה באונס גמור חייב על הנוק ופטור מן השאר וזה רוח שחינה מנויה. בחונם גמור כחבו המפרשים ז"ל שהוח פטור וכן יחבחר לפנינו

דעלה כתקום שיכול ליפול כרום מלויה אע"פ שלא נפל אלא ברוח שאינה מלויה נוח מיהא

חייב ואע"ם שסחם הדברים בריש הלכוח נוקין וכתב דנפל ברוח שאינה מנויה פטור אפשר

סמך על מ"ש בסי מכ"א דהיינו דוקא כשעלה במקום שלא היה יכול ליפול ממחלה כרוח מלויה וכדכסיבנה: יד המתכוין לבייש את הקבן, קשה דנפי המוכל (דף ס"ו.) למרו על הל ברייתל

וכיים אם זה פטור מ״ט כי קטלא מה קטלא עד דמחכוין ליה דכתיב וארב לו וקס עליו

עד שיחכוין ליה נושת נמי עד דמתכוון ליה דכתיב ושלחה ידו והחזיקה נמנושיו ופירש רש"י ו"ל מדשמפינן ליה לר"ש גני קטלא באלו הן הנשרפין נתכוין להרוג את זה והרג

את זה פטור ה"ג לא שנא דטעמא דהמם משום וארב לו ה"ג כתיב במבושיו ע"כ, וא"כ

כיון דרבינו ז"ל ספק כר"ש בריש ס"ד מהלכות רולת שכתב שם המתכוין להרוג את זה יוהרג את זה פטור ממיתה נ"ד וכו' והיינו כר"ם איך פסק כאן דמיחייב דמי נושתו של

קטן. וי"ל דרביט איט מפרש כפירוש רש"י ו"ל דקסמר דר"ש לא אמר הכי בהדיא גבי

נושת דנתכוין לביים את זה וביים את זה פטור אלא שבנתי נפקא ליה הכי מדשמעינן ליה

הכי נכי קטלה משום דכהיב וחרב לו הכה נמי כתיב במנושיו דלישנה דגמרה דקהמר וחי

ר״ש הה אמר נמכוון לנייש אה זה וכו׳ משמע דאמרו ר״ש נהדיא נני בושה ופליג על רבנן

נהדים במרמי גני קטלה וגני כושם ולמו הה נהה מליה מלה מלי הגמרה הה נהה משום

דר"ש אויל נחדה שיטה בתרוייהו דאויל במר כוונה לכך אמר מ"ט כי קטלא אבל לטולם דלא

מליון הא בהא ולכך רבינו ז"ל כפלוגמא דקטלא כיון דבפי הבשרפין אמר דמוא דבי חוקיה מפקא מדרגנן וכדכמב שם הרב בעל כיית ז"ל לכך פסק רבינו ז"ל דלא כווחייהו אבל

גבי בושת דלה השכהן ברייהה דמסייעה לר"ש הדרינן לכלנין דהלכה כרבים לגבי יחיד והלכה

כרכנן לגבי ר"ש דיחידמה הוה ולכך פסק גבי בושת דחייב ומין לדמות בושת לקעלה דקרה

דכמנושיו גבי כושם לשום דרשה החם כדכמבו המוס׳ כפ׳ המוכל הכל קרה דותרב לו משמע

סשטיה כר"ם דהה דמוקי רגנן רוב ישראל ותד עכו"ם ולהשמועינן דינה דקבוע וכדהמרינן

נסרק שור שנגם הוי דומק. ולכך מע"ג דגני קטלה ססקינן כר"ש הכה ססקינן כרננן.

להיות ניווק ע"י הנסילה וחתר כך נהן טעם מפני שמחלו זה לוה, יטענת מחילה ג"כ אינה טענה שהאומר להברו סמא את עיני קטע את ידי עימ לפטור חייב, ושמא יש למלק בין בשהאמד מוחל לתבירו לששניהם מוחלים זה לוה עייב. ולפי סנרת הראיש שהביא הטור לקמן דכל שאומר נפירוש

ע"מ לפטור פטור ליכה קושיה כלל ודוק:

ז (ח) בפי התיובל דרשו בפצע תורת פצע עייב: יא (כן פצע תורת פצע לחייב על השווג. במויד עיכ: יג (נ) כוכאן פפק כתוריים על המוכר את הבירו בשעת הועב החייב לשלום

----הגחות מיימוניות

דממים דלם כר"ם דממרו שם ומי ר"ש הם ממר נמכוון לביים מת זה

בעין

ככבה דהמזיק הם מכירו, ודיני הרב ז"ל בוחת הכנא מימרא כלשונה שם בקוף כילד הרגל (דף כיוו.). ומה שכתב ואם נתהפך. פירש"י לחתי שהתחיל ליפול שנתכוון ליפול על האדם להזיקו להנאמו הייב על הבושח ואעיים שלא נחכוון

משום בושמו: יג שנים שהכלו באחד כאחר וכו': יד המתכוין לבייש את הקמן וכו'. מסורש

שם בהתוכל (דף פ״ח.):

נתכוון לכייש את העכד וכו'. נחומה ברייהה בהתובל:

מון היתה אכן סונחת לו וכו'. מימלא פשוטה בכילד הרגל (דף כ"ו:):

121

٦þ

ואפיט

רעייז

נחמשה

הודפס מאוצר החכמה

בפני עצמו רמי הצער: 🏹 ומנין שהוא חייב בשבת וריפוי בפני עצמו שנאמר רק שבחו יחן ורפא ירפא: מז ומנין שהוא חייב בבושת בפני עצמו שהרי נאמר ושלחה ידה והחזיקה במבושיו וקצוחה את כפה בכלל דין זה כל המבייש: י המבייש אינו חייב על הבושת עד שיהיה מתכוין שנאמר ושלחה ידה אבל המבייש חבירו בלא כוונה פמור. לפיכך ישן וכיוצא בו שבייש פמור: 🙌 אדם מועד לעולם בין שוגג ויזבין מזיד בין ער בין ישן בין שכור אם תבל בתבירו או הזיק ממון חבירו משלם מן היפה שבנכסיו. במה דברים אמורים שהישן חייב לשלם בשנים שישנו כאחר ונתהפך אחר מהן והזיק את חבירו או קרע בגדו. "אבל אם היה אחר ישן ובא אחר ושכב בצדו. זה שבא באחרונה הוא המועד ואם הזיקו הישן פטור. וכן אם הניח כלי בצד הישן ושברו פטור שוה שהניחו הוא המועד שפשע: (ב) מי שנפל מן הגג ברוח מצויה והזיק חייב בארבעה דברים ופטור מן הבושת. נפל ברוח שאינה מצויה חייב בנוק בלבד ופטור מארבעה דברים. ואם נתהפך חייב בכל אף בבושת שכל המתכוין להויק אע״פ שלא נחכוון לבייש חייב בבושת: יו, שנים ני) שחבלו באחר כאתר שניהם חייבין ומשלשין ביניהן. היה אחר מתכוין ואתר שאינו מתכוין זה שאינו מתכוין פטור מן הבושת: יד המתכוין לבייש את הקטן ובייש את הגדול נותן לגדול רמי בושתו של קטן. נתכוון לבייש העבד ובייש את בן חורין נותן לבן חורין דמי בושתו של עבד: מן היתה לו אבן מונחת בחיקו בין א מת"ג עשין פי׳ עי כשס הירושלמי טוח"מ פי׳ ח׳: יבדפוט ווינילאה יושטינאן הני׳ למשה, ונדפוט מהר"ם פרוואט למעשה, ונ"א עיקר: שלא

לחם משנה

משנה למלך

שאינה מצויה בוי עד חייב נכשם, ניבמות פי הנת על ינמתו: יצ שנים שחבלו. פי המנים: יד המחבוין לביים את הקסן בוי עד נשם של ענד. פרק התוכל (דף נידן): מו בזו היתה אבן מונחה לו על מייב

12

ן ומנין שמויק בחבירו חייב בצער. מפורש גאלו נערות (דף ליש.) שאונם משלם הלער מיהי לא יליף לה ממחת אשר ענה שהרי הוא משלם הלער לכד החמשים

ככף שנוחן החת אשר ענה, ובהתוכל יליף לה סגע החת סגע ליהן גער בתקום נות. ותימה

מרבינו ו"ל למה למדה מחונם שהוח דבר קצול ול"ע:

ממונא דוקא ה"נ ממונא דוקא. וקשה אמאי לא מייתי ג"ש דהכאה הכאה דמייתי בגמי

ומייתי הך דרשה דלה הידכר ההם כלל ועוד דרב השי המר ההם דהתיה מהחת ששר ענה דהוי אדם מאדם ומקים ממקים ולדברי רבינו ו"ל קשה דלמה ליה לאהדורי אאונם נילף ממחת חבורה כדיליף רבינו ו"ל. ואולי באיזה מקום מלא רבינו ו"ל דרשא וו או שהוא נורס

כנמרא אלא אמר רב אשי אמיא ממחם מבורה אדם מאדם ומקים מטקים ולריך עיון:

י עד שיהא מתברין שנאמר ושלחה ידה וכו'. נקוף כי כינד הרגל חמרו ממשמע

יב נפל כרוח שאינה מצויה חייב כנוק כלבד וכו'. מימות דונת ס"פ כינד הוגל.

ברוח שמינה מנויה וכו׳ משמע מהחם דמפינו טק מינו חייב דכיון דמיירי הטור ז״ל בהויק

ממון מכירו לה איירי אלה בנוק לבד דהתם לה שייך ארבעה דברים ואעס"ב כתב שבנפל

כרות שחינה תנויה פעור ח"כ הוי הפך דברי רנה הממורים בגמרה ועוד דבפי' מכ"ה כהב

הטור ז"ל נפל מן הגג ברוח מלויה חייב בארבעה דברים וכו' ואם נפל ברוח שאינה מלויה

איט מייג אלא בנוק והם דברי רבא וא״כ נמלאו דבריו דריש הלי נויקין סומרים דברי

הנמ׳ ודנרי עלמו. ונ״ל לחרך כי להטור ו״ל הוקשה לו דרוח שאינה מנויה דמי לאונסים

גדולים וכיון שאפיי בנוק פטור אוכן גדול אייכ היה לו לפטור ברוח שאינה מנויה דליח

ליה מירולה דמירך הרשב"ה ז"ל כדכתב הרב ב"י ו"ל קימן שע"ת דמית ליה דרות שמינה מנויה לה הוי הונק גדול ומכה קושים זו הים ליה להטור ז"ל דמ"ש בגמי נפל ברוח

שאינה מנויה חייב בנוק היינו כשעלה לגב והיה יכול ליסול ברוח מצויה וכיון דפשע בעלייסו

דהיה יכול ליפול ברוח מלויה הע"ם שלה נפל הלה ברוח שהינה מלויה חייב בנוק הכל

כשמחמלה לא היה יכול ליפול אלא ברוח שאינה מלויה הוי אונס במור ואפילו מנוק פטור

ילכך כסי׳ מכ״א שינה הטור ז״ל קדר הגמרא וכמב מחלה נפל ברוח מלויה וכו׳ ונחן

טעם דלא היה לו לעליה לנג וכוי ואחייכ כהב נפל ברום שאינה מלויה כלומר כיון שפשע

פיא יא אדם מועד לעולם בו׳. משנה נפרק כינד הרגל. וכמכ הטור פיי מכיא סיו חיל שאנה פיא יא אדם לחיל שלוה לחיא שנים שהמלנקו ימד והאמד הפיל מכירו לארן ונפן עליו וסימל עינו של הממחון

מה דיט, השוכה נראה דפטור מהמשה דברים אשייג דקיייל אדם מועד לעולם סיכא דהי אנום כמוד סי', וכתב מרן כס' ביה וזייל ויש לגמנם על משוכה זו כי ממחלה נהן טעם לפטור מפני שהוא אנום ימה שהביא ראיה מהירושלמי ומההיא דשנים שרלו אינן ראיות דשאני הכא דנתכוון להפילו ועשוי הוא

מגדל עוז

י יא אבל המכיים חבירו בלא בוונה פמור כו' עד מן היפה שנוכמיו. ש' כינד הרגל: בר'א שהישן הייב לשלם ובו' עד הוא המועד שפשע. בירושלמי דעי בינד הרגל ור"י אלפס ז"ל הביאו נהלכוס: יב מי שופל מן הגג בו' עד וסטור מן הטשת. עי המוכל ומיימי לה פי כינד הרגל: נפל ברוח

משנה תורה <מהדורה חדשה> - יא (נזיקיו) / משה בן מימון (רמביים) (עמוד 111792 (100

שנחמר ושלחה ידה מיני יודע שהחויקה מה מ"ל והמויקה כיון שנמכיין להזיק אפ"ם שלא נתכוון לנייש וכ"כ רנינו ז"ל למטה שכל המחכוין להזיק וכו":

והחימה על הטור ז"ל שכתב בריש הל׳ נזיקין סי׳ שע״ח כשם שחסור לנגוב ולגוול ממון הכירו כך לפור להזיק ממון שלו וכו׳ ובלבד שלא יהא אנום כגון אם נפל

לללו הוא המומד:

יא אדם מוער לעולם וכו׳. ככילד הרגל (דף כ״ו) במשנה:

ה ומנין שהוא חייב כשבת וכו'. מפורש

מו ומנין שהוא חייב בבושת וכו'. שם

י אינן חייכ על הכושת וכו'. משנה נהחונל (דף פ״ו:) ומפורש בכילד הרגל (דף

כיז.) דישן שנייש פטור:

בהמובל ובכילד הרגל:

מתניי כשהיו שניהם ישנים אבל אם היה

החמד ישן וכח מכירו וישן הכנו זה שכח לישן

בד"א שהישן חייב וכו'. ירושלמי זה לשונו

ושנא דבסולם הוה ליה לעיוני ולהתכונן בהם מה שאין כן ברום ובישן דלא בידו: ובל אלו הדברים ברשות הניזה עד כמו שניארנו. פ׳ שור שנגח ופ׳ המניח ושלהי כילד הרגל ופרק הגולין והניאור ברשות תניוק על כמו שנימנה. פי שול שנכח ופי המנית ושנהי כמי כמו הגר ופרק הגונין הסיחור הוא מה שכתנ נסמוך ואני גם כן למלמתי מקומוסם וסברוסם: ה הרי שבילא חצר חבירו ברי יין ושבון ובו' עד פטור עליהן: בתב הראב"ד ז"ל אפשר לדין זה וכרי: ואני איבור זו שברא ונכי ומילתא רפשיבא דגרסינן להדיה ר״פ המנית (כ״ו:) נתר דמסקינן דאין דרך נני אדס להתנונן אלי כי הוה עונדה נבורדעה ומיינ שמואל נפומנדיתה וחיינ רגה ואמרינן נשלמה שמואל כממעמיה אלא רבא לימא כשמואל ס"ל ומהדרינן אמר רב פפא קרנא דבי עזרא הואי דכיון דברשות קא עבדי אבעי ליה לעיוני וניואל ע"כ אלמה כל דברשות אי לש עיין חייב ובי ר"מ כתב זה פי"ג הלכוח מחן ממון כי שם מהום סידורו להברו. מעתה תמה על לשון הראב"ד ז"ל דדייק כולי האי באפשר ואולי ועיקר הדין היה גם כן התם מייתי לה לברייתא דהממלא מצר חבירו דבעי לאותובי מינה למ"ד עביד אינים דינה לנפשיה: ואם שברן בכוונה וכו' עד וכן כל כיולה נוה. פרק המניח את הכל (דף כיח) וכפי שור שנגם את הפרה (דף מ״מ) גמ׳ מתני דהכנים שורו לחלר נעל הבית כו׳ אי הוה ידע ביה (אפילו) הזיקו בעל הבית חייב מ״ט משום דא״ל נהי דאית לך רשותא לאפוקי לאזוקי לית לך רשותא:

דעת רבינו ז"ל אבל לדעת הר"א ז"ל דכי היכי דנזוק הנכנס לחלר בעה"ב בעה"ב הוא חייב

אע"ג דלא ידע ביה דהיינו שלא ידע ביה כלל לפי פירוש הר"א ז"ל כדכתיבנא הכי נמי היכא דהוו שניהם שלא ברשות והזיקו זה לזה אפילו דלא ידעו זה מזה כלל חייבים וזהו שכתב בהשגות או שלא ברשות ולא ידע ביה כלומר דאע״ג דהכא דשניהם ברשות בעינן ידע ביה

היכא דשניהם שלא ברשום לא בעינן ידיעה כלל לחייבם:

שול

וככון

הכהנים

הנשרפין: ג ובן אם חיו שניהם ובו' עד אלא כטונה פעור: בתב הנשרפין: ג ובן אם חיו שניהם ובו' עד אלא כטונה פעור: בתב הראב"ד ז"ל דין זה טינו ממוור וכו': ואני אומר אתמהה מי דמי הזיק ממונו למזיק בעצמו הדין שכתב הראב״ד ז״ל מיירי בשני שוורים שאינן בני כוונה שהזיקו זה את זה או בעל הבית שיש לו כוונה שהזיק ממון המכנים שורו שלא ברשות דלא הוה ידע ביה דהיינו שלא בכוונה כדאיתא פרק שור שנגח את הפרה גמרא מתני׳ דהמכנים שורו לחלר בעה״ב וכבר כתב ר״מ ז״ל בנוקי ממון פרק ח׳ וגם ביררמיו שם אני בס"ד אבל זה הדין שכתב ר"מ ז"ל כאן הוא באדם המזיק ממון חבירו שהאדם מועד לעולם ויש לו כוונה ובשלא נתכוון לא מימייב כדאימא פרק כיצד הרגל מוכחינן לה מדכחיב פצע תחת פלע וכן התתיל וגמר כל הפרק הזה וכדמשמע שלהי פרק כילד הרגל ופ׳ המניח את הכד ופ׳ הכונס ללה מיחייב על שיזיק גזרון ובכוונה כמו שמפרש בסמוך ובהדיה השוקנה שלהי פרק כילד הרגל שחין אדם חייב אלה בכוונה ומוכח לה מקרה דפלע מחת פלע: ד היה עולה בבולב ונשברה שליבה וכו' אם היתה חזקה ומהודקת וכו' עד וכן כל כיולה צוה: כתוב בכוקצת בפרי ההשנות ממה אני מאי שנא אונס זה וכו׳: ואני אומר עיקר זאת ההלבה כ״פ הגולין ודקא מקשה מאי שנא ודאי שנא

פ״ו א ב המויק ממון חבירו בו׳ עד והכל דין אמד הוא. ס״פ כילד הרגל וס״פ ד׳ מימות ופרק

מגדל עוז

פ"ו ג בד"א ברשות הניוק בוי. עיין מ"ע רנינו נפכ"ל מהלי אישות נגל המתחלת הלשה ששנרה כלים נשעת מלאכתה ננית פטורה ולא מן הדין אלא משם שלום הנית ודוק. (א"ה עיין לקמן פ"ב מהל׳ שלוחין ושותפין הלכה ב׳ ובפ״ה מהל׳ שמירות הלכה ג׳):

משנה למלך

ה הרי שמילא חצר ובו׳. מה שהשיג נכאן הר״א ז״ל על רנינו וכתב דהיינו כשלא נמן לו ממש ופליג על רבינו ז״ל בתרתי חדא במאי דקאמר דשניהם ברשות אע״ג דידעו זה בזה רשות אזיל לטעמיה דהוא סובר דכיון דידע ביה אפילו ששבר שלא בכוונה חייב וא״כ כיון דהיה שלא בכוונה פטור הוא סובר דכיון דידעו זה בזה חייבים דמאי דאמרו בגמרא כיון שנתן לו רשות הרי ידע ביה ואע״פ שלא הזיק בכוונה חייב ולכך כתב דלא משכחת לה אלא דבעל הבית שהזיק לנכנס פטור היינו משום דלא ידע ביה בנכנס אבל אם ידע בנכנס אע״ג כשלא נחן לו רשום אלא להכנים לבד ולא למלאות כל החצר דיכול לומר לא נחחי לך רשום שסמלא דהזיקו שלא בכוונה חייב וא״כ ה״ה היכא דשניהם ברשות והיכא דשניהם שלא ברשות סובר כל החלר ולא אוכל לעבור ומזה לא ידעתי שתמלא כל החלר והטור ח״מ סימן שע״ט הסכים רבינו ז״ל דאפילו ידעו זה בזה כיון שלא הזיקו בכוונה פטורים ומאי דאיתמר בגמ׳ דהיכא לדברי הר״א ז״ל נראה שהוא סובר כפירוש רש״י ז״ל ואע״פ שדקדקתי לעיל שבסימן שע״ת כתב דהזיק הנכנס לבעה״ב אע״ג דלא ידע ביה דהיינו שלא היה בכוונה חייב היינו מפני שבעל בתחילת דבריו שמורה כדברי רבינו ז"ל שכתב שם ומיהו דוקא במזיד אבל בשוגג וכו׳ יש לומר הבית היה ברשות והוא שלא ברשות וכיון שבא ברשותו ראוי שישלם לו אפילו שהזיק לו שלא דהרי שוגג דלא ידע ביה כלל אבל אי ידע לא הוי שוגג וה״ה ז״ל כתב על דברי הר״א ז״ל בכוונה אבל כששניהם ברשות או שניהם שלא ברשות אז בעינן שיזיק בכוונה כדי שיתחייב. זה

פ"ן ג והזיק אחד מהם שלא בכוונה כו׳. נהשגות מ״ל דין זה לינו מסוור וכו׳. כוונתו לפרש ידע ציה החמור בגמרח כפירוש רש״י ז״ל דהוי ידיעה

הרבה לנגזל שלקח ממנו בעל כרחו אבל מזיק הממון שלא נתהנה מהיזק ההוא אלא שהזיק לו ולמזיק לא באה הנאה ממנו לא נצטער כל כך הניחק כמו הנגזל כיון ששלם לו היזקו די ולכך כתב רבינו ז"ל כאן שנתכפר לו מיד משא"כ בנגזל כדכתיבנא:

א סמ״ג עשין סי׳ ע׳ טוח״מ סי׳ שע״ט: ב עיין צטוח״מ סי׳ שע״ה שהסכים לדעה הראצ״ד:

לחם משנה

המזיק פמור עד ברשות ה"א המה אני מאי שנא אונס זה מרום שאינה מלויה אפילו יין ושמן כדי ומן הישן ובגמרא משמע דלא איתלע אונס דאי אימלע ברשות הואיל ולא קיבל עליו בעל החצר לשמור הרי זה נכנם ויוצא כדרכו יפשור עליהן ובו׳. א״א אפשר לדין זה כשלא נתן לו וכל שישתבר מן הכדים בכניסתו וביציאתו הרי הוא *פמור עליהן. ואם שברן בכוונה רשות למלאות אבל נתן לו רשות למלאות חייב עכ"ל: אפילו

השגת הראב"ר שלא בכוונה פמור. א״א דין זה אינו מחוול * דאפילו שניהם ברשות (או שלא ברשות) ולא הוה [ידע] ביה אם הזיקו חייבין אבל הוזקו זה בזה כטורין על״ל:

ונשממה

נמיעותיו הכל דין אחד הוא: 🕻 במה דברים אמורים ברשות הניזק. אבל ברשות המזיק אינו חייב לשלם אלא אם הזיק בזרון אבל בשגגה או באונס פטור. וכן אם היו שניהן ברשות או שניהם שלא ברשות והזיק אחד מהן ממון היה עולה בסולם שלא בכוונה פטור: ד חבירו ונשממה שליבה מתחתיו ונפלה והזיקה אם לא היתה

כל אלו הדברים ברשות הניזק אבל

שביארנו: 🗖 יהרי שמילא חצר חבירו

פרק

א יהמזיק ממון חבירו חייב לשלם נזק שלם בין שהיה שוגג בין שהיה אנום הרי הוא כמזיד. כיצד נפל מן הגג ושבר את הכלים או שנתקל כשהוא מהלך ונפל על הכלי ושברו חייב נזק שלם. שנאמר ומכה בהמה ישלמנה לא חילק הכתוב בין שוגג למזיד: 🗖 ואחד ההורג בהמתו של חבירו או השובר כליו או הקורע בגדיו או קוצץ

ידי עוברי עבירה:

אצלו ואמר לו שבר וקרע ועשה כן חייב לשלם עד שיאמר לו על מנת שאתה פמור. אבל אם אמר לו קח כלי זה ושברו. בגד זה וקרעו. ועשה כן הרי זה פמור: יג האומר לחבירו שבר כליו של פלוני על מנת שאתה פמור ועשה הרי זה חייב לשלם. וכאילו אמר לו סמא עינו של פלוני על מנת שאתה פמור. ואע״פ שהעושה הוא חייב לשלם. הרי זה האומר לו שותפו בעון ורשע הוא. שהרי הכשיל עור וחיזק

פ״ן א המזיק ממון חבירו חייב וכו׳. כתב ה״ה והרב לא חילק

ין האומר וכו׳. צמשנה שהצלתי האומר וכו׳ שם משנה כדברי רצינו:

הזורק

מהודקת וחזקה חייב. היתה חזקה ומהודקת

כיוצא בזה.

להזיק כמו

או שהתליעה הרי זה פמור שזו מכה בידי שמים היא

ויש לתמוה על ה״ה שהרי מדין היה עולה בסולס ונשמטה שליבה מתחתיו שכתב רבינו בסמוך משמע בהדיה שהוה פטור בהונסים גמורים וכ״כ שם ה״ה עלמו לדעת רבינו:

בסת משנה

110

יוכז כל *

שיתכויז

הכניסם

הגנ ושבר ובו׳. מימרא שם בכיצד הרגל (דף כ״ו.): או שנתקל ובו׳. מפורש בהמניח את הכד וכבר נתגאר דין הנחקל פרק י״ג מהלכום נוקי ממון

Kollel Zichron Michel of NMB - Choshen Mishpat Chabura & Shiur

נזיקין. הלכות חובל ומזיק פ״ה פ״ו

על א המון הבירו ובו׳. משנה גפרק כילד הרגל (דף כ״ו.) וכדר כתבתי פ׳ ראשון דאונס גמור שכתבו ז״ל שהוא פטור והרב לא חילק: ביצד גפל מז

ללפעמים שהנתהל פטור וכבר כתבתיו בו:

מגיד משנה

בר"א ברשות הניזק וכו'. ממה שכתנ הרב וכן אם היי שניהם ברשותן

נראה שדעת הרב לפטור המזיק ברשותו אע״פ

שהניזק הכנים כליו שם מדעתו ודעת הרב בסוגיא

שהנחמי פרק רחשון כך הוא שהוא מפרש דלא

הוה ידע ביה שלא היה מתכוין להזיקו והוא ידע

ביה שהיה מתכוין להזיקו והזיקו זה את זה פי׳

הרב בכוונה ואז הן חייבין והוזקו זה בזה שלא

בכוונה ואו פטורין זה דעת הרב ומשם הוליא דינין אלו ודעת הר״א ז״ל כדעת רש״י ז״ל

כתבתיו למעלה:

ז׳:) ונראה שהוא גורם ואי בעית אימא הא והא לניוקין וכן נראה מתוך מה שכתב פ׳ ששי מהלכות

רולה ויש גורסין הה והה לגלות וכן הוה בספרינו

והטעם שיהיה פטור לדעת הרב מפני שהן אונסין גמורין ואין רום שאינה מצויה אונס כל כך:

ה הרי שמילא חצר וכו׳. נרייתה פ׳ המניח

הכניסן ברשות. הוא נמשך כפי השיטה שכתב למעלה דכל זמן שאינו מתכוין להזיק אפילו ברשות

כיון שהוא ברשותו פטור. והר״א כתב א״א אפשר

לדין זה בשלא נתן לו רשות למלאות אבל נתן לו

רשות למלאות חייב, וזה נכון:

השגת הראב"ד ובן כל כיוצא בזה ובו׳. כמוז נקלמ ספרי ההשגומ

לאו אונס עכ״ל:

את הכד (דף כ״ת.). ומ״ש ואפילו

שור

היה עולה בסולם וכו׳. למד זה הרצ מהסוגיא שבפ׳ אלו הן הגולין (דף

בבא קמא – כ"ז ע"ב

מנחת

٦

דעלרא. אצל צ״ע מנליה להרמצ״ם, דהרי בגמ׳ לא הוזכר לפטור בלילה אלא לענין סתם רה״ר,

אבל בקרנא דעלרא אולי חייב אפילו בלילה. והנה הב״ח (חו״מ סי׳ מי״ב ס״א) דייק דברי הרמב״ם דהשמיט המירוץ של קרן זוית,

ומשמע דס״ל דברה״ר גם בקרן זוית אמרינן דאיבעי ליה לעיוני, וא״כ כמו שברה״ר חייב בקרן זוית, אולי חייב גם בלילה, דמהיכ״ת לחלק ביניהם, וע״כ ס״ל דכל הפטור דלילה היינו דוקא בקרנא דעלרא *.

ועיין במש״כ הרא״ש (סוף סי׳ א׳) בענין הפלוגתא דרב ור״י ושמואל ובהגהות פלפולא חריפתא (סק״א וסק״ו), ול״ע טובא, והרבה יש להאריך

בזה. ועיין מש״כ בזה להלן (כ״ח ע״א) ד״ה הרא״ש.

תוד"ה ושמואל, והא דפליגי לקמן. עיין נפני יהושע דקושיית התוס׳ משוס דמסתבר להו אליבא דשמואל דמוקי למתניתין באפילה, דגם הסיפא מיירי בסתמא באפילה, דאי לאו הכי לא הוה ס"ל לר"י דנתקל לאו פושע דאיבעי ליה עיוני ומיזל. וגם דא"כ לא הוי סיפא דומיא דרישא. ונראה דלר׳ יותנן ורב דמיירי בממלא רה"ר תביות או בקרן זוית, לא שייך לומר כן בסיפא, שהרי לא נתקל שם בדבר

אחר, אצל לשמואל שפיר קשה. עוד יתכן, דאף לשמואל ליכא לשנויי סיפא

דמיירי באורה, דבנתקל סתם אין לחלק בין אפילה לאורה, ובסלקא דעתיה חשבו התוס׳ דגם באורה דומה לאפילה, ועל זה תירלו אדרבה, דהתם גם באפילה חייב מפני שכיון שלא נתקל

אוצר החכמה

שלמה

בשום דבר, הרי שלריך להזהר איך להעמיד רגליו ולדרוך.

אדם המזיק באונס

באה"ד, רהא בירושלמי פומר. להסולקיס וס"ל דגם אונס גמור חייד (רמנ"ן נ"מ פ"ד ע"ד ד"ה ואחזו, ועוד), הטעם דירושלמי דפטור, מפני שהשני פשע, וחשיד כאילו הזיק את עלמו. והרמנ"ם (פ"א מחובל ומזיק הי"א) גם

כן כתב כהרמב״ן מפני שהשני פשע. וצ״ע בהנית כלים של אתר, דשניהם לריכים

להיות חייצין להרמצ״ם והרמצ״ן, דהמניח יהיה חייצ מטעם אש, דמקרצ הדצר אלל האש, כדאימא צריש הכונס (נ״ו ע״א וצמוס׳ שם ד״ה אילימא), והישן יהיה חייצ מטעם אדם, דהוה ליה כשור ואדם שדמפו לצור (נ״ג ע״צ). ואמנס ליה כשור ואדם שדמפו לצור (נ״ג ע״צ). ואמנס דחייצ האדם לצד כמש״כ המוס׳ לעיל (ו׳ ע״א ד״ה לאמויי, עיי״ש), והנידון הוא צהניח בסתמא או שהניח להדיא על מנת שלא יוזקו.

וכמו כן יש לדון, אם אחד הניח כד של חבירו דרה"ר ובא אחר ונתקל בלילה או בקרן זוית או אליבא דעולא דאין דרכן של בני אדם להתבונן בכל גוונא, דמ"מ יתחייבו שניהם להרמב"ן, כיון

דלא שייך הטעם שהוא הזיק את עלמו. ברם עלם הדבר ליע לרמב"ן דמחייב אפילו באונס גמור, למה באמת יתחייב אפילו אם נפל איהו גופיה מהגג ברוח כסערת אליהו, ומאי שנא איהו מאם הניתו אבנו סכינו ומשאו, ונפלו ברוח שאינה מלויה דפטור. ונ"ל דאין הכי נמי דאם נפל והזיק רק בכובדו אינו נקרא אדם

מנחת שלמה <על השייס> - בבא קמא ג / אוירבאך, שלמה זלמן בן חיים יהודה ליב (עמוד 25) 111792

א א״ה, ואכמי צ״ע מממלא רה״ר דבודאי פטור בכל מקום. ואולי כוונת רבינו זצ״ל דכיון דהגמ׳ בחדא מחתא מחמינהו לכולהו שנויי, ע״כ משווינן להו מיהא לפטור בקרנא דעצרא אף שברה״ר אין דינם שוה. ובעצם הנידון ע״ע מרכבת המשנה (פ״ו מרוצח ה״י) ובמגיה להכס״מ (שם) ובמש״כ בזה באור שמח (פי״ג מנזקי ממון ה״ו).

מנחת

בבא קמא – כ״ז ע״ב

שלמה

1

המזיק כי הוא חשיב כמו אבן והוא כמקל ביד הרוח.

ועריין ל״ע בישן למה יש לחייבו, ואיך שייך לחייב על מעשה של ישן, הרי איננו יודע כלוס והוה ליה מתעסק. ואולי מ״מ הוא אחראי למעשיו גם בשינתו כיון שעכ״פ הוא הזיק, דוגמא מקרבן דחייב בשוגג ולפעמים אפילו באונס גמור כגון הא דאימא (ריש הוריות) גבי בי״ד שהורו ליחיד.

בחידושי הרמצ״ן צצ״מ (שס) הזכיר צטעמא דאמרינן אין דרכן של צני אדס וכו׳, ולא חייב גם על אונס; א. כדאמרן משום שהוא עלמו פשע. ב. מפני שיש על זה שם בור מלד המניח. והדבר לריך ביאור רחב לפי טעם שני, דאמאי פטור לגמרי, מ״מ יהיו שניהם שותפיו, ול״ע היטב בדברי הרמב״ן, כי אין זה ברור דאפשר שכוונתו לדבר אחר.

להרמב"ן (שס) דמיישב לשאר ראיות התוס׳, דהפטור בכל הני אינו מלד אונס אלא מלד דהוי מזיק ברשות, יתכן דכיון דהוי ברשות, הרי דאפילו באונס כעין אבידה נמי פטור, דלדעת הרמב"ן ליכא ראיה לחילוק התוס׳ בין אונס כעין גניבה או כעין אבידה, ובכל גוונא פטור כל שטיפל ברשות עם הדבר. וגבי טבת אומן (צ״ט ע״ב) דמייתו התוס׳ בסוף דבריהם, דס״ד דחייב אפילו דמייתו התוס׳ בסוף דבריהם, דס״ד דחייב אפילו בחינם מפני שהוא כנשא שכר ומשני אימא מפני שהוא נושא שכר, דפירש לה התוס׳ מטעם דהוי אונס כעין גניבה דשומר שכר חייב ושומר חינם מזיק ברשות, וזה היה עיקר ההבדל בין הס״ד והתרלן, אי יש מקום לחלק בין בחינם לבשכר לענין מזיק ברשות, אבל לעולם אינו סובר כלל

באה"ר, ומבחוה ואכלוה. עיין נרמנ״ן המונא נשטמ״ק סוף האומנין (נ״מ פ״נ ע״נ),

שיישב כל ראיות התוס׳ ולא הזכיר כלל ליישב הראיה מהא דטבחוה ואכלוה. ונלענ״ד; א. דאפשר שכיון שעושין הכל בכוונה ברורה שסבורים ששומטים ואוכלים את שלהם, לא נקראין בשם מזיק כיון שאם זה שלהם אין זה חשיב כלל מזיק. ב. כיון שהסיבה שחשבו שזה שלהם הוא מפני שנמלא ברשותם ונמסר לאביהם לכן דומה למעביר חבית דהוי כמו מזיק ברשות, כיון שסו״ס נמלא בהיתר ברשותם וזה היה הגורם להיזק.

והנה יעויין דעת הרמצ״ם (פ״ו מחוצל ומזיק ה״ה צ׳ ג׳) שמחלק צין חלר הניזק דאז חייב על כל אונס אפילו גמור, וצשאר מקומות משמע שפטור גם על שוגג רגיל, ול״ע צטעמי הדברים.

והא דחייב רבה בהיתה אבן מונחת בחיקו ולא הכיר בה מעולם (כ״ו ע״צ), לריכים לומר לדעת התוס׳ דהוא אונס קרוב לאבידה, מפני שבשעה שהוא קם לריך להשגית אם לא נאחז לו דבר בחיקו.

תשלומי חבלה אי הוי קנס

גמ׳, קנםא קא מגבית. והא דאמר ליה אימא לי גופא דעוצדא וכו׳, דמשמע דאין זה צרור שאי אפשר לגצות, היינו כמש״כ הראשונים משום שרלה לדעת אם תפס או לא, או אם קצע לו זימנא, דאז הדין דשפיר מהני גם צצצל כדאימא צפ״ק (ט״ו ע״צ).

ומוכח מהנימוק"י (ריש שור שנגח ד"ה הד ליה) דאף שסובר כהרמ"ה דלא מהני תפיסה אא"כ יש הפסד, דכל זה דוקא בקנס, משא"כ בלער ובושת דהוי ממון, חשיב קלת הפסד, ומהני תפיסה, עיין בכתונת פסים ובשטמ"ק כאן.

שום חילוק בין אבידה לגניבה.

מנחת שלמה <על השייס> - בבא קמא ג / אוירבאך, שלמה זלמן בן חיים יהודה ליב (עמוד 26) 111792

הודפס מאוצר החכמה

הודפס מאוצר החכמה

הגודולה הגהייט אות א: בן עיין שוית נשאל דוד חים סיפן טו מאותרים הנוסח כבפנים יבקראיי, ומסתמא דהייט דהבינו כוונת הביח כמיש

1'-0"0 X30 אן עיין שדת מהדשדים חימ סימן חפג תורה אמת סימן קכט וכנסת שעור א אות יה ופתחי הושן פיא אות א: בן בדפויר יבקראי, ובדפוסים 122

ב] בדפוס ואדי אל תנארה עוכר "משום לא" כו׳: גן עיין דרכי משה לעיל סימן שטו אות א: דן בדפריר וכתיי ולא יתגנובי (וכן בטוף הטימן), וראה לציל סימן שמח ס"א והגהות והערות שם אות ב: ה) עייין פרישה ודרישה לעיל סימן שעח

שופטים וזהו דוקם במשיג גבול רעהו בקרקע ועיין במרדרי (ריג פר פקטו)

דגוילה ולם דעוכר פלמו דלם מגאל ופגטום:

הגהות והערות

16

מהרשים חיא סימן ה וחיג סריס שט אבני נור חימ סימן יג ודברי מלכיאל

חיז סימן מא: גן כיה בביי ועויד, ובנועס יועייןי:

אן עיין קהלות יצקב סימן א. ועיע יד רמיה בבא בתרא כו עיא סימן קו רבינו יונה אבות פיא מיא מאידי ביק קים ע"א קתטרסי שעודים

(b) מי שהיה דרך הרבים כר. משנה וגמרל פרק המוכר

הסזיק בררך עיייש: שעח (ל) כשם שאפור לנגוב ולנוול כרי. מדמלה ליסור היוק ממון סבירו סאיסור דגניסה וגדלה ולא למדו מאיסור היוק והיוב דכמיב

פירום כוף דף ל"כן ומסיק הנמרם בטעמו משום דרב יודם דחמר והביאו הב"י (ס"א קים:) והשלמן ערוך (מיש) לביל בשימן קנ"ו בדין מערופיא: מצר שהמזיקו כו רבים אסור לקלקלו ועירש רשבים מצר שהמזיקו כו רבים. ואם בארץ ישראל עובר כוי. וסיפה לקלה הוה "ממלמך השר ממלי שהשווהו ומקטהו להילוך והנעלים ידעו ושמקו אסור לקלקלי דודמי מסלו וכתב הביי ז"ל כלומר מלבד דעופר כלאו דגנינה או גזילה וכן מפורש ברמביים עביל, ולתה הול שהרמביים כהב שם שבארך ישראל עובר בשני לרבים כל שכן זה שנתן להם דרך השני בידים הלכך מה שנכן נתן והוא לאיץ. אבל אין נראה דבותם רבינו הוא כן אלא דוקא קאמר בארץ ישראל שהמוקו. וכמשונת רשבים קימן אלף וקניינ נמכאר בכמה הוא מוקמן ועיין לפיל פוף פימן קמ"ם ותישה פינו מ"ש בגיאור דברי הרמב"ם שכמב אם עוכר אלאו דלא מסיג למוד דאנו לאו דלא מגזול ולא מגטבו דו אינו עובר דקרקע אינה נגאם אלא דגאלן מדרבען הוא מכח דעבידה דבניסה או גוילה יש עליו הן וויש כמן דכמולה לחרן מם כמוקה הרי זה גולן כרי ורייל עבירה

פרישה

122127

ועיייש ובתשובת הרשב״א סימן אלף קנ״ב:

שעו (א) ובפרדכי דבבא בתרא (דף רמ"ו ע"ג) (זיי חקר) הא דמיצר שהתויקו בו רבים אטור לקלקלו היינו דוקא שהחזיקו בו ברשות

דרכי משה

שעת (ל) א-ב כשם שאפור לגנוב ולגזול פמון חבירו כך אפור לחזיק ממון שלו אפילו שאינו נהנה כיון שמזיקו בין (ל) בשונג בין במזיד חייב לשלם. משנה נס"ב לככל קמל (מ.) לדם מועד לעולם בין שונג בין מויד:

עקלמון רב משרשים משמיה דרבם אמר בנומן להם דרך עקלמון רב אשי אמר כל מן הצד דרך עקלמון קרונה לזה ורמוקה לזה אן. ולימא להו שקילו דידכו והטי לי דידי ומסיק משום דרב יהודה דאמר מלר שהמזיקו ט רבים אסור לקלקלו ושירט רשב"ם החזיקו ט רבים. שהשווהו ומקטהו להלוך והנעלים ידעו ושמקו אפור לקלקלי דודאי לרבים מסל וכל שכן מחנימין שנחן להם ההוא דרך בידים הילכך מה שנמן נמן וכגון שהחזקו. ובמשובת הרשביא מימן אלף ותנייב נמבאר בכמה הויא מזקמן בן עיין גן בנמוקי יוסף (מט. דיה נמי):

(ל) א-כ כשם שאסור לגנוב ולגזול ממון חבירו כך אסור להזיק ממון שלו אן

[א] אסור להדיק ממון חבירו ואם הדיק חייב לשלם אלא אם כן הוא אנוס ומה נקרא אונס: [ב] הנורס נזק לממון חבירו: [ג] אסור לאדם לצמוד על שדה חבירו בשעה שהיא עומרת בקמוחיה: [ז] הכנים ממונו לרשות הרכים או לרשות הניוק או לרשות המזיק והזיקו: [ה] אם בעל הבית החק בנכנס: [1] היו שגיהם כרשות או שלא ברשות והוזקו זה בזה בגופס או בסמונס: (ו-ז) שנים שהיו רצים ברשות הרבים או מהלכים ההוקו זה בזה או הזיקו זה את זה. וציין לקפן בספוך (סיח): [זז] היה אתר רץ ואחר מהלך והוזק מהלך ברץ: [0] רוכבי סוסים שפגע אחד מהם בפרד שחבירו רוכב עליו והכהו והפרד היה של גוי והפסירו שלש מאות זהובים:

פרטי רמזי דינים המבוארים בזה הסימן

סימן שעח

הלכות נזיסיו

(ל) מי שהיה דרך הרבים עוברת בתוך שדהו ונטלה ונתן להם מן הצד הדרך שנתן להם הוא שלהם וגם הדרך הראשון הוא שלהם ואינו יכול למנוע מהם אפילו נתן להם דרך טובה וישרה (א):

(א) מי שהיתה דרך הרבים עוברת בתוך שדהו נטלה ונתן להם מן הצר:

פרטי רמזי דינים המבוארים בזה הסימן

סימן שעו

ואם בסתר הרי הוא גנב. ואם כארץ ישראל עובר בלאו דלא בן תסיג גבול רעך (דברים יט יד):

שע"א (סיט) בשם קפר מישרים ועיין לעיל בשימן ש"ם סעיף ב׳:

בית חדש

שעז (ל)

מפורע נברייםה בספרי בפרעת שופעים (פקקה פו): ואם בארץ ישראל עובר בלאו דלא תמיג. כלומר מלכד מה

אפילו מלא אצבע אם בחזקה הרי זה גולן ואם במתר הרי הוא כתב נים יוסף על עם הרשנילו נמשונה ללו עשו מקנת השנים גנב ואם בארץ ישראל עובר בלאו דלא תפיג גבול רעך. כן רק ממטלטלין כגון גזל מריש וכנאו נכירה אכל בקרקע לא אמרו כתב הרמב"ם בס"ו מהלכום גניבה (הייא) וכתב הרב המגיד זה שימכור זה את שלו וישמית את נחלמו ע"כ. וכ"כ בית יוסף בסימן ומה שאמר

Kollel Zichron Michel of NMB - Choshen Mishpat Chabura & Shiur

רלז

שהיה דרך

הרבים שברת וכו'.

10

משנה פרק המוכר פירום (דף ליט:) והטעם כדקאמר רב אשי כל מן הלד

דרך עקלמון היא קרוטה לוה

ורטוקה לזה ולפיכך לא היה נידו ליטול לעלמו הדרך שהיה עובר

בשדהו ולימן להם מן הלד ואף על

פי כן מה שנתן נתן דכיון דנתן להם

מן הלד והחזיקו עי רעים מחל להם

ושוב אינו יכול למזור טו:

שעח (ל) כשם שאפור וכו׳.

דליכא איסורא אלא לגטוב ולגזול

כדכמיב בקראי בן אבל להזיק ממון

כלומר לא הימא

חשן משפט שעו – שעח הלכות נזיקין בית יוסף

הרבים ערברת בתוך שדהו ונמלה ונתן להם מן הצד הדרך שנתן להם הוא שלהם וגם הדרך הראשון הוא שלהם וכוי. משנה נפרק המוכר פירות (כינ נט:) מי שהיתה דרך הרנים עונרת נתוך שדהו נטלה ונמן להם מן הלד מה שנתן נמן ושנו לה הגיעו ובגמרה (שם ק.) המחי שלו לא הגיעו אמר רב איד משמיה דרנא גזירה שמא ימן להם דרך

נסלמו בן: מי (ố) 120 דרך שהיה

שעוטר פלאו דגמיטה או גדלה וכן מפורש נדנרי הרמב"ם ופשוע הוא: [א] כתב הרשביים (שרים מייג מיי קפס) שאלם במקיג גטל וכנה כוסל כמלר מכירו והכנים הקרקע במוך שלו כאמה ובנה על אוטו כוסל בים גדול שסמך עליו ועכשיו בא בעל הסלר להרום כל בניט אם נדין בזה כדין מריש או לא. משונה לא עשו מקומ השנים רק נמטלטלין אבל נקרקע לא ממרו שימכור זה מת שנו וישמית מת

ולפנינו כנמרא, ובדפריר ונדפס ירבאי:

מקי ממונו, ציין לקמן סימן תיח סיא, יא: ה] דמשם ילפינן רין ארא המויק, עיין תוספות ב ע"א ריה השור: ון מביא גם מגוילה, דלא תימא שאני נניבה שכל הגתב במסתרים איכא למיחש לשמא ירניל בכך רמילתא דשכיה הוא, מה שאין כן במויק עבים בנוונא דלא שכיח כנון בפני רואים רהרואים שבא להויק יפגעו מפנו בחוקה ולא שייך ביה שמא ירגיל, לכך מביא דגם בגוילה אסור אוי דגם שם יש לחלק כניל, עיין פרישה לעיל סימן שנט ס"ג-ד, ואם כן הוא הדין למויק: ויין ולפירושו יל"ע אם הך "אפילו כרי שמזיקו" הקודם לו הוה מיום הרישא "כשם כרי שמויקו", או התחלה דסיפא "אפילו כרי לשלפ": זן כ"ה בדרכי פשה הארוך. ובקצר הנרפס פרק יהאוכנים (דף יייב עייב)י, ולפנינו ליתא שם רק בפרק המניח הניל: ח] דיני מקין בפרקים א-ו וח רביק וא-ב דביכ, גול בפרקים ז, ט-י דביק, השבת אבידה בפרסים א-כ דכיים, אתאה כפרד ודכית כפייה, וילייע מדוע לא הוכיד גם דיני אומנים ופועלים דערקים ו-ז, שומרים דפיה, מקה ומכר דפרקים ה-ז רביב וירשות דפרקים ח-ט. ואפשר רכל אלו בכלל שאר מילי דכתב נפויי כסוף דבריו דאף המוקים נפשיה ארין חורה ודיס חסירא הוה, וציצ: טן בדפוס ואדי אל הגארה יהמויק את ממון חברדי בין במויד כדי, וכל השאר מתחלח הסימן חסר: ין לפגינו בנמרא יכארבעהי, ועיין רקרוקי סופרים: יאן כב"י ופריר לא יהולק", וציין דרישה: יבן כ"ה בכחיי

לקמן סימן הכיא מבואר בהדיא רמיירי באדם וסבירא ליה לרבינו באדם דיש בו המשה דברים עם נזק מסתברא לומר נהי רגפטר ברוח שאינה פצויה מאובצה רברים כיון שאינו אתט נפור כנוק מיהא חייב. אבל כנזקי ממון דלא שייך בו אלא חיוב נוק ולית לן במאי דנפטריה כי אם בנוק פטרינן ליה מהנוק כיון דדמי מיהו לאונס גמור אלא שצייע מניל לחלק בהכי ואם מסברא דנפשיה לא הוה ליה למימר כל כך בסתפא ובעשיטות וגם היה לו לכתוב בלשון פלוגתא בינו ובין הרמבים שהרי הרפבים בריש פיו דהלכות חוכל כתב ויל המזיק יממון חבירו חייב" נוק שלם בין שהיה שונג או אונס הרי הוא כמויד עכ"ל. הרי דאפילו במויק ממון כתב דחיים אפילו אאתס: 🔰 דע שהפגיד משנה בפיא דהלכות הובל כתב ששלשה חילוקים יש, רוח מצויה. ורוח שאינה מצויה. הנהות והערות

גוילה ישלם עיייש רן. ומיש רגיע למר זה בין במויר בין באוגג ענין למר הום וכאלי כמב "וכין במויד כו" ביייו ויין והם כמיה שפמם שליפול וסיים מדיוב וק"ל והא דמייב אמינו בעונג מענה הוא נפ"ב דנכא קמא דף כ"ו עים מועד לעולם בין ער בין ישן: וביש ובלבד שלא יהא אנום כגין כרי. מימרם דרסה שם סאף פירקין והרמבים בשילו ממוכל ומזיק ועיין 100773

> בפרישה דעיקר הדמיון לגניבה וגוילה בא ללמד דכמו דאמריגן עיים לשלם בגניבה וגזילה מרבריא דקרא דלא תגנובז, כן אמרינן כמויק, לכך נקטו יבקראיי דגניבה הא ילפינן פלא הננובו וגוילה מחכול ישיב כרי. ולמיש כהנהות והערות לעיל סיפן שנט אות ה כנדר ילפותא דהכול ישיב כר דמגלה רגזהייכ דלא הגנובו מרבה אף גדילה, אפשר דיש לקיים נוסח דפריר. גם נראה, למיש בהנהות והערות לעיל סימן שנט אות כ רהביח מערש כלחם משנה, הגונב מלכתחלה עים לשלם דוקא ולא להחזיר הגוף אסור מעיקר דין גניבה ולא בעינן לרבויי מלא תננובו, אם כן אין לפרש כוונתו כבפרישה, אלא כוונת רבינו ואליבא דידיה דביה להשמיענו בעיקר דין מדיק, דאפור מצד עצמיות ההיוק ולא משום הפסר ממון דהוא מלחא דגוילה ועשק, (ומיש יכשט כוויי כוונוצ עיד פלבד, דלא רק דאטור מדין גניכה וגזילה אלא עיקר ההיוק האיטוד). והניים כזה כמשלם ההיוק דמוציל לחקן לחא דגזילה ועשק ולא גוף איסורא דמויק. והיינו גם כן המשך דברי הבייח ״אלא רקשיא לי כר", דהוקשה לו ראי בעצמיות ההיוק קא איירינן, ל"ל יממון שלו" (ר"ל של חכירה), ההרי אף אפמון עצמו מחהר, כבל תשחית. ועיע הנהות והערות לקמן סימן שעב אות ייי: גן "נמשו" אין גראה דריל אימור רציחה אלא נדריל דכתים גבי צצמו, ריל האיטור הגלמד מכלל חיובא דמויק: דן ריל ממון המזיק, ולאפוקי אדם המזיק שכתב בהמשך. תקט כמאן ראמר מבעה זה שן, עיין ביק ג עיב, ועיע דרישה לקמן סימן שפר סיא. ומאי דנקט אש בכלל

קמא דף כדו אמר רבה יכן נפל מראש הגג ברוח שאינה מצויה והזיק ובייש חייב על הנוק ופטור מארבעה דברים ברוח מצויה והזיק ובייש חייב בארבעה דברים ופטור על הבשת. וביי הקשה מזה על רבינו שכתב ברוח שאינה מצויה פטור ומשמע פטור מנוק דהא אממון קאי [יכאן ובממון לא שייך ארבעה דברים ואם כן ודאי פטור והייב דכתב רבינו אפמון קאין. ורבה אמר דאפילו באינה מצויה חייב בנוק עיייש. ראני אומר דבלאו הכי נמי קשה דברי רבינו אהדדי שכתב בהדיא בסימן תכיא סיינ שאם נפל מן הגג כרוח שאינה מצויה והזיק ובייש חייב על הנוק. תראה לחלק דפיפרא דרבה לקמן סימן תכיא איירי בנפל על האדם והזיקו שהרי רבה הזיק ובייש קאמר ובשת שייך דוקא באדם וכן

דרישה שעח (b) ובלבד שלא יהא אנוס כוי. ויל הנמרא סוף פייב דכבא

גרי נפשו גן דהל כמיל בטורה בהדיל מיול משלומי דלרכעה לכים כזיקין השור והסד והמנעה והסנער דנוקי מתון הן דן. וגם נאמר (ייקרא כד מא) מכה האמה ישלמנה הן נראה דכא לומר דיש אישור ברצר אפילו אם רולה לשלם לי היותו כתו שיש איפור בוה בגניבה ובגוילה דנתכאר בהו ממייש (רקרש יע יש) לא מגנום שהום מיותר כתייש בריש קיתן שמיים (קיט) בגרינה וגם בריש סימן שניים (פיצ) בגדלה מדכמיב (ימוקא ע מו) סבול ישיב רשע

פרישה

בנמרא סוף פייב דכבא קמא ראם נסל ברוח שאינה מצויה חייב בנוק:

דרכי משה (א) וכתב נמוקי יוסף פרק המניה (רף יי ע"ג) (יד. מריה גמי החזי) ון הא דאמרינן (ל.) האי מאן דבעי למיהוי חסידא לקיים 🗤 🕊 סילי דגזיקין היינו כל הדינים האסורים בתלת בבי דהיינו ניזקין וגזל והשבת אבידה ואוגאה ורבית חן רעיי״ש: (ב) וכן הוא

באונם גמור ל"ל דרום שאינה מצויה לאו אונם גמור הוא וכ"כ הרשכ"א ז"ל (ה. דיה נשל ברום) (ב):

כדכתנ הרג התגיד בשיים מחומ בשם המפרשים:

בפיים מהלכות סובל ומזיק (הייה) וכסב שם הרב המגיד דע ששלשה מלקים הם כל זמן שיש נדבר מדם עלמו שהזיק וכן שנינו פוף פרק כילד הרגל (דף כייג) סימא פשיעה גמורה חהו רום מנויה אכל הוא שלא בכונה סייב בארבעה מת עין הנרו ושינר מת הכלים משלם מה שלם: ום"ש בין במזיד דברים ופטור מן הבשם לא היה שם פשיעה וגם כן לא נעשה באונם בין בשונג הייב לשלם. משנה שם מדם מועד לעולם נין שוגג גמור מייב על הנוק וטעור מן השאר וזהו רום שאינה מלויה באונס ומ"ש וכלבד שלא יהא אנום וכר. גמור כתנו המפרטים שהום פטור. וכתב עוד שם (הטייו) וממה מימא דבנמרא (שם:) קאמר מנא הני מילי דמק מייב אפילו שוגג שממרו (לב) החקו זה בזה פטורים דקדקו שמונסין גמורים פטור מנא דני חוקיה אמר קרא (שמום כא כה) פלע אחם פלע לסייט בהם אף בנוקין כמו שכמבתי למעלה. ובפ״ו מהלכות המכרות (היא) על השונג כמויד ועל האונס כרלון ומו אמר המס נפל מראש הגג כתב הרמבים המזיק ממון מבירו חייב לשלם מק שלם בין שהיה ברום שאינה מלויה והזיק חייב על המק ופעור מארבעה דברים וכך שוגג בין שהיה אנום הרי הוא כמויד וכחב הרב המגיד כבר כמנמי פסק רפיט בסימן מכ"ם סי"ג וכך הקשה ב"י ונרמה דרפיט כמן רצוט לומר וכלכד שלה יהם מונם גמור דהתם פטור מף מן הנוק בפיים דמתם גמור כמט זייל שהום פטור והרב לה הילק יאן עריל: ומבד מסום יש לממוה שכתנ בנפל ברום שחינה מנויה והזיק סטור ומשמע פעור מנוק והם למר רנה דחייב על הנוק ולדברי הפוערים

מיינים ופירש רשיי אינו רשאי דעוצר בגל משחים: ומייש אפידו שאינה מלויה והזיק ובייש מייב על המק ושעור מארבעה ין דברים כרום מלויה והזיק ונייש סייכ אפילו שאינו נהנה כיון שמזיקו טן בין במזיד בין בארבעה דברים ופעור על הבשת בשוגג תייב לשלם (א). ובלבד שלא יהא אנוס והעמיק הרמביים וייל מימרא זו

שלו מין בי מיסור מס משלם לו ההיוק מלה מיסורה נמי מיכה מלה ובידש ובדבד שלא יהא אנום כגון אם נפל מן הגג ברוח שאינה דקשים לי הלה מפיני מתון עלמו מיכל מיסורם כדמנן סוף פרק מצויה והזיק אבל אם נפל ברוח מצויה והזיק חייב דלאו אונם המובל (ג:) הקולך נטיטומיו אף על פי שאינו רשאי פטור אמרים הוא. בשוף סייב דבה קמא (מ.) אמר רבה נפל מראש הגב ברום שאינו נהנה וכרי. ריש ככל קמל

בית חדש

חשן משפט שעח הלכות נזיקין בית יוסף

Kollel Zichron Michel of NMB - Choshen Mishpat Chabura & Shiur

(ג:) ממרינן קרן מין הנמה להיוקו

אלמא דאפינו ממונו שהזיק סיינ

עליו מסינו אין הנאה להיוקו כל שכן

כין מויד כין ער כין יען:

רלח

ינן 🖅 יוששמהי (ובנתיי יושמטהי): 👘 ל"ה בנתיי. וברפויר וגדפס בחיי מנוח, ההו שמשיג הריא במוף דבריו שמנות ובנו הפוכה רבגמרא משמע דאררכה לא החליע הוי שונג והחליע הוי קרוב למויד. ואין זה קושיא, דיש לפרש נקים נהדיא ליפנא דאנוס וכתב חיל ובלבר שלא יהא אנוס כנון אם נפל ברוח הסוגיא רפכות רף ז עיב להפך, הא ההתליב בפנים ונראה בריא מבחרץ ואלו לא שאינו מצויה וכר עכיל. ובסימן תכא לא הזכיד לשון אתט כלל אלא נקט סתם התליע בפנים ודאי לא היה נשבר חשיב אתם דלא הוה ליה לאסוקי רעתיה נפל ברחו שאינה מצויה, אלא הדאי פשום רלא מיידי ההם ברחו שאינו מצויה - ההתלצה ומשום הכי אינו גולה, והא דלא התליע כפנים ושצה שהרא חוק ובאמת בנונא זהוי אונס גדול ההיינו הה הוק מאר אלא מהם הה שאינו מצרה דלא נשבר מתמה חלישהצ חשיב שונג ונולה (ובהכי ניהא לשון פטור המשמע דאמס הוא ופמור פגלות ואלו היה קרוב למויד היה ליה לפיפר לשון איננו דבמשנה איתא סימא את עין חבידו ושיבר אה הכלים, ובגמרא קפני סימא את עין _ גולה ולא לשון פטור. וגם דחוק לומר (באכןפירוש הראבייר דלא החליע חשיב הבירו דומיא רשיבר את הכלים. (תיין קתמרטי שצורים שצור יד אות ו): אנוט ופטור מגלות רטצות באומר החזק הוא אם רפה שונג מקרי וגולה) והוא הדין נמי אידך שינוייא ואבעיא הא הוא דלא איחלע וליק הא רמיהרק והא דלא פב ע"ב סודיה ואוא: יחן ע"ע להם משנה פ"א הי"ב אוצר מפרשי התלמור מיהויק הכי קאמר דברלא מהדיק ושינה רמהויק הרי זה שוצב וגולה, הוא כסוגיין עם' תתקנה ציון 13 וקתסרטי שעורים הגיל הנהות התנרות אות טו: דמהדיק הרי סיבה מן השמים ופטוד ולא הזה ליה לאטוקי אדעתיה שהתליע יטן ובתשובות הנאגים ממן שסו כתב דאפילו ברחו שאינה מצויה חייב, בפנים ושפיר בהתליע בפנים או מהזיק חשיב אונס ספי מרוח שאינו מצוייה והם דברי הנפרא הדבינו בעל הטורים ו"ל בסיפן תכא סי"ג, וכבר תפה רבינו ביי וישן דקייפא לן בתובל החייב מיהות בתק כפיש רבינו פיא פהלכות תובל על וכינו בעל הטורים דל בזה, ועיין מה שתירצו בסמיע ובביח (כנהיג הנהיט הייב והטיר ואם כן הוא הרץ רוזייב ממון כמוץ כפיש בערקין היג משום אות ח). ועיין הגהות הדערות לעיל סימן שמט אות ה-ט: כן בדיפום וארי אל זהוה ליה לאפוקי ארעתיה שהשמט או שהתליע מתוכו וכמיש (מרכבת תנארה יוכהב": כאן וכ"כ המאידי בסוגיין, ובמרכבת המשנה כתב ליישב אף המשנה): כרן לפנינו ברפבים יתמלה והזיקה", ופיייש ילקוט שנויי לנוסח דירן יחא הא לגלחד, עיייש. (וכן יישב הא רשתם הרמבים בהלבות בוסתאות (מהדי רייש פרגקל). ועיין אבן האזל שם היא ולבוש מרדכי סימן מג רוצה, עיין ביהו): כבן לפגינו במגיד משנה אונט ינמורי כל כך, וכשוית (צו עיר-צה עיא): כהן בדפוט ואדי אל הגארה יאלא שהתליעהי, ולפגינו רדביו חיה סימן אלף תרסה (שכ) מעתיקו כבביי: כגן והייצו בהתלעה ברמבים ומהתיקת יתשמטה או התליעה". רעיין ביח: כהי) כיה בדפויר וברשרי לפנינו, ובנרפס יפילאהי: כהיין נדציל יאויי:

חולק יבוה": טון וגראה לי והכי דייק לישנא והטור והרי בטימן שת(ה)(ח מיקרי אתם בדול למיסטר אדם המדיק (שרית צמה צדק סיי צג): מזן פירוש, יון ד"ל כווחו של אליהו (מלכים א יט יא) דהיא אונס גמור, ראה רמביין בימ הניכרת מכתרץ דומיא דלא מיהדק שניכר לו הוה ליה קרוב למויד וכיכ הריטביא

הנהות וחערות

18

שעת [8] דיד הבים ומיש רבינו והסליטה נושה סופר הוא שהרי אינו סטור אלא דוקא נהיאס סוקה ולא הסליטה והספרי הרמביים כמוג לו שהסליטה תם זה מעום פופר הוא ולמעדר אלי שלו הפליעה ממוזה או שהפליעה והדי קאמר אם היפה פוקה ומהודקם שלו הפליעה וקיל ונם הראביד היה נורס מעום זה בשפרי הרמבים והשיג עלו ואמר במורא משמע ילא אמלע אינו דאי אפלע לאי אינם עביל: נכן אוגם מרום שאינ ובספרים לפרים גרפיץ מרום מצייה וגירפל זו הי לכארה גיל נכון יופר לפי מם שקרם דרום צאינו מצייה פטור. חיל הפריצה והלאריד הציג כי לפטור

חדושי הנהות

ראתם גמוד. שבאונם נבור פטוד אפילו מנוק. ובפיז רחובל כתב שלא גרם בהפניד משנה הגיל והגרב לא יחילק" ביו"ד אלא והרב לא אלשון הרמבים הנדל דמהייב אפילו באונס אנזק חבירו זיל וכבר הולק ברייו יון (ועיין בסמיע סימן חביא סיג (סיק ח) מיש בזה) כתבתי במיא דבאתס גמוד מטור והרב לא וזילק עביל. והכסף משנה ודיל בוראי הרב אינו תולק ברבר משוט כזה שבאתס גמוד מטור וקיל:

חסה על הסגיד משנה בזה שכתב שהרב לא חילק חיל ההרי מרין לגמרי ושציל מה שחייב אהמדיק אפילו באתט לאו באתט גמור איירי היה עולה בסולם ושמים יגן שליכה מתחתיו שכתב רבינו בסמוך וכן הוא גרפס לפנינו לשון המגיו משנה ברפוס ביי שהביא בטימן זה משמע בהוייא שהוא פטור באתסין גמורים וכיכ שם המגיד משנה ומשום הכי לא תמה בביי פליו כמו שתמה שם בכסף משנה וכניל דצמו לדעת רבינו (כמיש בשמו בפרישה) עכיל הכסף משנה. ולינ

כלן:

שון מכה בידי שבים היא, כמו המגיד משנה ממי שהול לוום נמור כתב הרפבים היה עולה בטולם כרי. מדו מהלמת מומ כיכ: דרישה

78730

פטור מאי לאו באל קמפלני דמר סבר ירידה היא ומר קבר עלייה לא דכולי עלמא עלייה היא ולא קשיא כאן למקין חייב כאן לגלות פעור ואיבעים אימא הא והא לגלות ולא קשיא הא דאיטליע הא דלם איפליע ואיבעים אימא הא והא דלא איפליע ולא קשיא הא דמיהדק והא דלא מיהדק וכפב הרב המגיד וגראה שהרמביים היה גורם ואיכמים אימא הא והא למקין וכן נראה ממוך מ"ש פ"ו מהלכות רוצה וחיידו פכ"ל ר"ל מדלא סלק בדין גלום בין המליע ללא המליע ובין מיהדק ללם מיהדק אלמה דלפנין גלום אין סלוק דבכל פנין סטור דירידה שהים טרך פלייה פטור ופלמדם אינו מסלק מניהדק והפליע ללל למקין. ולפשר נמי לימר דהרמבים היה גורק נשפס וליסגים לימל הל דליפליע והל דלל ליפליע דכך ספסו המוספום נד"ה ואינעים אימא הא דאימליע זכר ומפרט ההפרים האכי קאמר ואינעים אימא הא והא למקין וגדלא איפלע ותיהדק סטור משום דאטס גמור הוא אבל בדאימליע אפינו מיהדק אי נמי בדלא מיהדק אפינו לא אימלים לאו אוט גמור הוא ומייב באקין ופירש רשיי מיהדת. השליפה מלא בהיין הנתב שהיא מסופה ביו ואסוזה יפה יפה פריל. והיינו דרמב הרמביים אם לא הימה סוקה כלומר שהמליעה אי נמי הימה הזקה דלא אימליע אלא שלא הימה מהודקם מייד דאין זה אונס גמור ולמי זה וי״ו ומהודקם כלומר אי הייין לא הימה מהודקם ומס הימה מזקה ומהודקם פטור שו מכה בידי שמים הימ: ומיש רביצו והתדיצה. טעות סופר הומ שהרי מיט פטור פלא דוקא בהימה סוקה ולא המליעה ובשפרי הרמבים כמוב או שהמליעה ונם זה מעום מופר הוא ולפעדייו שליא המליעה

כך מוקה וק"ל ייון: הישן ובנמרא משמע דלה אימלע אווע דאי אימלע לאו אוען היה בנוך הרפבים היה עודה בפודם ובר. ריש פרק אלו הן הגולין היה עולה בסולם ונשמעה השליטה מחסמיו מני מדל מייד ומנים מידך

הוא: ג כתב כן הרמב"ם היה עולה בסולם דמות שלינה מנויה נוסיה לימל וגשמטה השליבה מתחתיו ונפל והזיק כדן אם לא למלק בין מונק גמור כנון שהיה היתה חזקה ומהודקת חייב ואם היתה חזקה כום פערה גדולה וסוקה מפרק ומהודקת והתליעה (מן כהן פטור שזו מכה בידי שמים

ליה מאריה דבמשנה וכגמרא מפורש דמין מטק צין הזיק מדם נהזיק הרים משטר פלעים יון לשמינו כל כתב

כגון אם נפל מן הגג ברוח שאינה מצויה שן והזיק. אבל אם נפל ברוח מצויה והזיק חייב דלאו אנוס כלים טון ללם כדפרשים עיקר

למוקין כאן ויש גורעין הל והל לגלות וכן הול בתפריע והעעם

ג כתב הרמבים היה עולה בכולם ונשממה השליבת ומיש כנון אם נפל כן הנג ברוה שאינה סצויה והזיק וכר. מתחתיו ונסד והזיק וכרי ואם היתה חזקה ומהודקת מין כופו לנפל מן הנג כרום שלינה מלויה כמנין שלא היה אונם זהתליעה פפור וכר. כפ"ו מהלכום טוכל ומיק (ס"ד) וכסב הרב נמור כנו שלמרו בגמרל ללל ר"ל דנפל בערין שהיה לוגם נמור טון המגיד למד זה הרב מהסוגים שבפרק אלו הן הגולין (מכות ז:) ונראה ומהרו"ך (דרישה פיא) כפב לסלק בין הזיק אדם להזיק כלים ושרא שהוא גורם ואי כעים אימא הא והא

חשן משפט שעח הלכות נזיקין

רלט

Kollel Zichron Michel of NMB - Choshen Mishpat Chabura & Shiur

בית יופה

שיהיה פעור לדעת הרב מפני שהט

מונסים גמורים ומין רום שמינה

מצויה אוגם כל כך כבן עריל.

והראב"ד כתב תמה אני מאי שנא

אונס מכס נכן שאינה מצויה ומן

הודפס מאוצר החכמה

מא) דהפר שם חיבת ימקומיו

לדן כממבע לשון זה כתב גם הרמכיין בקונטרס רינא דגרמי (סב עיב) יומעתה למדנו לפי דרכנו שדיני הגרסות כהלכות השבת יש מהן שחייב לשלם ויש מהן פטוד ומותר ויש מהן פטוד אבל אטור כריי. רעיייש בפתח דכר (מהרי יים תשל) שהראשונים ממצטים מאור להביא מקונטרט דינא דגרטי, ואפשר שלא ראהגו ולא היה נמצא בידם: להן ומכל מקום חייב בריני שמים, ראה כבא קמא נה עיב. רעיין שרית מהרייט חיא סימן צה דהגי מילי במזיד אבל כשונג פטור אף בדיני שמים. ועיע כנפת הגרולה סימן שפו הגהיט אות צח על שם רדביו ראם נחן אין מוציאין מידו: לו] כיה בנופס ובופוסי פייבי די שאקו וואדי אל הגארה. ובטור הנרפט עם ביי דפויר יואמרי, ועיין פרישה: לוין בנדפס יראמרי, ודאה הערה הקודמת: להן עייין תורת חיים כימ מר עיא דיה מה דנים: לחן בכת"י א ייפטידנוי, ולפנינו ברשיי הנוסח כבפנים: לטן ובדבוי חיוב תשלומין אם הסתכל וניווק, ציין קהלות יצקב סימן לס (ובמהרי תשג, סימן מה) סיק א: מ] בדפום ואדי אל תנארה יבכלי מקום, תייון פרישה:

כו] בדפום ואדי אל תגארה "וכתב": כזן נדצ"ל אונט גטור "יותר" פגפל פיא אות ב כפקור האיסור: כחן תיבת הגמורי ליתא בראביד לפנינו. (תוסח מהדורתינו עים רפויר, וככתיי לאו אתט יגמוד וכנילי משמע כרי): כטן לפיר ציב, דלכאורה משמע איפכא, דאונס ינסוריי הוא דאינו אבל עכים אונס הוה, ואם כן דומה לרוח שאינה מצריה: כט*ן תיבות זורבינו כר לשיטתרי נוספו עים כחיי ב: לן כיה בנדפס, כנראה עיפ ביח שכתב שכך ציל, וכרפוסים קרפונים תיבת "שאינה" ליתא, רעיין פרישה ודרישה. (וברפוס דיהרנפורט מרוח ישאינני מצויה): לא] בדפויר ילהוקי, וברפוסים מאוחרים הנוסח כבפנים, וכן הוא ברשיי לפנינו: לכן מקור לדבריו עיין רמבים הלכות נזקי ממון פיה היא דריהטא דלישניה מודה בניל דהך דפרק כיצד הרגל שייך לרינא ראסור לגרום נזק, ואף דלכאודה שם איידי ממזיק גמוד רפשימא ראסור ול״ל לילף מאימור גרמא, אפשר דכיון דלא איידי שם במענב עליו כשבאים להזיק בפועל, אלא בזוקקו להצגיעם ולשומרם שלא יבואו לידי היזק, קסברי דשפיר בעינן לבא מסעם איסור לגרום, וילפינן זכוחו לעכב כשבא להעמיד גרסא מזכותו להבוע שיצניעם במזיק ממש, וציעו לגן עייין פתחי חושן

הגהות והערות

19

דל"ל ככל מקום כניים (פריסה) וכביי גירסה הסרם מאן:

טפי פרום מציה כן הוא הגיראה ככל ספרי רביט שבידינו והוא נכון פל פי מ"ש רבינו באמוך דרוקא ברום מצייה מיינ אכל ברום שאינו מגייהה סטור מכל שם משבנה כתג ו"ל ומרום שאינו מנייהן דמסוע לאו אונס ונמור וכידלן ומכו מלשון לאו מונסן משמע דאינו מנורי דרומה לרום מאייה ומשום הכי הבים רבינו דברי הראביד כאלי כמג מייש צרום מצויה מאמר דלשמים הראבייד דיני בוה גם כן ברום מצויה אלם שהראביד נוגע כלשונו רום שאינו מצר לשמתו (דמיירי) ודמייבן ביה הכי ואפילון בהחק מתון וכמיש בדרישה ודוק עביל: 🛛 [ג] בגבוראי דמתר רבי מצה מתר רב הוא למר רב: – [ד] ביי?

חדושי הגהות

(ג) דאמר רב יהודא כו'. מדברי ב״י מוכח שגידמת ספרו היה ״ואמר״ רב יהודא כר בוי"ו ולכאורה כן הוא ותרתי קאמר דהא דאסור להזיק בראייה יש מזה כמה הלכות במשנה וגמרא ריש פרק קמא כבא בתרא וכתבו רכינו בסימן קניד וקניז עיייש. אבל אחר העיון גירסת הספרים "דאמר" כדלי"ת היא היותר נכונה בעיני דהנהו הדינים הנוכרים שם היינו שלא יראה לתבירו בחצירו במקום שעושה כמה תשמישים ועל ידי ראייתו יצטרך למנוע מעשותם כי אין אדם חמץ שחבירו יראה בעטקיו וק־ל: (ד) כד מקום שמזיק חייב כר ואמילו ברשות המויק כר

נאפיען נהיות מתון וכמיש בזרישה ודויית: (כ) באשר יתבאר בעזרת השם. סעימן עפ"ו: (ג) דאמר רב יהודא. כן הול גירפת הספרים שנידינו "דממר" נדלי"ם ונכון הום והום מנתרם פרק המקבל ועיין דרישה: אסור לעסוד כרי. הטעם כדי שלם יפקידנה לחן בעין הרע. רש"י. ולעיל בסימן קניים (סינ) כתכמי לשון המגיד משנה דלדעת הרמניים (הלי שמים שינ סערון (שהבית רביע שם) ליל שמיע פלח מדם מקידום: (ד) בד מקום שבזיק חייב כר. נראה דניל "ככל" מקום כני"ם ומקור דינים הלנו הן מפרק הפרה דף מיה עים מימרם כתבתי לשונו בדרישה עיייש:

מכל לדברי רביע דגם ברום שמינו מנויה פטור בנוקי מתון מין לריך לחלק מעיקס ועיין לרשה: והראכ"ד השיג כוי לפפור מפי מרוח מצויה. כן הוא הגירקא ככל קפרי רבינו שבידינו והוא נכון על פי מיש רבינו בקמוך דדוקא ברום מנויה חייב אכל ברוח שאינו מנויה פטור. אבל שם בהשנה כמב ז"ל [מרום שאינה מנויה] דאיפלע לאו אינם (גמור כהן וכנ"ל) [אבל מלשון לאו אונכן משמע דאינו אונכן לגמרי ודומה לרום מצויה כטן. ומשוט הכי הכים רבינו דברי הרפב"ד כפנו כתב מ"ש ברום מנויה מפתר דלשיפום הראביד דינו כום גם כן מרום מצויה אלא שהראביד נקט משונו רום שאינו

וקצתם מפני הצניעה ולא שהראיה הזיקה מצר עצמה אלא שכללוהו

חויל בשם היוק ראיה וכמיש רבינו ריש סימן קנייו (סיא) ויל קיימא

לן היוק ראיה שמיה היוק אבל הא דאטור לעמוד על החבואה בשעה

שעומדת בקומתה היינו מטעם שהראיה תויק לה מצר עצמה לון ומוה

איידי רבינו כאן וכמיש ואפילו בראייתו כרי ומשום הכי שפיר גרסינן

דאמר בדלי״ת אבל ודאי בהנהו היוק ראייה גם כן אטור להויק בהו

דרישה

כל מקום שמזיק חייב לשלם. פירוש אין הנוק בין מקום למקום אלם ככל מקום שאמד מזיק לממון חברו חייב המזיק לשלם סרישה ואין רום שאינו מנויה אות נמור כל כך ולדברי הרמבים לריכין לחלת בהכי מנויה לשיטתו ורבינו נקט רום מנויה לשיטו כטיין (דמייכי) (דמייכי) ביה הכי

(י:) וכד כתכו התוספות לשם (דיה יכלי):

([7]) (7)

המוספות לשם ודיה זאת) והכי איתה פרק כיצד הרגל (דף כינ:) לבן דרב יוסף קאתר לאביי דלאל ולימה ליה לתרייהו דעיזי דללנעינהו ולא ליפסדו ליה ואף על גב דאביי השיב לרב יוסף דלא מיחייבי למצנעינהו דיסויא בעלמא הוא והלכמא כרב יוסף כדפסק רב אלפס

ואסידו דגרום נוק דממון חבירו אסור. נפרק לם ימפור (כינ מף דף כינ) ח"ר טוני כר ממנה זמת מומרת גרמה כמקין (3) אפור ופירש רש"י ואף על פי דפטור מלשלם אפור לגרום וכשבא להעמיד גרמא להזיק לאן מנירו מעכב עליו עכ"ל. וכן פירשו

ואומר כון דאין זה אונס ליפטר טפי מרוח ואמר לוין רב יהודה (נ) אסור שמים ליפטר צה יותר מרום שאינה [שאינה] לן מצויה: (3) ד ואפילו לגרום נזק לעמוד על שדה הבירו בשעה מצויה דמייב וסבירא ליה דהגירסא לממוז חבירו אסור לנו אלא לדן יש צד גורם שהיא עומדת בקמותיה. נפרק כפרק אלו הן הגולין ואיכעים אימא המקבל (כימ קו.) ופירש רש"י מסור שחייב לשלם ויש צד גורם שפטור להן כאשר הא והא בגלות כגירקא שלנו לאדם וכוי. שלא יפסידנה בעין הרע: יתבאר בעזרת השם: (ג) ה ואפילו בראייתו וכפירוש רש"י דבדלא מיהדק אי נמי (ד) ([ק]) ו כל שמויק חייב אם יש בו היזק לחבירו אסור לו להסתכל בו כדאימלע נכפפת השליבה וה"ל דרך ירידה חייב גלות אכל בדלא איסלע דאמר לון רב יהודה אסור לאדם לעמוד על הרבים בין ברשות הניזק ואפילו וגם מיהדק דלמחה יפה יפה לינה שדה חבירו בשעה שהיא עומדת בקמותיה לטו: ברשות המזיק אם הכנים בו הניזק נכפפת השליטה ולא הויא דרך ירידה (ד) ו כל מקום [ד] מן שמזיק חייב לשלם בין ולפיכך פטור אכל למקין בכל ענין מייב דלא היי אונס גמור כזן מנפל מן הגג ברום שאינה מצויה ומייש בספרי רביט מרום מצויה טעום סופר הוא וצייל מרום שאינה מצרה:

נמקום או שהמליעה והכי קאמר ואם היתה מוקה ומהודקת שלא (כ) ד ואפילו לגרום נוק לממון חבירו אמור אלא יש צד גורם שחייב לשלם ויש צד גורם שפמור כאשר יתבאר בעזרת השם (מי שמו מא-ג). דהסתכד בו. זה מכומר מדין W"D1 הרמקת היות רמייה:

דשלם ביז ברשות

בית יופף

המליעה וק"ל. וגם הראב"ד היה גורם טעום זה ספפרי הרמב"ם והשיג פליו ואמר בנמרא משמע דלא אימלע אונק דאי איפלע לאו מונק עכיל: ומ"ש רבינו דהראביד השיג עליו וכר. נרמה (ג) ה ואסילו בראייתו אם יש בו צד היוק להבירו אסור דדעם הרפב״ד דמין מונם זה היא וכל כיוצא בזה. והראב״ד השיג עליו דשלינה מוקה ומהודקת מכה נידי

Kollel Zichron Michel of NMB - Choshen Mishpat Chabura & Shiur

חשן משפט שעח הלכות נזיקין

רמ

בית חדש

הודפס מאוצר החכמה

רמויד ושוגג (הכתוב בהמשך) בממונו של מזיק, ובפרט ביחס לסברת "נהי דיש לך כריי. תראה דהנריא וביח אולו בזה לשיטותיהם (עיין הגהות והערות לקמן אות פא) דרבינו נקיט כשיטת הרמבים במיש "רוקא במויקו במויד כו", אכל למיש בלחם משנה פיז היה דרברי רבינו מהפרשים עיר שיטת רשיי, שפיר היה אפשר לומר לכאודה דכותת רבינו אנופו וממונו דמזיק, והכי קאמר בדיא דפסור במפונו שהויק, כשלא ידעו הבעלים מכניסת הניזק אכל אס ידעו כרי, מיהו אפשר דגם לרשיי אין לחייבו עבור ממונו שהויק, דייל דסברת ינהי דיש לך כו"י מועילה רק למתעו מלהויק בירים, אבל לא לחייבו בשמירת מסונו ברשות עצמו, וציע: נן בדפום פייבי די שאקו יהווקי, ובדפום ואדי אל מטן עיין הגארה יאבל בשונג פטור בעל הביתי, ועיין ביח: נאן בדפום מייבי די שאקו ישלא נכנסי: נכן בדפום פייבי די שאקו וכתב יהרמבים", ועיין בייו:

ברשות חייב עכיל. ונראה רמה שמטקי התוספות וכתבו שלא ברשות יחייבי לאו דוקא ביהויקוי אלא אפילו ביהווקוי חייב אלא אגב רבותא רכרשות פטור נקט הזיקו. ובזה דברי רבינו מבוארין וכמ״ש בפרישה (ה) ומיש רבינו כשם הרמיה הא דאמרינן דאם הווק : 17" 717 בעל הבית בנכנם דחייב הנכנם דהיינו דוקא בדלא ידע בעל הבית שנכנם כו׳. האי לא ידע והרמיה לא הוה דומיא דלא ידע ביה ררב פפא הנ״ל דשם פירושו רבשעה שהזיקו לא ידע ביה להזיקו במויד

הנתקל בוז) אמר רב פפא לא אמרן אלא דלא הוה ידע כיה (פירוש כשהויקו ביד[י]ם לא הוה ידע ביה לעשותו במויד אלא בשוגג הזיקו) אבל הוה ידע ביה הזיקו בעל הבית חייב ראמר ליה נהי דאית לך רשות לאפוקי לאזוקי לית לך רשות ואזרא לטעמייהו ראמר רבא ואי תימא רב פפא שניהם ברשות (פירש רש"י כגון ברשות הרבים או הצר השותפין או שנתן לו בעל הבית רשות לכנוס) או שניהן שלא כרשות (כנון שניהן רצין ברשות הרכים) הויקו זה את זה חייכין התקו זה כזה פטורין טעמא רשניהן ברשות או שניהן שלא ברשות אבל אחד ברשות ואחר שלא ברשות דברשות פסור ושלא ברשות הייב עכ"ל הגמרא: ופירש רשיי הויקו. בירים זה את זה אפילו שלא במתכוון: חייבים. רבניוקין לא שאני לן בין מתכוון ללא מתכוון והא דתנן בהמניח (לב) שנים שהיו מהלכין כרשות הרבים והויקו זה את זה פטורין ההוא "הויקו" "הווקו" הוא ולא רק בלישניה: רברשות פטור. בין היוק דבידים בין הווק מון דממילא ובדלא ידע ליה עכ"ל. ומינה דמ"ש דשלא ברשות חייב מיידי בין היוק דבירים בין החק בו ספילא דדוקא כששניהן שחין ברשות או שלא ברשות חילקו בין הזיק דחייב בין הווק רפטור הא אינן שווין דברשות פטור ושלא הנהות והערות סבן 79°7 יהכניסי לאו ווקא, הגוא הדין אם ינבנסי מאליו רחייב, כיוק יסלא פירשו אנופו וממונו של מדיק אפשר דהיט, ולכאורה לא שייך חילוקא רממתו ושמירתו עליו, ויהכניסי דנקט לומר דבעינן ינבנסי דומיא דיהכניסי,

מדעתו, הא בשלא מדעתו לאו כלל הוא, ולפעמים פטור כבופרצה כלילה,

וציע: כנן כיה בביי דפויר, ועיין רקדוקי סופרים דכיה נוסח הכיי

כנפרא. ולפנינו כנפרא ירבאי, וכן כנרפס, כנראה עיפ חדושי הנהוח דפוס

דיהתפודט אות ה: מדן בין מתכווין בין אין מתכווין כציל (חוושי הנהות

דפוס דיהרנפורט אות ז), וכיה ברשיי לפנינו: מהן עיין אמרי משה סימן כט אות ר בהגיה מיש בביאור כוונת חילוק רשיי, רעיע חורשי רבי שלמה

סימן ו אות כ ואוצר מפרשי התלמוד פרק המניה עמי קצח-קצט:

דרישה

וכתב הרמיה דוכא שלא ידע הכעל הבית כוי. נדרשה

פרישה (ה) היג ואם בעל הבית יהווקי בנכנם. טייו ולם נרפיט הויק כיויד:

היו שניהם ברשות כוי. ז"ל הגמרא בפרק הפרה דף מ"ח ע"א אמר

רבה נכנס לחצר בעל הבית שלא ברשות והויק כעל הכית או בעל הבית

הרוק בו חייב הזיקו פטור (ופירש רשיי והזיק. קרי ביה בין מתכוין בין

אינו מתכוין מיהו בידים הזיקו: הוזק. שזה עומד במקומו ובא בעל הבית

בעל הבית ונתקל בי מהן:

בו אבל ראהו שנכנה והוזק בו פמור וכרי. טעול קופל יש לאן

ולריך להגיה ולכתוב הרמ״ה במקום הרמב״ם וכן מלחמי בספר

מדוייק ונסימן מכ"א (מיט) גם כן כמט בשם הרמ"ה:

ויש טעות סופר בלשון רבינו שכתב ואם בעל הבית הזיק

מכנס אפילו בשוגג מייב ולריך להגיה החק בתקום

ום"ש בשם הרמבים דוקא שלא ידע בעל הבית שנכנס.

((ה)) ודעת הרמיה היא לפרש דכיון דרב פפא מפרש לסיפא דמימרא דרנא הזיקו נעל הנית פטור דאיירי דלא ידע ניה אם כן ריפא נמי היכא דהזיק את נעל הנית או בעל הנית החק ם סייב אירי נמי בדלא ידע ביה בעל הבית שוכנת באלר ולפיכך חייב הוכנת שלא ברשות אפילו החק בי בעל הבית בשוגג אבל אם

ברשות חייב בשניהן וכן מפורש בתחלת דברי רבא דמימרא זו דקאמר

נכנס לחצר בעל הבית שלא ברשות ראס "החק" בו בעל הכית חייב

(והיינו שהחק ברשות משלא ברשות ומשום הכי אפילו "החק" מסנו

חייב) הזיקו בעל הבית פטור והיינו טעמא משום דבעל הבית הוא ברשות

משום הכי אפילו הזיקו בידים לשלא ברשות פטור: והמעם מפורש שם

בתוספות בדיה שניהן ברשות כר׳ זיל בנכנסו בחצר בעל הבית שניהן

ברשות או שלא ברשות הוה ליה לאסוקי אדעתיה כמו שנתנו לי רשות

כמו כן נתנו לאחר רשות כמו מזן שאני נכנסתי שלא ברשות כך נכנס

אתר ומשום הכי חייבים כשהויקו זה את זה אפילו שלא ברשות אבל

אחד ברשות ואתר שלא ברשות האי שלא ברשות הוה ליה לאסוקי

אדעתיה בהאי דברשות (דודאי הוא שם כביתו) מחן והאי (דברשות) לית

ליה לאסוקי אדעתיה בהאי (שלא ברשות שנכנס לרשותו כלא ידיעתו)

משום הכי אם שלא מדעת הזיקו (פירוש כשוגג) ברשות פטור שלא

מסכוין מדן ומיהו בירים הזיקו: החק. שוה היה עומד במקומו וכא ידע ביה אכל הוה ידע ביה הזיקו בעל הבית חייב משום דאמר ליה נהי דמית לך רשומם למפוקי למזוקי לים לך רשומה וסבירה ליה לרבינו דהה דקאמר רצה הזיקו בעל הביח חייב לאו דוקא באדם פלמו אלא הוא הדין בשורו שהכניסו שלא ברשות והזיקו בעל הבית מיינ דאין סלוק כזה בין הוא עלמו לממונו וכן הא דמחלק רב פפא בין לא ידע לידע אין סטק בין אדם עלמו לממונו:

פי שהכניסו שלא ברשות חייב לשלט וכך כפב רגיט בסימן מכ״מ (ס״ט) והום מימרם דרנה פרק הפרה (דף מים) הכנים שורו לחלר בעל הביח שלא ברשות והזיק את בעל הבים או בעל הבית הוזק נו חייב ופירש רש"י החק ט. שנתקל ט. ואמר רכא נכנא לפצר בעל הבים שלא ברשות והזיק את בעל הבית או בעל הבית החק צו חייב הזיקו בעל הבית פטור אמר רב פפא לא אמרן אלא דלא הוה

בית חדש

רמא

כרשות הרבים בין ברשות הניזק. ואפילו ברשות המזיק אם הכניס בו הניזק ממונו שלא ברשות והזיקו לא שנא בגופו ולא שנא בממונו מטן חייב לשלם דנהי דיש לו רשות להוציאו אין לו רשות להזיקו. ומיהו דוקא במזיקו במזיד אכל אם כשוגג הזיק נן בו פטור בעל הבית: (ה) ואם בעל הבית הוזק בנכנס אפילו בשוגג חייב הנכנס כיון שנכנס נאן שלא ברשות. וכתב הרמ״ה נכן דוקא שלא ידע בעל הבית שנכנס בו אבל ראהו

בעל הבית או בעל הבית החק בו סייב ואמר רצה מגן נכנס לאלר בעל הבים שלה ברשום והזיק הח בעל הבים או בעל הבים החק בו מייב הזיקו בעל הנית פטור למר רב פפא לא אמרן אלא דלא הוה ידע ניה אבל הוה ידע ניה הזקו בעל הבים הייב מאי טעמא משום דאמר ליה נהי דחים לך רשומא לאפוקי לאורןי לים לך רשומא. ופירש רשיי הזיק. קרי בין מסכוין בין לשאין

((७))

:010

בית יוסה

ממונו שלא ברשות והויקו לא שנא בנופו לא שנא בממונו חייב ההיוק בין שהזיקו מכשום הרבים וכו' וטעמו לומר לאף על גל דשלם דנהי דיש לו רשות וכר ומיהו דוקא במזיקו במויד אבל דכמקי שור מיכא מנוק בין מקום למקום כמו שיתנאר נסימן שפ"ט אם בשונג הזיק בו שמור בעל הבית וכוי. נפרק הפרה (מם.) למר ק"ד ה"ו לפילו הכי בנוקי לדם עלמו לין מלוק דנין ברשום הרכים רכא הכנים מבן שורו לחלר בעל הביה שלא ברשום והזיק את בין ברשות הניזק ואפילו ברשות המזיק אם הזיק לממון מברו אף על

חשן משפט שעח הלכות נזיקין

Kollel Zichron Michel of NMB - Choshen Mishpat Chabura & Shiur

111792 (271 אירת דבורה> - כב (חויימ שלא - תכו) / יעקב בן אשר (בעל הטורים) (עמוד 2111

הוא אפילו הזיקו שלא כבותה כפירוש רשיי זיל, וכיון שכן רבותא אשמוציגן טובא, דאף על גב דהויק שלא בכוונה הוא חייב לשלם כיון דירע ביה וכל שכן היכא ההחק באחר ההאחר פסוד ולא מפקינן מיניה ממונא כיון רידע ביה בעל הבית ולא נזהר בו כיון דמוצי כל כך ידע לאפוקי מבעל הבית פמונא ולחייבו היכא דהויק אפילו שלא בכותה (לחם משנה פיא הטייו). ועיין פרישה ודדישה סיר וביאור הנר"א סיק יה. ועיע היחשי הראביר בסוגיין (היבריו הרבאו גם בשיטה מקובנת) הנקט כרמיה בבינל הבית שהויק (תויייש רבארבינה דברים נמי חייב ממתניחין דנבנס להנוחו של נגר, וכיה כפסקי הרייד, ועיייש הצרת המהדיר ציון 50), ואילו גבי הוזק בו בעל הבית נקט וחייב יכל זמן רלא חזי ליה אף על גב רידע כיה": טכן בב"י דפריר "איתימא": סגן הנה בהך דינא דברשות ושלא ברשות הדי לא מצינו כלל האתרי האדם מוצר לפולם לכן גם באונס יחשב שלא ברשות, ופשוט דרוקא היכא דהנוק מוזמן ברוח מצויה או מקרי שלא ברשות, מה שאין כן היכא דכרוח מצריה אין הנוק מוומן הרי ברשות (חרושי רבינו חיים הלוי הלי שכירות פיג היב קג עיב, ועיייש). ובגליונות חוון איש שם הקשה צליו, ציייש: סרן לפגינן בוצספות ישנבנסיי:

הודפס מאוצר החכמה

נגן נדצ"ל יהויקי בו: נדן צ"ל יכוי: נהן כ"ה בנרפס, וכרפריר וכחיי למימר למלתיה ארישא מאסיפא. וייל זהך הויקו דחייב בעל הבית כשידע בז ב החקו זה "אח" זה (ובכת" א חיבות "חייב המויק כר׳ זה בזה" חטרות): נהין כיה בכתיי ב יפעם איי, ובכתיי א יפיאי, וכרפויר סומן למחקו, לכך ברפוסים מאוחרים הוא בסוגריים ענולים "(פיא)": נון תיבת "אפילר"

הגהות והערות

שכתבתי דהוה ליה לאסוקי ארצתיה והרמביים בפייו דהלכות חובל לא כיכ ומפרש להסוגיא בענין אחר נחן וכמיש המניד משנה שם עיייש. ולהרמיה שחילק בין שניהן עושין מעשה זה בזה ובין כשאחד לבד עושה מעשה בחבירו (לכאורה) נראה דלרבריו אייצ לומר רהויקו זה בוה דרגן בהמניח דפטורין בשנים מהלכין הוא לאו דוקא כרפירש רשיי אלא סבירא ליה רבפרק המניח מיידי כששניהן עשו מעשה זה בזה וכמיש דוקא בדלא ידע ביה בעל הבית שנכנס הא ידע מכניסתו דוקא הוזק רבינו בספוך (סיה). (אבל ז״א) וכמ״ש בספוך כפרישה תדרישה אדברי הרמ״ה:

ברשום מו שלמ ברשום מא סקורין באוקו והות שלמ רמו זה מם זה בירוש בשעה שנעשה הטוק לם רמו זה מם זה הם מס רמו זה מת זה סייב המזיק מפילי נהחק הן ומסיק וכמב לפיכך שנים שהיו רלים כז' למדוט בה דמפילי שניהן ברשות הרבים מלינו שם כל הפילוקים הנ"ל משום דהסליכה שם נקרא פרקות ורילה שלה פרשות וקילר בכבה זו ולה כתב דאיירי בדלה כאו זה אם זה וקמך אמיים לפני זה דהים הים וקיל. ועיין דרישה שם כמכמי לשון המוספות מילחם בעעמם: (ו) בגון שנתן בעל החצר לשנידון בר. והוא הדין אם נמן ראדון רשום לשמעון ליכנם לאלירו והזיקו זה אם זה שמיקרי שניהם נרשום (וכן פירש רש"י שם נהדים) שלם משום פיפה נקפו שכמב "אם לא ידעו זה מה מי" חה שייך בענים שנכעט לרשום השלישי ולם כאמד שנכנם לרשום השני דלא ודלי ידע הנכנם שבעל הנים ברשוטו דרישת וכמיש שם. ולא ידע ביה דהרמיה פירושו דלא מבעיא דלא ידע ביה

שם אדם שישמור נפשו ממנו והנכום ידע טדאי שהפעל הבים שם הוה ליה לאדהורי נטן משום הכי סייב אפילו שאוק. ומפיק באם הרמ"ה דאם ידע הכעל הבים מהכניקה דמו היה ליה גם כן למקורן מדעמיה סטור הנכנק מהחק ט כעל הכים אםל לא מהזיק וכדין שניהן עדשות והוא הדין מרשא טהיק כבל הנית לסוננוס כי וכמיש. ואסייכ ומין וכתב דאס שניסט

פרישה

כמכתי לשון רש"י שפידש ד"הזיק" הול שהזיקו בידים בין ממסטון בין שלא כתמכוון והחק פירש שהמויק עומד במקומו והגיאן כל תמקל כה נדן ושם מרכמי גם כן מפוך הגמרלו דכלל הדכרים הולו דהיכלו דעוין הן הניוק והמויק שניהן נרשום או שניהן שלא נרשום אי הזיקו זה אם זה חייב המזיק (אפילו שלא ככוונה דאדם מועד לעולם וכנייל (מ-א)) ונהחקו זה בזה נהן פעור המזיק ואם האמד היה מרשום והשני שלא מרשום אם הזיק זה שמשום לזה שלם נרשום בשונג אי פטור המזיק אפיני האיקו נידים ואם הזיק השלא מרשות לה שברשום סייב אפילו נהוזק. מיהו כסב הרמייה הא דמלקט בין שמהן שוין לאינן שוין כנייל היינו דוקא בדלא ידע הבעל המים מה שנכנון שלא כרשות לכל ראוהו באלירו לו ברשותו במקום שנעשה הנוק פעם למם נהיין אי הוה דינם כאלו הן שניהן ברשות דנהזיק מייב וההחק פעור: ועל פי זה נתכלרו דברי רביט דהתמיל וכתב דלם "בשונג" הזיק בעל הכית באכנס שלא מרשום כשל הבים פטור אפילו נון ההיקו מפני שהוא מרשום נון ולא הוה ליה לאסוקי אדעמיה שנכנס שם שום אדם שלא מרשותו ומסיק וכמב דאם נעל הנים החק מכנם אפיני נשוג מיינ הנכנם מפני שנכנם שלא נרשום ור"ל דכיון שהוא מרשום לא הוה ליה לבעל הבים לאפוקי אדעמיה שיכנס

להויקו ביה במויר אלא אפילו לא ידע ביה שנכנס לושותו משעה

ראשונה מיירי דאי ידע מכניסתו הוה ליה כאלו נכנס ברשות דכירן דידע

מכניסתו הוה ליה לאסוקי אדעתיה דעדיין הוא שם ואז דינם כשניהם

כרשות הניל דכהויקו בידים חייכ ובהוזק פטור. ונראה דלדעת הרמיה

הוא הדין ברישא בהזיקו בעל הבית להנכנס שלא ברשות בשוגג היינו

הנכנס מבעל הבית פטור הא הזיקו חייב כדין שניהן ברשות ומטעם

ליתא בכת"י א: נזן בכת"י ב "ברשותר": נחן עיין תורת חיים בסוגיין

דלפיר לישנא דגמרא מרוקרק טפי אליבא דרמבים: נטן כ"ה בכתיי כ.

ובנדפס דפריד וכתיי א "לאזהוריה": ס] תיבות יוהוא שלא ראו כרי אפילו

בהווק" חסרות בכת"י א: טאן דברי הרמ"ה שכתב הסור ויל נראים כפירוש

רשיי ו"ל כר. אלא שיש לרקרק ברברי הרמיה ו"ל, שנראה שהוא מפרש רמאי

דקאמר בנמרא לא שנו (אלא) דלא ידע וכרי קאי נמי אבעל הבית הוזק כו, והכי

קאמר, לא שנו דהוזק בו בעל הכית חייב ואם הזיקו בעל הבית פטור אלא

כשלא ידע כו בעל הביה, אבל אם ידע בו בעל הביח או אם החק כו בעל הביח

פטוד ואם הזיקו חייב, ולכך כתב כן הטור בשמו, ובסיפן תבא כתב דהיכא דידע

בו בעל הבית דפטור האחר כשהחק בו. ואם כן קשה אמאי אמרה (פי, רכ פפא)

למילתיה אסיפא ולא ארישא דקוצי אבל ידע בו בעל הביה אם הזיקו הייב,

לימא נמי ואם החק בו בעל הבית פטור זהיינו רישא דמילתא, וטפי הוה ליה

היו שניהם ברשות וכר. עם מימרל דרכל ורכ פפל ופירע רעיי עניהם נרעות פרעות הרנים: עלל נרעות. כגון עענים

רלים. והקשו התוקפות (מם: דיה שניהם) דהיינו מתניתין בפרק המנים (ג) וגראה לפרש כגון שנכובו סדן לחלר בעל הביע

וכא זה ונמקל צו אכל אם הזיקו בידים אפינו בשוגג שאינו מחכוין הוה ליה כאלו היה ממכוין ומייב וכן פירש רש"י והראב"ד מהשגות ופיז היצן. וכפב ב"י שכן פירש הרשב"א ואף על גב דגם הרמב"ם כמב דבשוגג פטור וכמב המגיד משנה לפרש הקוגיה לליביה דומק גדול להוצים משמעות לשון הסלמהד מפשועו. ומו קשה טובל דכלן כתב רבינו נסחס כדברי הרמב"ם דאם בשוגג הזיקו בלא מתכרין סטור בעל הבים אף על פי שהכנים כליו ערשומו מדעמו וכמו שפירש הרב המגיד דבריו ומציאו ב"י ודלא כהראב"ד ובטוף קימן שע"ט (ק"כ) ממה על דברי הרמב"ם פה והסכים לדעם הראב"ד. ומיהו בקושים זו יייל דרבינו קבירם ליה דלה אמר הרמביים כהן דבשונג בלה מסכיין פטור בעל הבים אלה בהכנים שלה ברשום ומשום הכי לקמן בסימן שע"ע דמיירי נהכניסו צרשום ואפיט הכי פערו הרמב"ם סמה עליו רביט ודו"ק:

שניהם שלא מרשות מגן אמל אחד שנכנס והוזק בו פטור סאן דאיהו דאזיק אנפשיה מרשות ואמד שלא מרשות דמרשות אף על פי שנכנס שלא ברשותו: (ו) ז היו פטור שלא ברשום חייב ופירש רש"י כו פטול להיינו שוה פמד במקומו שניהם כרשות כגון שנתן בעל החצר לשניהם שניהם ברשות. כנון ברשות הרבים

בית יופף

ידע נו ולם הוליפו והחק כו כטוג פטור הככום לף על פי שנכום (1) (1) ז ופיש היו שניהם ברשות וכר או שדיו שניהם שלא ברשות וכר. עם ומהו לטעמייהו דממר רכא שלא ברשות דבעל הבית אפקיד אנפשיה דהוח ליה להוהר שלא יהא ואיבא ואימיתה מבן רב פפה שניהם ברשום או שניהם שלה ברשום הזיקו נסחל בנכנם כיון דידע צי שנכנם לסלר ולא הוליאן: לממוה במייצ רבינו (מיד) ומיהו דוקם במזיקו במויד לכל אם בצוגג זה פת זה מיבין החקו זה בזה פטורים טעמם דשניהם ברשום לו 😫 החק ט גנן פטור נעל הבים שוה הפך משמעות הסוגים דדוקם נהחק

חשן משפט שעח הלכות נזיקין

בית חדש

רמב

 (\mathfrak{h})

הודפס מא**וצר החכמה**

רמג

בית חדש

דכרי רפיט:

דרשיי קשים ליה בפרק הפרה הם

דקאמר הזיקו זה את זה מייכים

ונפרק המנים בעור שנים שהיו

מהלכין ברשות הרבים והזיקו זה מם

הדקו זה מם זה סיינים היינו דוקא כשהמדק עשה מעשה שהחק

זה והניוק לם עשה כלים וכך פירש ניי: כתב הרח"ש (פי ים)

דהיינו מחצי היום ולמעלה שמהחיל היום להעריב עבן ודוקא כלא

מסרין אבל אם הזיקו במסכזין סייב עכ"ל. ובגמוקי יוסף כסב

אלא לשאר מפציו דלא שייך הה נורך שנם חייב כמו שאל עכ"ל:

וגמרס פרק המנים: ודע

סהן הך ישניהם מהלכין ארי ליווא ברמבים לפנינו: סון בדרכי משה כיוונו חייבים וכר, והיינו כפירוש ושיי זיל זפירש ידע הוי דראה שנכנס דממאמר לא שנו [אלא] בדלא ידע וכרי נפקא ליה הא לסור ו"ל גבי שניהם ברשות וכרי והא בנמרא מרמה להו, אם כן נראה משם רמפרש כפיודש רשיי זיל ונמצאו דבריז הראשונים סותרים לאחרונים, רציע (לחם משנה פיא הטיז, ועיע ביאוד הגריא סיק יז). ובפיו היה כתב ליישב דיש לומר דקרי שונג דלא ידע ביה כלל אבל אי ידע לא הוי שונג. ובערוך השלחן סט"ז תירץ דדעת רבינו להכריע כהרמבים ברשות המזיק וכרשיי כששניהם דרקא במזיקו במדיד אבל אם בשונג הזיק בו פטור בעל הביה, משמע ברשות, רעייש. ועיע פרשוה ודרישה מיד ביה מיה כנמת הגרולה הגהיט רמפרש פירוש ידע ולא ידע דהיינו אם הדיקו בנותה או שלא בכותה אות י ודרכי משה לקסן סיסן שעט אות א: עבן עיין ביאור הלכה סיסן כפירוש רבינו זיל, הגחרי כן (טיו) כתב היו שניהם ברשות וכר אם לא זו זיה ישכים: ענן תיבות "אותו שרץ" גומפו עיפ דפוס וארי אל תנארה: ערן כיה ברטוסים מאוחוים, ובכתדי ורפריר "לגומרה":

הארדך זה "את זה": סון ברש"י לפנינו בין "היוק" רבירים ובין "היוק" דסמילא: סהן לפנינו בתוספות יחייבין": סטן אפשר ודוקא קאמר יידע הנכנס כוי״, אבל בעל הביה בנכנס ייל דאף שיודע שנחן לו רשות ליכנס, מכל מקום כל שלא יודע שבפועל כבר נכנס, "לא ידע" מקרי, וצ"ע: ען עיין ביאור הגריא סיק יט: עאן ודברי הטור בריש הלכות מקין המהדים אצלי, רמתחלה נראה רנטה לפירדש הרמביים שכתב (סיר) ומיהר ידער זה בזה שלא ראו זה את זה פטורים ראו זה את זה אף על פי שלא

הגהות והערות

22

שליץ לי שסום לפשום אחר כך:

פטי עכיל ולפי לשון הרמרים קום משמע אפיט רן בעבקיו כדי לגמרם צרן

הוא סטן וקיל: אה עד פי שלא ביוונו. דמיוקין אין מיטק בין כיווט מלכמא חיל הרמכים נטיי דמוט רן נרשות כדי שלא יכנס שנת והוא אינ ללם כיווע דפדם מועד לעולם וכנדל (פים) וכדלקמן פימן סכים (פיט) עיייש [יועיין מיש לקמן פוף סינון שעיע (סיגן]: לטיבך שנים שהיו רציון קודם שנם מקרי כן משום חה מינו דאם כן מין לדמר פוף אלא רייל בר היה אחד רץ בר. משנה וגמרם פרק המנים דף ליב: (ס) ופיש כדי שיהיה פנוי ממה שהום זריך לשמו זכן מכומר בשלמן ערוך מצני אבד בערב שבת בר מפני שרץ ברשות. שם נגמרם וקסמר נגמרם מורים זיל מייש וכסג המרדרי דסיט לדבר מטה סיט רשלי לרוך סם לם בערב שבת מחי ברשום איכה כדרבי תנינה דהמר ביהו ונוה לקראת כלה

פרישה

ומסתמא דייניגן ליה בהכי אבל אי בריר לן דלא רהיט אלא לשאר חפציו דלא שייך ביה צורך שבת חייב כבחול עכ"ל:

(ג) וכתב והרמביםן פיו מהלכות חובל (היט) שנים שהיו מהלכים ברשות הרבים היו שניהם מהלכין או מהן שניהם רצין והווקו זה בזה מח שניהם פטורים וכווב נמוקי יוסף (דף טייו עיא) (מו: ריה ממני היה) מיהו בזה איכא לאפלוגי כדפליגינן גבי זה בא בתביונו וזה בקורתו (לאי) בין מהלכין זה לקראת זה או זה אחר זה או מיהר האחרון או עמד הראשון. וציין לקמן סימן שציט (סיג) באלו הרינים: (ד) וכתב (הריין) [נמוקי יוסף] פרק המניח (דף טייו עיא) (שם) הא דפטור ברץ בערב שבת בין השמשות היינו דאיכא למימר דרץ לצורך שבת

בערב שבת מאד ערשות איכא כדרבי מניוא דאמר ביאו ועלא לקראת שבת כלה מלכמל. ח"ל הרמביים בפ"ו מהלכות סובל (היט) ואס

דרכי משה

היה ערב שנת בין השמשות פעור מפני שנרשות הוא רץ כדי שלא תכנת השנת והוא אינו פנוי: ובתב המרדכי (כי לנו) דוקא אותה מצוה דבין השמשום דאין לו שהום אכל בשאר מצוה כגון לרון לבים הכנסם או לבית המדרש דיש לו פנאי אם הדין סייב (ד):

(D) ה ומיש רבינו אחד רץ ואחד מהלך והחק מהלך ברץ חייב וכוי כמה דברים אמורים בחול אבל בערב שבת בין השמשות פפור וכר. משנה וגמרל נפרק המנים (לב) ונשי שמרל

הרנים [וכו'] היו שניהם רלים והחקו זה טה שניהם פטורים:

מייב לשלם נוק שלם בין שהיה שוגג בין שהיה אנוס הרי הוא כמזיר. זה פטורין ומירן ההוא החקו הוא ולא דק בלישניה עכ"ל לכל הרמיה מפרש דשפיר דק כלישמה ומיירי דמרווייהו עבדי מעשה כמה דברים אמורים ברשות הניזק אבל ברשות המזיק אינו חייב לשלם והזיקו זה אם זה הייל כאלו החקו זה מה ופטורין והא דקאמר מנא אס הזיק בזרון אכל בקונה או באוגם פעור וכן אס היו שניהס כדשום או שניהם שלא ברשום והזיק אחד מהן ממון הבירו שלא נכוונה פעור. וכפב הרב המגיד ממה שנהב הרב וכן אם היו שניהם ומודה איקי כרן נערג שנת בין השמשות שפטור שרן נרשות למהר כרשות נרמה שדעת הרב לסטור המזיק ברשותו מף על פי שהמיוק למרום ולהכין לכמד שמו וכתב פלה ההגהום משיריי ח"ל וכן שירש הכנים כניו שם מדעמו ודעת הרב נקוגיה שהבחמי (פים העידו) כך הום שהום מפרט דלה הוה ידע ביה שלה היה מסביין להזיקו והוה רשיי מסוך כך יש ללמוד דלהו דוקם בין השמשות אלה משעה ידע מיה שהיה מתכוין להזיקו והויקו זה אם זה פירשו הרב בכוונה שמתמילין למקן צרכי שבת לאפות ולבשל ולצלות הרי הוא מרשות ואז הן מייצים והחקו זה בזה שלא בכוונה ואז פטורים זה דעם הרב ומשם הולים דינים שנו ודעם הר"ם כדעת רש"י עכיל: וכתב עוד הרמנים נפרק המכר (היש) שנים שהיו מהלכין מישות דבתםמה דייניע ליה דרן לצורך שנת הכל אי בריר לן דלה רהיט

שניהם והוזקו זה כזה פטורים (ג). (ו) הזיקו זה את זה חייבין: (ס) ח היה אחד רץ ואחד מהלך והרוק מהלך ברץ אותו שרץ עון חייב מפני שרץ שלא ברשות. במה דברים אמורים בחול אכל בערב שבת בין השמשות פטור מפני שרץ ברשות.

המי דעלה ברשום אים ליה לחסוקי רשות ליכנס או שהיו שניהם שלא ברשות והוזקו אדעמיה בהאי והאי דברשום לים זה כזה כין כגופם בין כממאם ען. אם לא ידעו ליה לאסוקי אדעמיה בהאי ואס זה בזה שלא ראו זה את זה סטורין. ראו זה את שלה מדעת הזיקו ברשות פטול שלא מרשות חייב עכייל. וכך הם זה אף על פי שלא כיונו חייבים עאן. לפיכך שנים שהיו רצים ברשות הרבים או שהיו מהלכים היה אחד רץ וכוי. מקנה (Þ)

או סנר השותפין או שנסן לו בעל הבים רשום ליכנס: או שניהם שלא ברשום או ברשות דאית ליה לאסוקי אדעתיה כמו שנטע לו שלא נרשות. כגון שניהן רלים נרשות הרבים: הזיקו. בידים זה את רשות כמו כן נתנו לאתר רשות או כמו שהוא נכנם שלא נרשות זה ומפינו שלה במתכרין: חייבין. דכנוקין לה שמני לן בין מתכוין שמה גם התר נכנם שלה ברשות ולכך חייב ההן כשהזיקו זה מת לשמין מתכרין והם דמנן בהמניה (גב) שנים שהיו מהלכים ברשות זה מפילו הזיקו שלה מדעם הכל ההד ברשות והמד שלה ברשום

חשן משפט שעח הלכות נזיקין

הרצים והזיקו זה מת זה פעורים ההום הזיקו הוזקו הוא ולא דק כלישניה: דברשות פטור. ניו הזיק דנידים נין הזיק מזן דממילא וכלא ידע ליה. וכייכ הרשבייא בפרק המנים (דיה הם דקמני) דהם דקמני הזיקו זה לת זה עייהם פעורים ללו דוקל הזיקו ללה הווקו זה כזה קאמר אטל הזיקו משלמין במוסר מק שנם כדממריט בפרק הפרה: רו"ד הרמב"ם נפ"ו מהלכום חוכל ומזיק (הים, ג) המזיק ממון הכירו

בית יוסף

הודפס מאוצר החכמה

טור <מכון שירת דבורה> - כב (חויימ שלא - תכו) / יעקב בן אשר (בעל הטורים) (עמוד 273 111792)

מפשה, ויל־פ היאך שייך מציאות כזה, דלכאורה מן הנפגע שיזיק מבלא שיעשה פעשה, ועיין שרית חות יאיר סימן רו שלפיר פקשה פעין זה: עטן עיין הגהוח והערות לעיל סימן ס אות קסוי וסימן שנז אות כ: ם) צ"ל אמרו "ארט" מוצר: פאן בדפום וארי אל הנארה "רהא": פבן בדפוס וארי אל הנארה ימעשה עבריי: פגן כ"ה כרפוס וארי אל הגארה, ובטור הנדפס עם כדי דפוזר ובדפוס מייבי די שאקו עבדי מעשה יהחקוי זה בזה יפטורים". ובנרפס עברי מעשה יןוהויקו זה את זה הוי כאלון הווקוי זה כזה יפטוריסי, ועיין פרישה: פרן תיבת יעביי נוספה עיפ כתיי ב, ג. ובדפריר וכתיי א ליהא: פה) בדפום וארי אל תגארה "והלכו עמו מריעיו". ולפנינו ברא"ש מחופתו "ודיך הוא שיוצאין עמו רעיו וקרוביו חרץ לעיר וכך עשו שיצאוי עמו: פון לפנינו בראיש

עה) עיין הוספות ופסקי רייד בטוגיין דלפירוש רשיי קשה מתניתין (לא ע"ב) דזה בא בתביתו וזה בא בקורתו נשכרה כדו של זה בקורתו של זה פטוד שלזה רשות להלך ולזה רשות להלך. וביאור קושייתו דמסיק בגמרא שם (לכ ע"א) דאף על גב דהמזיק אשתו כתשמיש הממה חייכ, שאני הכא התרווייהו כהדדי נינהו, משאיכ באשתו דאיהו קעביד מעשה והיא לא. ובערוך השלחן (סיי שעט ס"א) תירץ דהכא לא חשיב כמו שהויקו אלא כמו שהחבית החקה בו הא דרך הליכת שניהם הוטחה החבית בהקודה ההיה בעל החבית מסייע בשבירתה. (ולדעת הרמבים קשה לאידך גיסא, מיט המדיק אשתו כוי חייב, ועיין אוצר מפרשי התלמוד בסוגיין עמי ערן נדצ"ל יובוהיי: עון ג"ל יחייבין": עון מבואר רמג-רמד) : דאלמלא דיניד עליו ריעו היה אפשר לפרש יהויקו זה את זהי בדעביר רק אחר מהם

הנהות והערות

ציי״ש בדרישה ובפרישה ודו״ק:

דיש לחלק בין הוזקו להויקו אף בשניהן עשו מעשה והיינו כששניהן מהלכין והויקו זה את זה על ידי מעשה שלא ככוונה ומטעם שכתבתי ראף שכשניהן רצין פליג הרמיה אמיש רבינו לפני זה רכתב דבהויקו זה את זה חייב פכל פקום אינו פוכרה דיייל דכך הוא הצעת דברי רבינו ילפיכך" פירוש לפי מה שחלקתי בין הזיק להוזק היה נראה לכאורה לומר גם בשניהן רצין האי חילוק כין הזיק להוזק אבל הרמ״ה אינו סובר כן ומשום הכי לא כתב בלשון פלוגתא כן היה גלע״ד לפרש לכאורה אבל זהו דוחק דהא במשנה דהמניח (ג"כ) [גבי] שנים מהלכין ברשות הרבים פטור קתני בהריא שנים רצין ועוד דאם כן העיקר חסר מדברי הרמיה שלא כתב דאיירי שרצין ברשות הרבים דוקא לכן נראה יותר כמיש בפרישה וציל דלקמן כסימן תכיא אף דמייתי הראיש ראיה מהא רשנים דהיו רצין ברשות הרבים פטורין לא הביאו להוכיח ממנו מטעם מחילה פטורין אלא ששלא על כל פנים אמרו פן מועד לעולם וכמיש

כיון ההרמייה מודה לדברי רשיי דים מילוק בין יהוזקיי ליהדק(ו)" וכמיים ונם רעיי אפשר [ד]מודה להרמיה דבשניהם עבדו מעשה דסטורין. והשמא למי שמיר דכמג הרליש משונה (ורניע הנילו נסימן פכ"ל (מיזו) בפשיטות דשנים רלים והדקו זה מת זה דפטורין ולם כתב דמרי רש"י דמנירם ליה דדוקה ביהוק" הדין כן ולם ביהויקו" מלם ודמי גם כשיי מודה בום והם דכתב רשיי באניהן לנין והזיקו זה מת זה דמיינין מפשר דמיירי בדלם הזיקו זה מת זה דרך פגיעתן מרילתן מאופן דתרווייהא עבדי מעשה אלה נקע משונו שנים רצים או מהלכין כאנו כמג שנים שהיו מהלכין שלא נרשות והייט כשרצין פרשות הרבים או "ברשות" והייט כשמהלכין וסגרווייהו מיירי דהניזק לם עשה מעשה ודו"ק ועיין דרישה מ"ש עוד מוה: והוזקו זה את זה פמורין. נכלה דמעות מופר הול ול"ל "והדקו" זה אם זה שהרי ברים דבריו הסמיל בדין הזיקו ועוד דהעך דשנים רלים היינו מחוימין דפרק המנים כנ"ל ושם קמני והזיקו זה אם זה פעורין (ועוד דאם כן הוה ליה למימר והחקו זה בהם) לכן נראה כמייש. שוב מלאמי בששן משפט של קלף שכתוב בי ודל מכל גבי פרן שנים כוי כהוקו זה מת זה דמי ופעורין: (ט) שאלה לאדוני אבי בר. כלל ק"ם סימן ה׳: הוה כמו חציו. פירוע וסייכ עליו ככל מקום כדלקמן סימן פיימ (פיים): או לרגל מדמינן ליה ניברין. דפעור משום הרפים כדלקמן קימן שפייע (מיצ) וסימן שייך (מיא):

בית יוסף

שאלה לאדוני אבי

הראיש ז"ל התן היוצא

מהופתו ומיודעיו הלכו עמו

ורכבו בסוסים וכוי. כלל ק״ל

קימן ה':

ולם דק עהן:

四 (ワ)

זה דתייב המויק ובין הוזקו זה בזה רפטורין והוא גמרא ערוכה בפרק הפרה כתבתי לשונה בפרישה. ובוה מיושב דלא כתב רבינו יוהרמיה כתב" בלשון פלונתא אלא ודאי משום דלא פליני עטן דגם הרמ"ה מודה

78227 (b) כתב הרסיה אם שניהם רצים כו'. לכאורה היה נראה דהרמיה מיירי דוקא כשנים רצים כרשות הרכים וכדקתני במשנה רפרק המניה הנ"ל (סיר) בהריא שנים שהיו רצים ברשות הרבים ומטעם מחילה נגעו בה והוא דכל שרץ ברשות הרבים מייאש נפשו שגם אחר יעשה מה שהוא עושה וירוץ נגדו והוה להו כשנים שהתאבקו בתחלה יחד ומפיל אחד את השני והזיקו דכתב רבינו בשם הראיש בסימן תכיא סיין דפטור המזיק מטעם שמחלו זה לוה והכיא ראיה משנים רצים ברשות הרבים והזיקו זה את זה רפטור המויק עיייש והיינו רוקא כששניהן רצים ומטעם שכתבתי דמחלו אהרדי אבל בשניהן מהלכין והזיקו זה את זה אף כששניהן עושין מעשה והזיקו זה את זה מכל מקום כיון שאינו ניכר שמחלו אהרדי בזה גם כן הרמיה מודה שיש בו חילוק בין הזיקו זה את

אבל גבי שנים רצין דתרווייהו עבדי מעשה כו׳. מלאון הימ״ה משמע ומוכם ההמעשה הוא מה שהן רלין ודרך רילמן שטוגעין זה אם זה מה עין מויקין זה אם זה הן שניוקו שניהן הן שניוק אחד על כל פנים אין לאמד על השני כלום כיון דנם הניוק עשה מעשה שהווק על ידו. ומיש הרעייה יוהם דמתריע דהויקו זה מם זה חיינין כי" רייל הם דמתריע בארק הארה הגיע בשניהן מרשות או שלא מרשות החקו פטורין וההויקו מייכ עון קאמר דהסם מיירי שהניזק לא עשה כלום דמה הרמ״ה מודה דיש נו מילוק בין הוזקו בין הזיקו מלא שמסדש שבשניהן רלין ועבדי מעשה אפילו הזיקו פטורין ושמליניה אין לריך לומר דהזיקו זה מם זה דקסני בפרק המנים דפטורין הוא לאו דותא וליל החקו כדפירט רט"י. ואף טקמני טס (גב) מטטנה נגד שנים שהיו מהלבין מרשום הרבים והזיהו זה מת זה פטורין גרמה דהרמייה מפרשו דמיירי דנדרך הליכמם כשו שניהם מעשה משום הכי פטורין אף האליכמן ואף שקסני המשנה פמם מכל מקום יגיד עליו ריעו דכמו דשנים ללין דקמני שם כהדים בהויתו זה מת זה דפעורין מיירי בהויקו ומשום דשניהם עבדי מעשה כן מיירי נמי הא דשמים מהלכין צחן ומשום הכי נמי נחט הרמדה בלשוט שנים רלים דהל הול כמג דהדקו דוקל הול והרי ודלי שם שניהן פשו תפשה תריק: והא דלא כתב והרמייה כתב משון פלובמא עטן היינו טעמא

כתב הרמיה אם שניהם רצו והויקו זה את זה פמורין כר עד

におっての

דמי וסטורים פגן: (ט) מ שאלה לאדוני אבי הרא״ש ז״ל חתן היוצא מחופתו ומיודעיו הלכו עמו פהן ורכבו בסוסים כמנהג הבחורים ועבר החתן לפניהם כא אחריו אחד בסוסו פון וסגע בפרד שהחתן רוכב עליו והכהו ובא לו לחתן הפסד שלש מאות זהובים בסיבה זו שהפרד היה של גוי וטוען המזיק כיון שהיה ברשות הרבים שיש רשות לכל אדם לילך בו שאינו הייב לשלם. למאי מדמינן ליה מאחר שהכהו בסוסו הוי כמו חציו או לרגל מדמינן ליה מאחר שנעשה בשליפת האוכף או נאמר כיון שכחו מעורב בו שרגלו של הרוכב

זה את זה פטורים. והא פאן דאמרינן דהויקו זה את זה חייבין היינו דוקא שהמזיק עשה מעשה שהרוק זה והניוק לא עשה כלום. אבל גבי שנים רצין דתרוייהו עבדי מעשה פכן כהוזקו זה בזה

צי שנהנו להזיק זה את זה מתוך שמתה פטורין מלשלם ומהראיי ולא ילטרך לידמק צמה שנדמק רשיי דההוא הזיקו הותו הוא ככמביו כמב דהבים דין יכולים לעשות גדר שלה יזיקו זה הם זה עיי"ש נסימן ר"י ומניאו הרב כתב הרמ״ה ז״ל אם שניהם רצין אפילו הזיקו סהנהם שלמן ערוך (שיט) וגרמה

בית דודש

דמשונת הרא"ש דהכא דינא קאמר

היכא דלא נהגו אכל היכא דנהוג

10150

שאלה להראיש התן היוצא מהופתו וכר. מיהו המרדמי ומיש רבינו בשם הרמיה אם שניהם רצים אפילו הויקו זה (p) קוף פרק הישן וכלגודה פרק לולב וערנה כמבו דכתכן וכיולל את זה פמורים ובר. פשוע שהול כדי לישב ממימין עם הנרייםל

Kollel Zichron Michel of NMB - Choshen Mishpat Chabura & Shiur חשן משפט שעה הלכות נזיקין

רמד

פא) בחורים ששרחקין זה עם זה והכו זה את זה אם אינם מכחנים

בובירפו. מכל בזה אמר זה הממרון עשה כל המעשה ואם בעל הקורה אמרון

סעין זה בתשובה לנאון, לקמן סימן תבה סיב. מיהו הלוקים הם בטעמם,

דבמהראדי הטעם משום כיסול מצות הסבוב כו' ושעונו גדול יותר משאם יעשה

כמקום אחר וכשצה אחרת כוי, ואילו הבאון נקט הטצט משום נתינח יד לפושנים כר ויאמר שונג הייתי. ותרומת הדשן זה התכר גם כביי לקפן סימן

חבא סיז מחודש א: פח] בדרכי משה הארוך יכרורותי (תרציל יצרויותי

ברורות). ולפנינו כמהראיי עדות ימכוודתי: פטן לפנינו בראיש יואף על

פיי, ובדפוס ואדי אל הנאוה "אף על פי": צן בדפוס ואדי אל הנארה ישהוא כמוי אנוס: "צאן לפנינו בראיש ברשות הרבים יוהיה לו רשות

לרדך והיה לו כר: צבן בדפום פייבי די שאקו שאין ילהאדםי לרוץ, הבופוס האדי אל הגארה שאין "לארם רשות" לרוץ: צגן לפנינו בראיש

כרגליו "אלא כדי" שיכול לעמוד כו׳, וקשה ולעיל סיה נקט דברץ חייב מפני

שרך שלא כרשות, ומשמע ככל גותי הרץ מכערב שבת כרמטיק שם. (ודכרי

הראיש אינם ענין למיש התוספות לב עיא ריה תרדייהו יאף על גב דפטר

כמתניתין אחד רץ ואחד מהלך היינו משום דקטבר שיש לו לרוץ ברשוח הרבים

אבל כשנושא קורה על כתיפו אין לו רשות לרוץ אדנ מתניתין האחר רץ כר

סייב וכדמפרש ואיל:

בקורתו. כל קונים זו מספרש מפוך משנה ונמרם דפוף המנים פוף דף ליל וליב עיל ועל פי מיש שם הפוספות והרמיש עיייש: ופגעו וה

גן כיה ברפוס ואדי אל הגארה ונדפס. ובסור הנדפס עם ביי דפריר ודפוס פייבי רי שאקו "ופגע": דן עיין אוצר מפרשי החלמוד בסוניין (עמי וכוז): ה) ולא הוצרכו לכתוב כן דאפילו לא ידע שבא אחריו בעל קורה כיון שאין לו רשות לעמוד ברשוח הרבים ואלו לא עמד לא היה נשבר לכך עטור בעל קורה כיון שנשבר על ידי משיעת בעל החביות, אבל כששניהם הולכים זה מיידי בערב שבת כרמוקי לה רבי יהזנן", ראוקימתא ראשונה שבתוספוח משמע כנגר זה אם עמר בעל חביות הייב בעל קוויה כיון שעשה כל ההיזק, דאף

יהקדים" התחן לפניהם יוהיו באין אחריו ורק" אחר בסופו כר: פה ראה כראיים לבאורה, דויא, רייל שדבריהם קאי לסיד דנכרא דמתניחין שלא כאיסי, וכיה להדיא בתוספות רבינו פרץ שם). ואפשר רכודנת הראיש כנותא דמצוה כנון לשמחת חתן רניד, דאו שפיר יש לו רשות לרוץ דומיא דערב שבח, ובתנאי שיכול לעמוד, וקאמר הראיש דהני מילי כרץ כרגליו מה שאין כן רוכב בסוט ראסור בכל אופן (והיינו עיד חילוק התוספות הניל באוקימתא ראשתה), אינ דנתן בזה השיעור דרץ, דאם יכול לעמוד אין זה ירץי, וציע: צדן בדפום פייבי די שאקו ואפילו בוגליו ילפי שאין יכולי להעמיד כר: צהן בדפום פייבי די שאקו "כמו": צון עיין אולם המשפס: צון בדפום וארי אל הגארה ינתבוין להויקו". ולפנינו ברא"ש הודך יזה לא הזיק" כיון שלא "הויק בכונה": שעם אן בדפריר ינשברו (ולפנית כמשנה ינשברהי): בן בדפוס ואדי אל תנארה זה יב(ה)[א]" בחכיתו הה יבא" בקורתו:

לפי שהיו שניהם ברשות. כן הום למון הנהות והערות

24

ממנו עכ"ל ועיין לעיל סימן שע"ם ס"ה:

שעם (מ) שנים שמהלכין ברשות הרבים כר זה בחביתו וזה המשנה שם וייל זה גם ממניטו חה גם מקויכו שנתו כז של זה בקורמו של זה פעור "שלוה רשום להלוך ולוה רשום להלוך"ן וכמט המוספות עם דמא למטוטי אם היה בעל קורה רץ וסעל הביות מהלך בוה. פירוש שפנש מחש שהלכו זה כנגד זה רן ומלא שגם כעל המכיום קייע דסייב אסילי קיישו כעל המכיום וכן אם נכנס בעל הקורה למצר בעל הספיום דאו כיון שאין נו רשום להליך שם לא היה נו לבעל הכביות ליוהר

פריטה

אף על פי שאין עדות ברורה מחן כדי לעשות סייג וגדר:

(ה) ובמרדכי סוף פרק הישן בסוכה (מי תשמג) ויש ללמוד לאותן פטורין: וכתב מהראיי בפסקיו סימן ריי באוזר שהויק בחבירו הכחודים הרוכבים לקראה חתן וכלה תלחמים זה עם זה וקורע איש בשעת הקפת המזבח בהושענות ופסק דאף על גב דמדינא פטור הואיל בגדי חבירו או קלקלו שהן פטורין הואיל וגהגו כן מחמת שמתת והיה בשצת השמחה מכל מקום כדי שלא יכוין כל אחד להזיק חבירו תתן וכלה ענ"ל. וכן פטק בתידושי אגודה שם פרק לולב וערבה (מי בשעה זו יש לקנסו פון ועיי"ש שהאריך שם לקנוט על פי אומדנות

דרכי משה

(ה) א שנים שמהלכים ברשות הרכים זה בחביתו וזה בקורתו כן ופגעו גן זה בזה ונשברה החבית בקורה פטור לפי שהיו שניהם ברשות. ורוקא שסייע בעל החבית בשבירתה שדרך הילוכו הטיח חביתו בקורה. אבל

פרמי רמזי דינים המכוארים בזה הסימו [א] שנים שהיד מהלכים ברשות הובים זה בחביתו וזה בקורתו ומנע זה כזה תשברה החבית בקורה: [2] מילא חצר חבירו כוי יין ושמן ושברם בעל החצר בכותה או שלא בכותה:

סימן שעש

כיורן צון (ה):

:053

(מ:): ומ"ש ודוקא שפייע בעד החבית בשבירתה וכר. עם להלן ולוה רעום להלן ודקדק רמנו שכתב שנים שתהלמן נרשות הרנים דבמ"ש שנים שמהלכים אמל למעוטי אם היה בעל הקורה רך ובעל מבים מהלך דהואיל והוא רך שלא ברשות חייב אף על פי שבעל המכים עלמו הטים החכים וכמ"ש ברשות הרבים מתה למעט דאם היה זה בחלר בעל החבים דכיון שלין לו רשות לבעל הקורה להלך אין לבעל הספת ליזהר ממנו וחייב וכ"ל המוספות לשם (מף לייג) בד"ה ומ"ש ודווקא שמייע מרויהו: וכר. כך פירשו רש״י והתוקפות

הולך בשליבת האוכף כאילו עשאו הוא בעצמו אפילו פטן שהיה אנוס צן כיון שתחילתו בסשיעה חייב. תשובה מה שטוען שהוא פטור כיון שהוא ברשות הרבים זאן והיה לו לניזק לשמור עצמו לאו טענה היא שאין לו לרוץ צבן ברשות הרבים ואפילו ברגליו צגן שיכול לעמוד כשירצה כל שכן הרוכב סוס שאין לו לרוץ במקום שבני אדם רוכבין שמא לא יוכל להעמיד צרן הסוס כשירצה ונמצא שפושע בו ומזיק בגופו הוא כיון צהן שרוכב על הבהמה ומזיק בגוף הבהמה או באוכף שעליה צון. וחייב לשלם כל מה שישומו בית דין שנפחת דמי הפרד בשביל הכאה זו. אבל אם הפרד של גוי וצריך הניזק לשלם לגוי יותר ממה שנפחתו דמי הפוד אין המזיק חייב לפרוע לו אם הגוי מעביר עליו הדרך בשביל זה אין לחייב לזה כיון שלא

שנים שמהלכין ברשות הרבים זה בחביתו שעם (b) שנים שמהלכין ברשות הרבים זה בחביתו וכר. משנה פרק המנים (סוף דף ל־6) זה כל במנימו חה וזה בקורתו ופגע זה בזה ונשברה החבית בקורה פטור לפי שהיו שגיהם ברשות. מטנה נפרק המנים כל נקורמו ונשנר אן כדו של זה נקורמו של זה פטור שלוה רשומ

Kollel Zichron Michel of NMB - Choshen Mishpat Chabura & Shiur חשן משפט שעח – שעט הלכות נזיקין בית חדש בית יוסף

> ੱਤ (נב) להל דמחייב מויק אם אשמו נמשמיש המטה מקשי אלא הא קמני שלוה רשום להלך ולוה רשות להלך ומשני המם מרוייהו כהדדי נינהו הכל ליהו קל עניד מעשה ופירש רש"י פרוייהו כהרדי נינהו. שניהם שמים בשבירסה שלף בעל הסבים קייע בעכילמה. וכמטי החופפות ודיה מרוייהו) מרוייהו כי הדדי מנהו שמף בעל מנים מסייע בשנירמה שבדרך הלוכו העים סביםו בקורת סבירו ומ״ם מס כן למה לי שלוה רשום להלך פפילו פין רשום לא לוה ולא לוה פטור נעל הקורה מטעם זה וייל דבא למעוטי אם היה בעל הקורה רך ובעל סבים מהלך אף על פי שנעל הנים עלמו הניים החנים אי נמי ייל דבא למעט במקום שאין לו רשות להלך כגון בחלר בעל הספים דכיון שאין לו רשום לכעל הקורה להלך אין למעל הסמים ליזהר ממנו מיהו כשעמד בעל הבים חייב בעל הקורה אפילו שניהם ברשום כיון שעשה כל ההיוק דרוקה משוט לתרוייהו כי הדדי נינהו פטריט ליה ולא דמי לעמד בעל הסבים דמסנימין דכיון שהוא ידע הן שכא

רמה

חשן משפט שעט הלכות נזיקין בית יומף

בית הדט

רמו

כעלדם נאן הן פשע בעמידה דן על"ל: ומיש היה בעל סורה ראשון וכר, עם ממענה ופירע רעיי פטור שום מהלך כדרכו והול מיהר ללכת: וכו"ש ואם עמד בעל ב היה בעל קורה ראשון ובעל חבית אחרון ונשבר חבית בקורה פפור. שם נמשנה ופירש רש"י פטור שה מהלך כדרכו הסורה לנוח מכובר משאו וכוי. עם מקקנה דגמרה הלינה דרני יוסנן דכעומד לפוע מכובד משלו משונה הול ללין נעום הרבים והול מיהר ללכם חן: ום"ש ואם עמד בעל קורה לנוח מכובד משאו חייב אפילו אין הקורה עשויה לכך חייב פבל בעומד לכתף אם עמר בעל החבית ובעל הקורה בא בקורתו ממלאה את כל הדרך ואם למקן הקורה על כתפו הוח כדרך ושברה והייב: ב היה בעל קורה ראשון ובעל הזהיר לבעל החבית ואמר לו טשאי משאוי אורטיה הוא ופטור חבית אחרון ונשבר חבית בקורה פטור. ואם עמד עמוד פמור ואם עמד לתקן ופסק הרי"ף כרני יוסנן: ומ"ש בעל קורה לנוח מכובד משאו חייב אפילו אין משאו אף על פי שלא הוהירו אפילו אם אין הקורה ממלאה פמור וכר. שם נמשנה לם עמד הקורה יגן ממלאה את כל הדרך. ואם הזהיר את כל הדרך. כלומר ואס כן הוה בעל קורה מייב ואם אמר לבעל לבעל החבית ואמר לו עמוד פטור. ואם עמד ליה לבעל החבים לנטוח אנה ואנה סנים עמוד פעור ולעיל (לה.) לתקן משאו אף על פי שלא הזהירו פטור דטרוד **אפינו הכי חיינ וכ"כ** הרא"ש פרק [מקשה] מהסיא מחנימין אמסניסין המנים דכך הלכה דלא כאוקיממא דשני קדרים שהיו מהלכים זה אמר זה נמקל הראשון ונסל ונמקל דגמרא אליצא דריט לקיט וטוו היא דעם רב אלפט פיייט:

מסמיסין רבי מאיר היא וכוי טן אלא אפילו לרבון חייב שהיה לו לפמוד ולא עמד רב נחמן בר יצחק אמר אפילו סימא לא היה לי לעמוד היה לו לההיר ורבי יומנן אמר כיון דלא היה לו לעמד לא היה לו לההיר דעריד מנן היה בעל קורה ראשון ובעל סבית אמרון נשברה סבים בקורה פטור ואם עמד בעל קורה בייב מאי לאו שעמד לכסף דאורשיה הוא וקתני סייב דהוה ליה לההיר לא בשמד לפוש אבל עמד לכסף מאי פעור אדמני סיפא ואם אמר לי לבעל הסבים עמוד פעור לפליג ולימני בדידה במה דברים אמורים יז בשמה לפוש אמ עמד לכתף פטור הא קא משמע לן דאף על גב דעמד לפוש כי אמר לו לבעל הסבים עמוד פטור. ופירש רשיי ופסק הרי"ף (יד:) כרד לכסף. לסקן הקורה על כתפו כדרך נושחי משחיי: לפוש. דמשונה הום וחין רשות הרבים עשויה לכך יאן. יוסנן ואף על פי שהרא"ש (פר ט) ממה עליו למה לא פסון כרב נחמן בר יצסה דבורא הוא ספה רבינו דבריו כדעת הרי"ף: ורמייש רבינו חייב אפילו אין הקורה ממלאה את כל הדרך. עם ממלא (צ) ידן פריך מהך מפנימין לרע לקיע לאתר עסי פרום אחת רבולה ואחת מהלכת בעטה מהלכת ברבולה פטורה רבולה במהלכת סייבת דמשמע דותא בעטה הא לא בעטה והוחקה ממילא פטורה והא ממנימין כשכמד בעל הקורה פירוש לפוש ושינה שאין דרכו לממוד לפוש טון חייב על שבירם הסבים אף על גד דהוי ממילא ומשני מסנימין דרמיא כשלדא כלומר שעמד געל הקורה וקורמו על כמפו מונם לרוסג הדרך ואין דרך לגעל המנים אנה ואנה אבל אם עמד בלא שלדא פטור. וכתב שם הרא"ש (מי י) דאף על גב דלכאורה משמע דהכי הלכחל כי היכי דלא מקשה אריש לקיש רב אלפס (שם) לא הבים כל זו הסוגים אלם התשנה כצורתה דמשמע דמכירם ליה דמפיני בלם שלדם חייב דייל דרב אלפס סבירה ליה כיון דלים הלכפט כריש לקיש בעיקר דבריו דקאמר בעטה מהלכם ברבילה פטורה ורבולה במהלכם שיבם אין כה שום סדוש אין לשנום פשט המשנה לאוקומי דיוקא דרים לקים שון:

מרישה

ואם עמד בעל הקורה לגוח מכובד כוי. למצוגה הום שמין דרך רשום הרנים לכך יכן מכל למכן משמו מורטיה הום ועיין לרשה: DX 1710K אין הקורה מסלאה את כל הדויך. כיכ הלויש שם חיל ולף על גב דהנמרא מוזי לה מעומד כצורא (פיוש כשיי כובילה המונוס ברוסב הדרך) ותתלאה אם כל הדרך. הרייף לא הביא ההיא אוקיתאא תמן טעם לדמריו ביייש:

70777

שעם (b) ואם עבד לתקן משאו כר. כאן סחם רבינו דפטור אף על פי שלא הזהית משום ראמרינן דטרוד היה וקצת קשה הא הרייף

חדושי הנהות

שעם [1] כשלדא היינו שמתלה כל רוסב הדרך ולין מקום לנטות ימין ושמהל למטע היוקו:

הגהות והערות

על גב דאין רשות לבעל חביות לעמוד ברשות הרבים מכל מקום לא נשבר על ואמילו אינו משתה הא לא טריד כר ונראה דלרשיי היה קשה משנה דלהלן לב עיא אם עמר בעל החבית מטוד, וכבר הקשו התוספות להלן שם סודיה תרווייהו כרי ויישבו כשנמר כשלרא והיינו שלא כרשוח, ועל זה יישב רשיי כשעמד לפוש רמשונה הוא שאין לזה מקום ברשות הרבים כרי (מרומי שדה לא עיא). ואם עמר כעל חבית פטור. כבר ביארנו דשיטת התוספות רדוקא כשעמר שלא ברשות, והיינו שעמד כשלרא. ולרשיי לעיל מיירי כשעמד למוש דמשתה הוא שאין מקום ברשות הרבים. והיינו שפירש הגריא זיל (סיק ג) בלשון הרמבים והמחבר דמיידי בשעומד לנוח משום דאם לא כן הרי ברשות (שם לב עיאן. ועיע אוצר מפרשי התלמור עמי קצט-ר. (ולכאודה דדכרי הכיי מתידה למיש הנצייב דרשיי ותוספות פליצי אהדרי, דהוי העתיק רברי החוספות לעיל ורשיי כאן כלי להפיר כלום, מיהו ציין הנהות והערות לציל סימן לח אות לא רלמיש שם אין הכרח): יבן בכתיי ב, ג שאין רשות הרכים יעשריי לכך, וכיה לשון רשיי לא ציא דיה לפוש (הובא בביי): יג) בדפום ואדי אל הבארה "אורך" הקורה: יד] כל הקטע הזה לשון הראיש (טיי י) הוא, פיייש: טון ציין פלפולא חריפתא סיק ש: טון וממשיך שם הראיש חדל דאיכא למימר הוא הרין אם החקה ממילא חייכת ואיידי רנקט בעטה מהלכת ברבוצה מטורה האשמעינן חרוש גרול שיש לה רשות לבעל נקט נמי בעסה רבוצה במהלכת, הלכך לא מפקינן מתניתין מפשטא ואפילו עמד בלא שלדא נמי חייב וכן הלכה, וגמרא דשני הכי אליבא דריש לקיש שני אבל אליבא דהלכה לא חיישינן לפילתיה דריש לקיש עכיל. ועיייש פלפולא חריפתא טיק ת נחלת דדר ומרומי שדה:

השני בראשון הראשון סייב בנוקי שני אמר רבי יוסגן לא מימא

ידי פשיעתו שאם הלך כל שכן שהיה נשכר (תורת חיים שם): ון בביי דעריר "בשלדא", וברפוסים מאחורים תרקן כבפנים, כנראה על פי חדושי הגהות דפוס דיהתפורט את א: זן עיין תוספות לעל כז עיב דיה ושמואל דהיט דפטור כאן דבעל הקורה אנוס גמור, והיינו טעם אחר ממיש התוספות כאן לפיר, אולם ציין ברכת שמואל סימן טז סיק ד דדברי התוספות בשני המקומות משלימין זה את זה, והכיאור ברבריהם כאן רמשום דעשע בעל החבית עיכ חשוב בעל הקורה אתם גמור. (תיידש ברכת שמואל רלפי זה נמצא ראם היה בעל הקודה משנה ושלא ברשות אז היה מזיק גמור, אולם אם עושה ברשות ראינו משנה, אלא הנאמר ארם מועד לעולם על זה מהני רבאופן בזה דהבעל חבית פשע בעמידתו חשוב תו הבעל קורה אונם, עכיל): עיש תוספות דמסיימים וויל ואי חבית נמי איירי דהויא כשלוא אתי נמי שפיר, עיכ. וביי רהשמיט פרט זה אפשר דהיט, כיון דהתוספות עצמנו לא החליטו דבהכי דייקא איידי מתניחין, רק כתכו דאי נימא כן איצ והכרה לחדש כבאוקימתא ראשתה, וציע: חן לכאורה אף כלא סעם זה דמיתר ללכת, הא הוי שניהם ברשות ההוק זה בוה דפטור, וכיכ באמת הנמוקי יוטף (טו עיב דיה מתני היה), תיין אתור מפרשי התלמוד עמי ולא ציון 23 רכבר העיר מזה כספר מחזה אברהם. וכעיקר מיש רשיי, עיין תורת חיים מיש במידוש דבריו: טן ידאמר נתקל פושע הוא וחייבי אלא אפילו לרבון ידאמרי אנוס הוא ופטור הכאי חייב כר (נמוא שם): ין תיכות יכמה רברים אמודים" ליתא בדפריר תוספו בדפוסים מאוחרים, כנראה על פי לשון הגמרא לפנינו: יאן קשה לי למאי פירש הכי,

הודפס מאוצר החכמה

בית יוסף

חשן משפט שעט הלכות נזיקין

רמז

ג ומיש היה בעל חבית ראשון ובעל קורה אחרון ונשברה היה בעל חבית ראשון וכר. עם נמשנה ולמו שנמנאל בסמוך דעומד לפוש משונה הוא ועומד לכתף אורשיה הוא: הבית בקורה הייב. עס מוענה: ומ"ש ואם עמד בעל

חבית לנוח פמור ואם הוהיר לבעל הקורה שיעסוד חייב אה על (ג) כתב הרסבים מי שמילא וכו' ותימה הוא וכוי. פי ששינה בעל החבית ועמד לנוח ואם עמד לתקן משאו חייב

בעל הקורה אף על פי שלא הוהירו. עם נמשטה אם עמד נעל מבית פטור אם אמר לו לבעל קורה עמוד מייב וכבר נהבחר נקמוך דעמד לכסף ארמיה הוא ואף על גב דלא הזהיר פטור ועמד לפוש הוי משונה וסייב והיכא דהוהיר אף על גב דעמד לפוש פעור ונתנארו דברי רביע:

(3) ד כתב הרמבים מי שמילא חצר הבירו כדי יין וכדי שמן אמילו הכנימן

ברשות אם לא קיבל עליו

היה ולא היה יכול להזהירו כח: ג היה בעל החבית ראשון ובעל קורה אחרון ונשברה חבית בקורה חייב. ואם עמד בעל חבית לנוח מטור. ואם הזהיר לבעל הקורה שיעמוד חייב אף על פי ששינה בעל החבית ועמד לנוח. ואם עמד לתקן משאו חייב בעל הקורה אף על פי שלא הזהירו: (ג) ד כתב הרמב״ם מי שמילא חצר הבירו כדי יין וכדי שמן אפילו הכניסן ברשות אם לא קבל עליו לשומרן הרי זה נכנס ויוצא כדרכו וכל מה ששובר בכניסתו וביציאתו מטור עליהן. ואם

לשמרם הרי זה נכנם ויוצא כדרכו וכל מה ששיבר בכניפתו גדולה דמס כן יהיו סומרים דנרי רציט נמיש נסימן שע"מ ויציאתו פמור עליהם ואם שברם בכוונה אפילו שהכנים שלא נספט כדנרי הרמנים וכאן השיג על הרמנים והסרים להראניר ברשות חייב וכן כל כיוצא בזה. נפייו מהלמו מוצל ומזיק והיהן ונולוה דרמינו לא קצירא ליה מה שמירט הרג המגיד נוה אלא וכתב הרב המגיד הרי שמילם סלר הבירו כדי יין וכדי שמן וכוי ברייםם קבירם ליה דמ"ש בסמילה באומו פרק דאם הזיק בשוגג פטור כפרק המנים (מג). ומ"ש ואפילו הכניסן ברשות הוא נמשך כפי השיטה לא איירי אלא בהכנים שלא ברשות ולפיכך פטור אפילו הזיקו שכתב למעלה (היג) דכל זמן שאינו מתכרין להזיק אפילו ברשות כיון בידים שלא במתכרין ולזה הקכים גם רבינו אבל כאן בנילא סלר שהוא ברשומו פטור והר"א כתב איפשר לדין זה כשלא נכן לו רשות מצרו דמיירי נהכניסן ברשות השיג על הרמצ"ם והסכים לדעת למלאם אבל נסן לו רשום למלאם מייב חה נכון עכייל (א):

כליו שם מדעתו ער"ל. ודברי הרב המגיד הללו הדיא ביי בסימן שע"ה (מיז) וגם כהן ומימה הראב״ד וכבר כתבתי זה נסימן שע״מ ס״ד:

בית חדש

הרב המגיד כתב דהרמביים אזיל לטעמיה שכתב למעלה

דכל זמן שמינו מסכוין להזיק

אפילו ברשום כיון שהוא ברשומו

פטור עכיל והיינו מ"ש בפ"ו

דסובל בתמלם הפרק דברשות

המזיק אס בשוגג הזיק צו פעול

בעל הבית וכמיש גם רביט בסימן

שע"ם ס"ד ופירש ט הרג המגיד

שדעת הרמצ"ם לפטור המדה

ברשותו אף על פי שהניוק הכנים

דרכי משה

שעם (א) ואם כן קשיין דברי רבינו זה על זה דלעיל טימן שעייח משמע וסבירא ליה כדעת הרפבים (אן וכאן פסק כדעת הראבייר 🖤 מיהו אפשר דרבינו טבירא ליה ריוצא ונכנס ושובר מיקרי בכוונה כון:

פרישה

יין אף על פי ששינה בעל חביות ועומד. הל לל כפב רבינו הלי לישול ללף על פי שקינה ברשל בנותר בעל חבורה והוהיר בכעל הסביות דסטור משום כאן היה אמינא דלא מהני הזהרום דבעל הסביום דלאו כל כמיניה שישטה הוא ויעמר ולעכב אסרים מלעבור ואם יוזק מבעל הקורה להי פטור אף על פי שההירו מה שאין כן לפיל דמעל הסביות מפקיד אנפשיה דשמע אהרטו דגעל הקורה ולא שעם ביה והלך והחק בקורה וקייני (ג) כתב הרסבים מי שמילא כרי, נעיו מהלמת מומ כיכ:

דרישה

הוא דפסק בפרק המניה כשני קדרין שהלכו בדרך תפל האחר ולא היה 🛛 הביא רעת הרא־ש באחרונה משפע דסבירא ליה כנותיה: 👘 וצ"ל ררבינו הכריע וטבירא ליה דברין זה רבעל הקורה עומר לתקן משאו הוא טרוד ספי ואין עליו להזהיד לזה שבא אחריו בחביתו וההיא רשני קררין שנפל הראשון אינו טרוד כל כן' משום הכי הביא שם דעת הראיש באתרונה דאמרינן דהיה לו להוהיר והרא״ש שתמה על הרי״ף מזה היינו מכח כל שכן דסבירא ליה מוכח דאפילו בההיא רעמד לתקן משאו צריך להזהיר מכל שכן שני קררין. כאן ואפשר דסבירא ליה לרבינו ההראיש גופא לא החליט שם רבריו רהמתניתין דעמד כעל הקורה חייב מיידי אפילו בעומד לתקן משאו אלא תמה על הרייןי דפמק בההוא דשני קדרין דלא כרב נהפן בר יצחק רבתראה הוא ואליביה מתוקי המשנה דבעל הקורה עומד שפיר אפילו בעמד לתקן משאו וכסברת המקשן והקשה מינה ארכי יותנן אבל יכול להיות דאהשני כבן הגמרא אליביה דרבי הקורה היה להההיד לבעל החביות והוא הרץ בקדר זה שנפל דהיה לו יחזנן דמיירי בעומד לנוח כו' דגם רב נחמן בר יצחק מודה בזה דרוקא לההיד עיייש והביי הביאו כאן וכתב דאף על פי כן סתם רבינו כאן בפסד לנוח כוי דחייב בעל הקורה ולא בעומד לתקן משאו שהוא טירדא גדולה ולא פליג עם רכי יותנן ודריק כגן:

יכול לעמוד ונפל השני בהראשון יהן וכרבי יוהנן דסבירא ליה הכי שם ופרקי למתניתין דאחד הולך בקודה והשני בא אחריז בחביתו דאם בעל הקורה צומד "חייב" רמיירי כצומד לנוח באם יטן צומד לתקן משאו דטריד פטור ההראיש תמה עליז שם וכתב והלכה כרב נחמן בר יצחק דפליג עם רבי יוחגן וסבירא ליה ראף על גב דנפל הראשון ולא היה לפמד כן לא אמרינן דמחמת טירדתו לא היה יכול להוהןיןר להשני ומוקי להמתניתין דקתני דאם עמד בעל הקורה חייב דמיירי אפילו בעמד לתקן משאו ציייש וכתב רבינו פלונחת הרייף והראיש לקמן בריש סימן תי"ג (ס־א) בענין שני קדרין שנפל הראשרן ולא היה יכול לעמוד ונתקל השני בראשון והרא"ש תמה שם בקררין אפסקא דהרי"ף והוכיח דמשמע מהמשנה דבאחד הלך בקורה ואחד בחביתו בא אחריו דאמרינן דבעל כהרייף ובסימן תייג כהרייף ובסימן תייג

הגהות דרישה ופרישה

🖤עם [א] דא ידעתי היכן משמע הסבירא ליה כהרמבים אי כה] רדייק כן מרכתב שם רבינו בסוף היו שניהט בושות כנון שנתן בעל התצר רשות לשניהן ליכנט ולא כתב שהיו ברשות כגון שנתן המזיק רשות לגיוק להכנים שם כליו ומשמע ליה משום רבכהאי גותא אף אם ראו זה את זה אפילו הכי סטוד המדיק וכוצת הרמבים זאי משום הא לא איריא ריש לומר הזדא מיניהו נקט ועיייש כו}:

הנהות והערות

מאתזרים תרקן כבפנים, כנראה על פי תרושי הגהות דפוס דיהרנפורט אות ד:

יון מכאין ועד סוף סימן שם ליתא בדפויר וגרפט, ונוטף במהדודתינו עים דאמר היה לו להזהיר בעל הקודה חייכ אף בעומר לכתף, ועייייש אוצר כתיי: ידון גדציל בהראשון ייהרים וייב": יטן גרציל יאבלי באם מפושי התלמוד עם קצח-קצט ולכאורה פכאן קשה להפוברים רבהיה לו כר: כן ציל ייכולי לעמור: כאן מכאן וער סוף סימן שם ליתא להוהיר חיזבו משום בוד, והרי בוד כסור על מקי כלים, ועיע גליון משניות בדפריד ונדעס, ונוסף במהויורתינו עיפ כתיי. (ועיין ממיע לקפן טימן חיג סיק להגועיא פרק הפניה אות לב: כה) בהגרות זרים שנרפסו בדרכי משה א שמוכיד שם הדברים שנוספו כאן): כבן גדציל ירמדשניי: כגן עיע הארוך כהרמצים יחיוחק לומרי דדייק כר: כון עיין הגהוח והערות לעיל לחקרי הלכות סימן קכח: כרן משמע הא אם היה יכול להוהירו שפיר יש סימן שצח אות צא: כון בכת"י ודפריי ישלא׳ בכוונה, ובדפוסים לחייבו על שבידת החביה. ומקור הרברים כסוגיין לא עיא שם מבואר דלמאן

הודפס מאוצר החכמה

הגהות והצרות כהן בכתיי ג ילהזיק מכתרי: כסן בדפום וארי אל הגארה יאט לאי. כרי שמידה אמריגן דעתו דגם מרין מזיק לא פכרו, ואלפלא כן גם רין שמידה דמציקרא היה נפקע מכח אסידתו קרע כרי וגזהייכ דלשמור בר. חייל הרפכים אן ביי ופר לנוקי מפונו כר אבל האומר לתבינו במשנה עם ידיר ועה יש הפרש בין מקי גופו לנוקי מפונו כר אבל האומר לתבירו קרע כר עימ 🕊 א **כסוף, ועיין שם רקודקי סופרים** ובשגויי גוסהאות לכשניות: ב**ן ראות** שאתה פסור הריז פטור ואם לא אמר לו עימ כרי היז חייב לשלם כרי במה הצרה הקודמת: גן ראה הצרה אות א: דן לפניגן במשנה לאיזו פלוני דברים אמורים בשבאו כר בתורת שמידה כר, וריהמא הלישניה משמע ראיירי פדין תשלומי נזק, והיינו כאופן השני לכאודה, וכינ בפרדכי סימן צט עיייש, פשע האבדין דייקא הוא דפטור הגוהדים דלשמוד כרי, אבל במדק בידיים נימא וציע: זן צ"ל ואמר לו יהן הרי יש הן שהוא כלאו קרע את כטותי על מנת **רשפיר מתחיב, עיין תחיה ורמינהי רשביא** ושיטה מקובצת עיש רמיה ההיר למפור ואמר לרי לאו כר: ז^מן הך יוסיפא נמי כרי לאו כהן״ ליתא ברשיי לפנינו, רק דכך המוכן ממיש בהמשך יוהא דנקט כריי: תן ציל רניחותא יהונהן: ון כוונת החילוק אסשר לכאורה כשני אופנים: א) גם באתא כר שמירה פמוד מדין מדיק, רק דדל מהכא דין מדיק אכתי בחיובא רשומרים קאי, הממתמא דבתמיה: קאמר: מן צ"ל יבמישי: ין בדפוט ואדי אל הגארה רקרע בידים לא נרע מאבדו במשיעה, וגזה־כ רלשמור כרי מהויא רק לעכב הריך וקרעו "או שבררי חייב: יא) בדעום וארי אל הנארה אלא אם כן "אמר" שמירה מלחול מעיקרא, אבל אין בכחה להפקיע את אשר חל מכבר, ב) באתא לו יעל מנת שתהיה פטודי. ולפגינו ברמכים יעל מנת שאתה פטודי:

פלונתת הרמבים והראיש באמר לו קטע ידי כוי עיייש:

(b) כתב הרפבים האומר לחבירו קרע כסותי כוי הרי זה דפוחל אינש אממונא טפי מגופא עכיל בקיצור. והתוספוה כתבו על חייב לשלם כר ואדוגי אבי הראיש ויל כתב אפילו לא אמר פיודש זה רושרי שהוא רוחק ופירשו כמיש רבינו בשם הראיש דלא דו הוא בפירוש על פנת לפפור כוי. ז"ל המשנה פרק ההובל דף מיידי דאמר לאו או הן בתמיה אלא אפילו אי נראה מדבריו. ציב עיא האומר סמא את עיני קסע את ידי חייב על מנת לפטור דבניחותא קאמר הן או לאו מסתמא מפרשינן ליה ההן דבהיוק גופא חייב. קרע את כסותי שבר את כדי חייב על מנת לפטור פטור פשה דבתמיה קאמר ובממון מפרשינן "הלאר" דניחותא קאמר הן עכיל. בן לאיש פלוני על מנת לפטור הייב כין בגופו בין בממונו. היל ובזה נתבאר דברי רבינו כמיש טן בשם הראיש. היעה הרמבים פירש הגמרא רף ציג עיא מאי שנא ברישא דעל מנת לפסור חייב ומאי המגיר משנה שם רהוא כפירוש רש"י ררבי יוהנן מיירי באמר הן או שנא בסיפא דפטוד אמר רבא לפי שאין אדם מוחל על ראשי איברים לאן בתמיה אלא שטבירא ליה דמתניתין דמיירי בראשי איברים שלו (ופירש רשיי אבל על שאר צער הגופא האמר לו פצעני על מנת מתפרש כפשוטו האפילו אמר קטע את ידי על מנת לפטור בניחותא לפטוד אדם מוחל כדתנן שם כברייתא) רבי יוחנן אמר יש הן שהוא חייב ראין אדם מוחל על ראשי איברים שלו. ורבי יוחנן דינו באפיה כלאו ויש לאו שהוא כהן הניא נמי הכי פצעני על מנת לפמור ואמר נמשר קאמר וקאי רוקא אאמר הכני פצעני וכברייתא דמייוזי על דבריז לו זן לאו הרי לאו שהוא כהן ופירש רש"י רבי יוחגן בא לומר ראדם ושם בניחותא פטור. וכדקאמר בתמיה סבירא ליה להרמב"ם רהוא פשוט דחייב בהן ופטור בלאו ומשום הכי לא הוצרך הרמכים לכתוב **סתסא ואמר לו חובל על מנת לפטו**ר האמר לו הן וקא משמע לן דין זה באמר בתמיה "הן" או "לאו" זהו כלל דברי המגיד משנה מתניתין שהן זה הוא כלאו וכגון שמחמה מתמה. וסימא נמי בשבר ובזה מתפרש סעם פלוגתת הרמבים והראיש מתוך הסוגיא ופירושו כדי מייוי שאמר לו "לאו" בתמיה ומשום הכי הוי לאו כהן זין והא ומזה גם כן נתבאר דברי רבינו במיש בסוף סימן חכיא טייז ייח

דרישה

27

למלאות. [יפירוש למלמם] כל המנר [יכדים] עד שלא יהיה לו דרך : 753

מהלכום סופל כייכ ודפריו הם ממשנה וגמרא דסוף פרק המוצל כספמי

לשונו נתריסה עיייש:

בית יוסף

כדי חייב על מנת לפטור פטור עשה

כדי קרע את כסוחי סייב ורמינהי

לשמור (שמום כב ו) ולם להכד לשמור

ולה לקרוע הן והקיקנה לה קשיה הא דאמא לידיה במורת שמירה הא

דחחה לידיה בתורת קריעה ון ופירע רע"י הם דממה לידיה.

מעיקרם בפורם שמירה והדר המר ליה הרע הייב אי לא אמר ליה על

מנת לפטור:

1722253 **אפילן שהכנים שלא ברשות ח**ייב. כירוע אטילי מיסה כידו שלה הגמכל דפרק הפרה דף (מ"ה) לליניה נענין להר ממה שפירש להכריקם ברשותו לפילו הכי חייב דנהי נתי דרשום גידו להולילים מרשומו רש"י ומיין בדרכי משה (לות ל) שכתב שקשים דברי רביט זה על זה דלעיל **ניגרטום הרבים וכמיש רביט לביל** פימן שייט (פיש)] מכל מקום אינו משמע דסצירא ליה בדעת הרמביים וכאן פכק בדעת הראבייד עביל ועיין **כקלי להיקו כהן נידים וקיל: ות**ימה הוא כיון שהכנים ברשות מ"ק מנהות לרכי מעה (h of) פירוקו: שלא נתן לו רשות

כר. והמניד משנה כמב דהרמניים סנירא ליה הדין כן דנרשום המזיק מפיטי הכניסו ברשות פטור כל זמן שלה כיון להדקו וכייכ שם במייו שם (b) כתב הרמכים האומר לחבירו קרע כמותי כוי. נפיס ממוטל טהדים לפני כסם זו ח"ל המזיק מתון הבירו כו' עד נתה דברים ממרים מרשות הניות מכל מרשום המזיק אינו חייב לשנם כו׳ וכן אם שניהן נרשום כר כל שלם בטונה סטור ועייש נמגיד משנה שמפרש

מוחל על הכל ומתניחין מיירי דאמר לו נחכל לחובל קטע את ידי

דנקט חייב לגבי מכה ופצוע ופטורה לגבי ממונא אורחא דמילתא נקט

(ולפנינו בראביד "כשלא"):

יעל מנת לפטורי: הן מאי דלכאודה קשה, דנימא דמחיובי שמידה (כנוך

אף על מי שהרשהו אלא אם כן שאמר לו קרע כטותי והפטר אן. במה דברים אמורים שהייב כשלא אמר

או של כל אדם או נודף ששיבר כלים של הדף או של כל אדם: [ה] אחד שרדף אחר הרודף להציל את הנרדף ושבר כלים בין של הדף בין של כל אדם: [1] ספינה שטכעה מכובר משאה ועמד אחר מהם והקל ממשאה והשליך לים פטור: [1] זה שהוטל לים אף על פי שהיה של איש אחר מהשב על כולם כמי משאם:

השיב הניזק לא. ועיין בסימן חביא (סייו-ית): [T] רודף שהיה רודף אחר חבירו להרגו או אחר אחת מן העריות לאונסה ושבר כלים של נודף

(b) א כתב הרמב״ם האומר להבירו קרע כסותי וטובר כדי והלך זה וקרעו ושברו הרי זה חייב ין לשלם

כן לאים פלורי דן חייב בין בגופו הרמב״ם 305 בין בממונו ובנמרא (ע.) שבר אם

לו ושות למלאות חייב:

חשן משפט שעט – שפ הלכות גזיקיז

(b) שלם (b) א-ב כתב הרמבים האומר "והבירו קרע לי כסותי ושבר כדי והלך זה וקרעו ושברו הרי זה חייב לשלם (b) בשלם

(צב) דפנן המם האומר קמא את עינו אן קטע אח ידו בן ענר את רגלו ון חייב על מנח לפטור חייב קרע את כקותי שבר את שברם בכוונה אפילו שהכניס שלא ברשות חייב וכן כל כיוצא בזה ע״כ. ותימה הוא כיון שהכניס וכר. משנה וגמרל סוף פרק המוכל ברשות איך יפטר על מה שמשבר בכניסתו

וביציאתו. וכן השיג עליו הראב״ד וכתב אפשר בדין זה שלא כטן נתן לו רשות למלאות אבלונתן

(Ď) ĐƯ האומר לחברו קרע וכד פסמו הרייף (לג) והרחיש:

בית הדש

אף על פי שהרשהו אלא אם כן שאטר לו קרע כסותי והפפר במה דברים אפורים שחייב וכר כשבא דידו בתורת שמירה וכר עד והזק ידי עוברי עבירה. נפייה מהלכות מוכל ומזק (הייל-ג) ודנריו מטלרים נסוף פרק המוכל

רמח

סימן שפ

פרסי רמזי דינים המבוארים בזה הסימן

[א] האומר לחבירו קרע בסותי או שבר כדי או שאמר לו קרע כסותי והפטר: [ב] אמר לו קח כלי של פלוני ושברו על מנת שתפטר: [ג] אפר לו שבוד כדי ושאל אותו המזיק אתה אומר על מנח שאהיה פטור

סד שפתי כהן

דוקא כשהזיק בלא מסכרין, אבל מי

שמזיק במתכרין אפילו אונס גמור מייב,

כמו נרדף ששבר את הכלים לקמן סימן

ש"פ פעיף (כי) וניין שס:

חשן משפט שעח הלכות נזיקין

פאירת עינים

סימן שעח בעיף א׳ אי זדוקא שאינו אנום כוי. הלשון בימן שעת בעיף א׳ או אסור להויק ממון חבירו בו׳. התחיל מגומנס, וכך ה"ל למימר, ויש אומרים דוקא שאינו אטס גמור, דמלשון באיסור וסיים בחיוב השלומין, ללמדינו ודוחרהי איה ביה, חדא דאף אם הרמכ"ם וביו מחובל היאן והמחבר משמע דמין חילוק, וכן כתב הרב ירלה להזיק ולשלם, מימ יש איפור בדבר דומיא דגמינה וגוילה וכמיש המגיד דלהרמנ"ם אין מילוק: בי שאינו אנום גמור כו'. עיין מה שכתנתי הטור והמתנר לעיל ריש סימן שמ"ת ושנ"ט וטור סציף גי ומחבר סציף כין, לקמן רים קימן שפ״ו וסק־אן דנרחה משו"ה מלה העור כמן וסציף אין מיסור

הלכות נויסין סימן שעח

אסור להרק ממון חבירו ולא לגרום שום היוק

ובו מ' סעיפיס

א אולאסור להזיק ממון חבירו ואם הזיקו אף על פי שאינו נהנה חייב לשלם נזק שלם בין שהיה שוגג בין שהיה אנוס (אוליודוקה בישאינו אנום גמור כמו שימנאר) יכיצד נפל מהגג ושבר את הכלים יאו שנתקל כשהוא מהלך ונפל על הכלי ושברו חייב נזק שלם.

נדקין כאיסור גניסה וגדלה ע"ש. והשני שחייב במשלומין ואפילו לא נהנה ואפיע שגג, והטעס, דאדם מועד לעולם אם לא באונק גדול, ועיין פרישה: הגה. וכתב נמוקי יוסף פרק התנית [דף י"כ וייד עיא מדפי הרי-ףן] הלו דלתרינן ושם לי עיאן הלוי מאן דבעי למהוי תסידא לקיים מילי דמיקין, הייט כל הדינים האמורים במלתא בבית, דהיינו נזקין וגול והשנת מכידה וריבית ומונאה וע"ש. ד"מ ריש קימן זה:

ציונים ומקורות סיפן שעה מ) הפניד משנה פיז דשוט היא ונשים הייב והטיז כשם רשנים ביק כיד עיא דיה נפל ברות, ושם עיב ריה ושכואל, דית מי.

ערד להם

סימן שעה סעיף א׳. ביצר נסל מהנג ושבר את הכלים כיי. ובאונסין נמורים פבור. ומור מניף א׳ וניי שם נמם מניז משנה נדעה הרתבים פיו

כיאור הגר"א

[בביק] ס׳ נ׳, ואפינו גרמה לסור כמ״ש ננ״נ כ״ג ה׳: ב. ואם כו׳. המנים וביק ייד עיא חדפי הרייףן דהם למנרינן ושם לי עיאן הלי מלון דמני מתמניתין דב"ק כ"ו מי: ג ודוקא כוי. עיין תום׳ שם כ"ו כ ד"ה למהיי תקידה לקיים מילי דנזיקו, היינו כל דינים האמורים בשלשה נני, ושמחל כוי, וכ"כ הרא"ש שם ושיג סיי אין ומוס׳ דבימ פ"ג בי ד"ה דהיינו נזיקין וגול והשנם אבידה וריבים ואונאה. ב לשון הרמביים ריש וסנר כו׳ ונסטהדרין ע״ו נ׳ ד״ה רונת, וכ״כ הרשב״ם וב״ק כ״ז ע״ב פרק ו׳ מהלכות חוכל ומזיק, משנה בפרק נ׳ דכבה קמה דף כ״ו ע״ה. ריה ושמואלן וכ׳, וו"ם שם (ביק) מ"ם מ׳ הזיקו נעל הנים פטור כו׳, וכ"כ המגיד משנה ופיא מחובל ומזיק הטיזן. וו"ש כמו שימנאר, ר"ל

באר הגולה

סימן שעח סעיף א׳ א. אסור כו׳. לפילו נמקום סננה כמ״ש סימן שעח סעיף א׳ ל. לשון הטור וסניף א׳ן. וכתכ הנמוקי יוסף פרק

ג. מימרה דרכה שם דף כ"ו (ע"ב) ועיאון ד. שם ועיבן.

טפעיף ו', וכן נספיף ג' נדנרי רמנ"ס (המובא בציונים אות ג׳ן, וכ"כ המניד משנה ושםן וכסף משנה (שב היאן: ד. כיצד בר׳. (ביקן כ"ו ל׳, וכמיש בסעיף כי: ה. ושבר כוי. מתוימין הנייל ובסק-בן: ו. או שנתקל כוי. מתוימין כייו אי דוקא נרהייר, וכמיש שם כי קרוא דעלרא כוי:

מתחי השניה

סי׳ כ״ב העתיק שם שו״ת הרשב״א החדשות דפוס ליוורני ח״ג סי׳ קנ״ו סימן שעח כעיף אי א. אסור. המזל מדסור ומיים מחוג מכלומין, ללמדינ רשות הרכים שהדרך רחבה ואינו מזיק אם יחזור הכותל כנגד היסוד,

שכתב. עמדתי על מחלוקת ראובן ושמעון על הכותל העקום שבא שמעון התומי מים מים, מדם דמף מש ידנה להיק ולשלם מיימ יש מישור בדמר דומים דגנינה לקצר קצת דרך הרבים כדי לישר את הכותל ולבנותו כנגד היסוד לפי וגדלה ומדש נרש מימן שמים ושניש. והשני שחינ משלומין אפילו לא נהנה ואפילו שטוען שכן היה מתחילה, ונתעקם, ועוד, שאינו מזיק בזה כלל לבני שנג, דאדם מועד לפולם אם לא נאוטם גדול. סמ"ע וסק־אן: ב ודוקא. הלשון

כאר היפנ

ודאובן טוען שכן היה מעוקם מתחילתו. ועוד, שהוא מקצר הדרך שאין נכנסין ויוצאין בריוח כמו שהיה, וגם מעככ המשאות הנכנסין לביתו ולאוצרו. ובזה י"ל שהדין עם ראובן שכל שמקצר כלל את הרשות אינו רשאי כדרב יהודה דמצר כר, ואפילו איכא רווחא טובא כשיעור רשות הרבים שהוא רוחב ט"י אמות, כדגרסינן פרק חזקת הבתים (שם מ׳ עיבן כנס לרבי יוחנן אינו מחזיר כר, וקי"ל כרי יוחנן [במ״ש בסימן תי"ז סעיף ב׳]. ומה שטען שמתחילה היה ישר בנגד היטוד אלא שנתעקם (ר"ל דא"כ הך חוקה שלא ברשות היאן, אינו נראה, שאילו נתעקם נופל היה כל שנתעקם עד שנטה מן היסוד, ועוד, שעליו להביא ראיה, עכ"ל. ומזה רצה הרב בית אפרים להביא ראיה לנידון שלו דאף אם מתחילה היה כונם לחוך שלו רק בקרן זוית אתת לבד, נמי אסור להחזיר הכתלים למקומן. ואחדז כתב. אך צדיין יש לפקפק בדבר, דעדכ לא אמרינן דהחזיקו בו רבים אסור לקלקלו אלא כשנתן להם הדרך מדעתו וגמר בדעתו שיוחלט דרך זה לרבים לעולם, משאייכ בזה שלא כינט כל הבית הסמוך לרחוב רק מקצת הקרן הסמוך לרשות הרבים, הרי זה כאומדנא דמוכה שלא היה בדעתו להחליט להם. רק שלפי שלא היה צריך אליו בשעת הבנין הניחו פנוי עד זמן שיצטרך אליו, (וכשאל) וומשאילן את גבולו לפי שעה לרבים דמי דאיתא בחזרה כמו החזיקו שלא ברשות כרי, ומעשים בכל יום שבני אדם מניחים את גבולם פנוי זמנים הרכה, וכזמן שהוא פנוי הוא למורס רגל בני אדם. ולפ"ז צריך לחלק. הא דקי"ל כנס אינו מחזיר, משום דהתם כיון שבנה בגין על גבולו והניח מקום פנוי מסתמא דעתו שיהא עשוי להילוך רבים רק שיוציא זיוין אם יצטרך והלכך אטור לקלקלו, משא־כ כשיש רגלים לדבר ואומרנא דמוכח שאין בדעתו להפקיר גבולו לעולם כנון שלא עשה בנין כלל, או שהניה קצת פנוי בקרן זוית אחת ודעתיה עליה לבנותו כשיצטרך, שפיר דמי לבנותו אח״כ. ומדברי תשובת הרשב"א הנ"ל אין ראיה, דהתם לפי טענת ראובן שהיה מעוקם מתחילתו לא היה שמעון כונס לתוך שלו כלל רק שהיה מקום הכניסה שייך לרשות הרבים מאז ומקדם כו׳, ע״ש עוד ריובא לקמן סימן תי״ז סעיף בי ס״ק ב׳: ג אסור לקלקלו. עיין לעיל סימן קס״ב סעיף אי בהנ״ה לענין להעמיד דלתות במבוי דאסור גיכ משום מצר כוי, וסיים שם, זהו משורת הדין, אבל אם נתן להם המלך רשות כוי עיש. ועיין מה שכתבתי שם וסקינן

דנראה לענ״ד דדוקא אם כבר נהן רשות, אבל לכתחילה אסוד לבקש על ככה ע״ש: סימן שעח משיף אי א. בין שהיה שוגג. עיין בתשובת חות יאיר סיי קסיט בדבר אורח שהלך לישן לחדר משכבו ושכח לכבות גר שעוה המשולב

דרתנין דנשי לוטני ומפביד ליה. ענודה זרה דף לי פוף ע"ב. ולהרק היזק שמינו רכד, משור החל השבר ושוה ני, אם יכול לפצור עלתו בני, עיין מתנה מפרים ריש הלבית מקי ממון:

שם. בין שהיה שונג בין שהיה אנום. עיין כיי יו"ד רים סיכן קליב דהני מילי בדברים ידובים לכל שהים נוק, מכל נגיפה ניי כין, כל שלה נהכוין מינו מיינ לדפה הרתכים וויית החאריה אשווות הכיהן. עין שיך מימן מיית מקיד מיטק נגרמי בין בנשבה כותו או מותו הישה להיפן. עין השנה למלך שיה מהלכות שותפין ושלומין הלכה בי דמדק שלל נבונה מיקרי רק משפ [לפנין שמירה נכעלים ווופשור נהדק שלה נכונה]. ומה דמופר כמינם שטור, בייט כיון דמיימרם מקיני ביה ולם פשו מוגם כרטן, מו כיון דגרמי הום דרגנן, ועל דרגנן מינו כמות ושוגג, כמו היק שמים ניכר הזהייט המשמח וכי הכאות שמור. שיך סימן שמיז מקיים ושקייו, ומקים דיה ופור ניל (דמהי) וראיה האון. וגולן כאינם, עיין בגליון פימן שמים ספיף מי. הברע הקרא.

חירושי רעק"א

שם בהגיה. שאינו אנים נמור. ניינ, שיין מה שכתנמי לפיל מיתן רליה פעיף כיינ וצליון:

גליה מהרש"א

רק מדרגען. רש"י גיעין ג"ג כ' ד"ה מטמא ומדמע. שם. חייב לשלם נוק שלם. ואם החל הספך

והמדק רולה להחדר מסן אמר כמומו, עיין בגליון סימן שעיה פכיף כי ודיה חייב השחינן.

סימן שעה סציף אי. אמור להזיק ממון הבירו. ולפיני היכה דהדר כרים להדכ, סימן שעה סציף אי. ואם הזיקו, ניכ לם כשעה שהיון היה שוה די ולהדיכ כשפה לשלם

שלחן ערוך השלם <מהדורת פריעדמאן> - כט חויימ י (שנט - תכז) / קארו, יוסף בן אפרים (עמוד 84)

משרה תלה הטור כאן איטור מיקין באיטור גניבה וגוילה. ומ"מ לינו כיכ רשע כמו גולן כיין קימן חיים סקיין נשיך. ויש נוונל דשרי להדק כנון יודע שמומל שמר כחונת למו שמכרס

לאמר, עיין ש"ך סימן פ"ו סקפ"ר ומליון ש"ך שם ס"ק ק"א. דש באיסורו מזרגנן כמו שכתנמי בליון ריש סימן כפ"ה. שיך סקיא, דוקא שאיני אותם גבור. עיין כני כושי דיה ושמואל ועיין כשפר ממנה אשרים הלמים נוקי ממון קיי הי ועיין מומ׳ קנהדרין עייו כי דיה רולם.

הודפס מאוצר החכמה

מאירת עינים

כשניזק האדם מנפילתו עליו מהגג

ברום שאינה מלויה, ונהזיק באדם דאם

נפל ברום מלויה נסבאר שם דחייב ברי

דברים, משו"ה ברוח שמינה מנויה

נחמי כה מד דרגא שלא לחייטו כד׳

דברים כי אם כחיוב נוק בלבד, וכאן

דאיירי דניוקו כלים בנפילתו, דגם

בנפילתו ברוח מלויה אינו חייב על

מהם כי אם נזה, משו"ה בנפילתו ברות

שאינה מצויה ס"ל להטור דנהחינן ביה

לחיום ולא מחייבינן ליה אמקו כלל כי

אם בנפילתו ברום מלויה, ע"ש מ"ש

עוד שינוי. וה"כ יהישב לשון המחבר

דנראה דדבריו ככפל וסתומים,

דבמעיף א׳ מתם וכתב חייב לשלם

היוק כלים בנפל מן הגג, ולא פירש

דמיירי גם ברום שאינה מלויה,

ובפעיף שלתריו מור וכתב דינל

דנפילה מהגג ופירש דכריו דמייכ

שכתנתי לחלק אתי שפיר, דנסעיף א׳

דאיירי בנוקי כלים, משום הכי לא כתב

דמייב ברוח שאינה מלויה, ונסעיף כ׳

המהדורה לפילו כרוס (*שאינה) מלויה. ולפי מה

חשן משפט שעח הלכות נויקין

םה מאירת עינים

קסיים וכתב וכמו שיתבאר, ור"ל

נקעיף ו׳: בעיף ה׳ דו לפיכך

אסור לאדם לעמוד על שדה

כרי, הה דכתכו העול וסעיף גין

והמתכר היות ראיה זה בלשונם ולא

סערף ב׳ בן בין שנפל ברוח מצויה כו׳. עיין דרישה וסציף אין, הכ״ הקשה חדברי הטור דפערו גרוח שחינה מלויה, מ״מ י״ל דחור שם כתבתי אלשון הטור שכתב שאם נפל ברות שאינה מלויה פטור, דקשה בי כאן בתינורו וס"ל נ"כ כמו שכתבתי ודו"ק: בעיף ד' בו אב? הא הטור נעלמו כתנ לקמן נסימן אכ"א סעיף י"ג דאס נפל נרות ברשות המזיק כוי. דהמזיק יכול לומר לא ידעתי נתה שהכנים שם שאינה מצריה חייב בנוק, וכן הוא בנמרא וביק כיז עיאן, ומילקמי, עמימי להוהר ופולהזיקן, ודוקא שהזיקו בשונג וכמ"ש הטור וסעיף דין והמהכר כסמוך סעיף וי, ווהו דבנמרא ושם בסימן מכ״א איירי

ב ^הנפל מן הגג והזיק חייב לשלם נזק שלם ^{כו}בין שנפל ברוח מצויה בין שנפל ברוח שאינה מצויה (^טדלה מקרי הווס גמור).

^{טי}היה עולה בסולם ונשמטה שליבה 1 מתחתיו 'ונפלה והזיקה אם לא היתה מהודקת יוחזקה חייב ואם היתה חזקה ומהודקת² ונשמטה או שהתליעה הרי זה פטור שזו מכה בידי שמים היא וכן כל כיוצא בזה.

^{זמ}כל אלו הדברים ברשות הגיזק ^{נו}אבל ברשות המזיק פטור עד שיתכוין להזיק כמו שיתבאר^ט.

אפילו בראייתו אם יש בו היזק לחבירו - 7 להסתכל בו ^{רול}לפיכך אסור לאדם יאסור ^כאסור בשעה שעומדת שדה תבירו על לעמוד

בקמותיה.

ציונים ומקורות נ) הפניד מקוה עם פיא מחובל הייב. בציוני באר הגולהו העולי. גן מכים עם פיז מחובל היד. ד) שם בדמבים פיו מתוכל ה"ג. סימן שעה ו) כיה בריר וכיה ברמנים. ממהדורת קניגסברג

ואילר: ונפל והזיק, וכיה בעור, ג) כיה בדיר וכיה ברמבים. במהרורת הסמיע ובמהרורת למברג: בחזקה.

נקטו בלשונם הני היוק רמיה דסימן קנ״ד וודוסק טמר דכונס המסכר לתרווייהו, דבמה שכתב ברישה הפינו בראייתו אסור להסתכל, כיון להיוק ראיה דבסימן קנ״ד, ובסיפא כתב לפיכך כו׳ איירי אפילו היוק ראיה דקמה בשדה, דחין הלשון משמע כן, גם בטור לא כתב אלא היוק ראיה (דקאמר) [דקמה], לגירסא [בטור*] עיין פרישה דמתר רב יודה, ע"ם, תשום דשם הראיה מלד עלמה אין עושה בהן אלא שגורמת היוק, כגון סיוק שחבירו לה יעשה עסקיו בחלר מכם שטש(ה) מתנו, או שירא שיטא טי היוק השגת גבול, או שאר ענינים כיונה בהנו, משא"כ שדה בקמוחיה דהראיה מלד עלמה שולעת בה וגורמת היזה, אכל לענין איסור,

דאיירי בהיוק כן אדם, משום הכי כתב שם דמיינ אפינו מפל ברוח הנהו מכל שכן דאסור, דבוה איכא למאן דאמר נגמרא* דלים ביה דא מצאנו אלא מדת הסידות, ועיין פרישה:

ערך לחם מחוול היאן. הגיין דין ג' ומותנים שם חירו המשם גיל התרמכים דל מחלק בין אונם הבא לו כלי אמצעי לאונם הבא לו עיי הסולם, כי הסולם נפל באינם והוא עיי הסולם. ועיין תוס' מציעא פיב ב' ודה וונרן.

מורי והכ

שנפל באונס למעלה מן המעקה, שבאה רוח סערה כל כך והגביהו רורקו, אין לך אונס גדול מזה, כן גיל. וכהא ניחא מ״ש והטור בסימן זהן אח"כ בשם הראכ"ר (בהשגות פיו מחובל ומויק היד) ליפטר טפי מרוח שאינה מצויה, כן צ"ל*, ופירושו, אותה רוח שאינה מצויה (דסימן תכ"א עיין ביו מוף מעיף אי הגיילו:

ביאור הגר"א

סעיף בי ז. נפל כוי בין כוי. וביקן כיז א׳, דאין מיטון אלא צרי דכריס,

וכמן במדק ממון מיירי דליכם אלם נוק בלבד, כמיים שם כייו מי קמני כוי,

ועיין סימן תכ"ה סעיף י"ה. ועעות סופר כהן נטור וסעיף אין, דלה כסמ"ע

ןסקיבן ונית: ח. נזק שלם. כניל: ט. דלא כוי. וכיכ פוס׳ הניל ובסקיג,

כיקן ליו ל' ודיה ושמואלן ושלר פוסקים: סעיף ג' י. היה כו׳. עיין כלר

הנולה ואות דן, ומה ממורך קושים מוס׳ שם ומכות ד ציבן ד"ה ומינעים

אימה כו׳ והשה כו׳. ופסון ככל המירוצים, ופירש הה דהיתלע פטור כמש"ו דוה

מונק גמור: יא (ליקוט) אם לא היתה בו׳. מע״ג דמימנט, דהמ ממילמה

בפשיעה, וויש ואם כוי או לוי, ומיש שם בנמרא ואיבעים אימה הה דלה

אימלט, הוא הדין גדאיטלט, אלא דאוקים אליכא דכו״ע (ע״כ): סעיף ד׳ יב.

כל אלו כוי. והוא הדין נושות הרפים כמיש בפניף וי, אלא דמתקל יש

מילוק כמיש ספעיף מ׳, ועיין מיש בפעיף ו׳ וסקייזן: סעיף ה׳ יג. אמילו

כוי. כמיש בסוף פרק ג' דבייב וסי עיאן. ועיין סימן קנייד:

פתחי השובה

והניחו דולק ונשרף השלחן וארגז עם כלי לבן של בעה"ב, וכן שפחה

שמבלי השנחה להסיר העצים שעל התנור בעת שבוער גרמה דליקה

סימן שעה מעיף כי. כרוח שאינה מצויה. במיש הסמיע וסקיבן לישב דברי רבינו הסור. תמוה לי פנין לרבינו זה דיהא נחית חד דרגא, דהא לענין נזק שוה אדם וכלים. ונלע״ר דלא מחייב רבינו כסימן תכ״א אלא באין לו מעקה, כמיש שם דלא היה לו לעלות בגג שאין לו מעקה שיכול ליפול ברוח שאינה מצויה, אבל הכא מיירי שיש לו מעקה אלא

שאינה מנויה. ואף שהצים יוסף לא ס"ל האי שינוי, דהא

באר הגולה

סעיף ב׳ ה. שם וברתביםן נפ״ל ומחובל וחיקן לין י״ב. ונילר שם לכרום מנייה חייב בד׳ דברים ופטור מן הטשח, וברוח שלינה מנייה חייב כנוק כלכד, והוא מימרא דרכה שם וביקו דף כייו עייא. ו. וכן כתכ הרב המגיד שם נפ״ו דין ד׳, ומנואר כמ״ש בסעיף הסמוך. סעיף ג׳ ז. שם וברחבים פין חחובדן דין ד׳. וכתב הרב המגיד, למד זה הרב מהקוגים דפרק ב׳ דמכות נדף ז׳ ע״בן, ונרמה שהום נורק ומי בעים מימה הם והם לטקין, וכן נרחה ממוך מה שכמב בפ"ו מהלכות רולה והיידו וכו', ויש גורפין הה והה לגלות, וכן הוא בתפריט. והטעם שיהיה פטור לדעת הרב, מפני שהם אונקים גמורים, ואין רות שאינה מנויה אונם כל כך. סעיף ד׳ ת. שם וכרפבים פיו מחובדן דין ג׳. ט. מממוך סעיף ו׳. סעיף ה׳ י. טור סעיף ג׳. כ. מטאר למיל בסימן קנ״ד. ל. מימרא דרב אטה א״ר הוא אמר רב בפרק ע׳ דב״מ דף ק״ו ע״ל, ופירש רש״י ודיה אשורן שלל יפסידנה נעין הרע.

באר הימכ

מגומנם, דהליל וש פומרים דוקם כי׳, דמלשון הרמניים והמסבר משמע דמין מיטק, וכייכ הרב המגיד דלהרמביים אין מילוק. ועיין מייש לקמן ריש עימן שפייו דנראה דוקם כשהדק כלם מהכוין, מכל מי שמזיק בתהכיין מסילו מונם גמור חייב, כמו מדף ששנר מת הכלים בשימן שיים פעיף ני ועיש. שייך וסקיאיבין: סעיף בי ג מצויה. כמור ומציף אין אימא ויל, וכלבד שלא יהא אנום כנון אם נפל מן הנג נרום שאינה מטיה כוי, וכפנ הכים וויל, מימה דבעיים וביק כיו עיבן אמרינן דחייכ על האונס

ונשרף קצת כלי בית, ופסק רמחויבים לשלם כי אדם מוער לעולם כו׳. עיש: סעיף בי כ. ברוח מצויה. עיין באר היטכ וסקינן. ועיין בחשובת צמח צדק סיי צ"ג כתב ג"כ כדברי הכ"ח דברוח שאינה מצויה גופא

איכא לחלק כרי, והכי דייק לישנא דהטור כרי, ע"ש:

הודפס מאוצר החכמה

בנמי, ועדין ברסבים פיב משכנים ההי

ובחימ וכמנול מו שם

שלחן ערוך השלם <מהדורת פריעדמאן> - כט חויימ י (שנט - תכז) / קארו, יוסף בן אפרים (עמוד 85) 111792

10 פאירת עינים

נפשו, וכשלה שמר נפשו היהו

לאפסיד אנפשיה, ודוקא נהווק ממנו

הכעל הבים, אכל אם הזיקו הנכנס

33163

אפיט

סייכ

חשן משפט שעח הלכות נויקין

כאירת עינים

לאסוקי אדעתיה שיכנס מי לרשותו

שלא מדעתו, ומשו״ה אפילו החק

ממנו הנעל הבית חייב הנכנס כחיים

בסעיף שלפני זה, ועיין פרישה:

סעיף ו' הו כל מקום שמזיק כוי. כלשון זה הוא נרמניים וכדין שניהם נרשות שיתנאר נקעיף שאתר זה: מעיף ז' הו היו [ס"א מחובל ומויק המיזן ונטור ומציף רין. וניל ללרך לומר ככל שניהן ברשות. לשון הטור ומציף רן, כגון שנתן בעל החלר מקום בבי"ה: וז והויקו. כל מקום שנוכר לשון הזיק, ר"ל לשניהן רשות ליכנס כו׳. וכתבתי שם ובשרישהן דהות הדין אם בעל שהמוזיק הזיק לניזק במעשה אפילו לא נתכוין, וכל מקום שכחוב הבית נהן לאחד רשוח ליכנק לחלירו או שראהו נכנק מיקרי שניהן שהחק, ר״ל שהניזק החק מעלמו ברשות וכמייש לפני זה, אלא ו ^{החנ}כל מקום שמזיק חייב לשלם בין ברשות כשהבעל הבית נתן לו רשות לא עומד והייט שמזיק סהמזיק, הרבים בין ברשות הניזק ואפילו ברשות המזיק כמקומו והניזק הלך בלידו וניזק שייך לומר דלה ידעו זה כזה ע"ש. ממנו. לע"י (ביק פיח עיא ריה והויק ודוקה נהווקו זה מוה פטורין, פנל אם הכניס בו הניזק ממונו שלא ברשות ^{זו}והזיקו הזיקו זה אם זה מייצין, דכל אמד ודיה החקן. ועיין פרישה נפציף הין: לא שנא כגופו לא שנא בממונו חייב לשלם ין אבל אם ראהו שנכנם כוי. הו"ל לאסוקי אדעתיה כמו שאני דנהי שיש לו רשות להוציאו אין לו רשות פירוש, אפילו לא ראהו בשעה נכנסמי למלר מבירי ברשות או שלא להזיקו ודוקא במזיקו במזיד אבל אם יהזיק שהחק ממנו אלא ראהו מתסילה נרצות כן נכנס ג"כ אתר, מכא"כ נכנם, הוה ליה לחמוקי מדעמו שיש באמד שנכנס לרשות מבירו שלא בשוגג פטור בעל הבית ואם בעל הבית החק כו מדם שראוי שיווק ממנו ולשמור ברשות דלא הו"ל לבעל הבית בנכנס אפילו בשוגג חייב הנכנס כיון שנכנס

אם הוזק בו פטור.

ז ^{חויי}היו שניהם ברשות או שניהם שלא ברשות

שלא ברשות ^{הא}ויש מי שאומר דדוקא בשלא

ידע בעל הבית שנכנס "אבל אם ראהו שנכנס

ציונים ומקורדת ה) כור סציף הי גםם הומיה, ג) ראה סמיע סקיה. (4) ממהדורת באר הגולה הניח ואילך: הזוקו.

הנכנק,

ערך לחם

סעיף ז'. אבל אם הזיק בשונג פסור כר. בסימן שאהר זה דין די פסק כדשת הרמכים ז'ל (פיו מוונז ומיק היה) לפסור אפילו הבנים ממיט ברשות.

בורי והב

סעיף ז׳. שניהם ברשות. פירש רבינו והטור מעיף ו׳ן עפ״י דברי התוס׳ וביק אדעתיה דילמא גם אחר נכנס שלא ברשות, קל והומר דאשתכת שנכנס מ"ה עיב ריה שניהםן שניהם נכנסין לחצר בעל הבית ברשות או שלא ברשות, ואפילו (*הכין בהיזקא דממילא פטור, ע"כ שיטת התוסי עם פיף היפיט ברשות, היוק דאתי בידים אפילו בלא מתכוין חייבים, דהו״ל לאסוקי ביאור מדברי רש"ל וישיש שם פיה מי טין. וכתב עוד רש"ל ושםן וו"ל, אדעתא דילמא כמו שנתן לו הבעל רשות כך נהן גם לאדם אחר רשות. והא דשניהם כרשות או שלא ברשות הזיקו זה את זה בידים אפילו כלא מתכוין הייבים, דוקא בבני אדם שהויקו זה את זה, אבל אם נכנס אחד כרשות והשני הכניס ממונז ברשות, או שניהם שלא ברשות והויקו אחר ממון חבירו שלא במתכוין פטור, וכיכ הרמבים נפיו מחובל ומזיק היגן, והראב"ר השיג עליו מהאי סוגיא (דןהזיקו זה את זה אפילו שלא סוף טוף אשתכה דלאו הכי הוא, אבל אותו שלא ברשות חייב אם במתברין חייב. וגראה לי ראינה השגה דיש לחלק בין אדם לממן, ולא כמגיד משנה דמישב דברי הרמבים כענין אחר כרי, עכיל:

באר הגולה

סעיף ו׳ יד. כל מקום כו׳ בין כו׳. מתנימין וכיקן ליינ נ׳ המנקע כו׳: סעיף ו׳ מ. שם ונמורן פעיף ד׳. ג ממימרא דרכא נפרק ה׳ דנ״ק דף

פפל שם וביק מיחן ריש ע"ב.

טו. ואפילו כו׳. (שם) מ״ח א׳: טו. לא שנא בגופו כו׳. ר״ל גופו של מ״ח ע״א, וכדמפרש רכ פפא שם ולא אמרן כו׳. כ. שם ובטורן סעיף ה׳ ניוק, כמש"ו לא שנא ממוט של ניוק, וכמ"ש שם ואמר רבא הכנים כוי ואמר בשם הרמ"ה. סעיף ז' ע. שם ובמוון קעיף ו', מיתרא דרכא ואימיתא רכ

רכא נכנס כוי, אלמא דשרון, והוא הדין לענין הזיקו כעל הבים, ודוקא נממלא מלר מכרו אמרו עם כייה אי משבר ויולה כוי, ועיין חוקי שם דייה משבר כוי:

שלא ברשות, אם הזיק הכרשות בירים להנכנס שלא כרשות פטורן כל זמן שלא נתכוין, אף שהיה לו גייכ לחוש דילמא הבעל נתן גם לאדם אחר רשות, הזיקו בידים לזה הנכנם ברשות אף בלא מתכוין, דהו״ל לאסוקי ביאור הגר"א

עיפ היסים חייבים. ומימ בהיוקא ויממילא פטורים. ן*אבל אם נכנס אתר ברשות ואתר

אז כמו שהוא נכנס שלא ברשות כך נכנס אחר ג״כ שלא ברשות, לפיכך

יו. ודוקא במזיקו כר׳ היו שניהם ברשות כר׳. כל זה לשון הטור וסציף דירין, זהן תמוהים, שהרכיג שיטת רש"י וביק מיח עיבן עם הרמנ"ה ופיא מחובל ומויק הטיון, וכן הקשה הלחם משנה. שיטת הרמניים, דברשות המויק או שניהם נרשות או שלא ברשות שוין, דנבונה מייבין והייני מדון, וע"ב פ"ו מהלכות תוכל הלכה ג׳, ושלא כנונה פטורין, אמל הזיקו לכשל הנית דהיינו ברשות הניוק אפילו שלא בטנה מייב, כנ"ל ומציף א׳ ד׳ן. ופירש שם ומיה עיאן נכנם לחלר כו׳ והזיק כו׳, ריל בכונה, החק ריל שלא בבונה, אמר רב פפא לא אמרן כו׳, לא ידע היינו שלא מכתה, ידע היינו בטונה, וכא לפרש מ"ש הזיקו בעל הבית פטור היינו החק ש, ואודו כו׳ הזיקו כו׳ החקו כו׳, נ״כ כנ״ל בטנה שלא בכתה, טעמא כר, משום סיפא שלא נרשות חייב אפילו החק, ריל שלא בסנה כניל, אבל ברשות שוה לשניהם כוי. ושינות רשיי דבשניהם ברשות או שלא ברשות אפילו שלא נכונה חייד אם הזיק בידים, החק ממילא פטור, ונרשום הניזק לעולם חייב, וברשום המזיק לעולם פטור, והוא דלא ידע, ואם ידע בים הדי כשניהם נרשות. ווים הרמנים ופיו מתובל היגן ושוייע מעניף די כל אנו כוי, ריל דוקא משות הנוק, אבל נרשות הרנים שוה לרשות המדק דוקל בתתכרין, וכמ"ש הרמכ"ם שם בשרק וי במה דברים למורים ברשום הניוק לבל ברשות המויק כוי וכן אם היו שניהן ברשום או שניהן שלא מכשות והזיק אחד מהן ממון הבירו שלא בכונה סטור. וכן הזיקו את גופו כמיש שם בפרק אי, אלא דבפרק וי אירי בממון. אבל בשויע לא סיים רק ברשום המויק, משום דלרשיי ברשום הרנים אפילו שלא בכונה חייב, ועיין רשיי שם ומיח עיבן ד"ה חיינין כו' והא דמנן כו', אמל להרמניים ניחל דאפינו הזיקו, אלא דהויקו בעל הבים פטור ניסא לרשיי יותר. ומיש אבל ברשות המויק טי, לרשיי דותל בדלא ידע ניה כנייל ועיש בדייה דערשות פטור כו': יח. ויש מי כו'. הרמ"ה (המובא בבאר הגולה אות מ׳ן ס"ל כשיטת רש"י, ללה שתוסיף בידע הוי "נכןשניהם ברשות לגמרי ראה להקו _{חכרי} לפילי נדי נכנס (ולס) * אם הווק כו בעל הדית פטור, ומ״ש רב פפא לא אמרן כר, לאו דוקא אפיפא דהוא הדין ארישא, אלא דעיקר רפיסא אפיפא ^{בריקוס}

הודפס מאוצר החכמה

שלחן ערוך השלם <מהדורת פריעדמאן> - כט חויימ י (שנט - תכז) / קארו, יוסף בן אפרים (עמוד 86 111792

בשעה שהווק ממנו הו"ל למפורך מדעמיה שיש נו מדם שרמר שיווק ממנו ולשמור נפשו, מסילי בשונג חייב, וכדין שניהם ברשות שנקעיף שלחר זה. שם (ממיצ מקיזן:

כרלין, והו אמרינן התם וכיו עיאן, נפל תראש הנג נרות שאינה מלייה והזיק מיינ פל פערה נרולה וחזקה מפרק הרים ומשנד כלעים, לשלינה כל כך מזקה, עב"ל: סעיף רי המוק ופטור גדי דגרים, וכן פסק הטור בנימן פכיא פעיף יינ, וכך הקשה ניי. ד. ואם בעהייב הוזק. כל מקום שמכר לשון הזיק, ריל שהויק ממששה אפילו לא נמסין, ונראה דרכינו כאן ריל וכלנד שלא יהא אוכם גמור דהתם פטור אף מן הגוק, וכייכ ולשון הוזק ריל שהניוק הטוב המויק, והיינו שהמויק שומד במקומו והניוק הלך הרב המניד בפיא ממוכל והייבן בעם המפרשים. ומה שנתב כנון אם ופל כוי, ריל בלידו וניזק ממט, כייכ רשיי. פמיע ופקיון: ח. ראהו שנכנם. פירוש, אפילו לא ראהו דופל בענין שהיה אום גמור. והקמיים (בררישה ובשמיע בסקיב) כפג להלק בין הדק אדם להיק כלים, ושרם ליה מריה. דבמשנה ובשים מפורש דמין מינוק בכך, אלא ובשלה שמר איהו דמפסיד מנששיה, ודוקה נהווק הנצל הכית ממני, מפל אם הזיקו הנכנס כדפרישים עיקר דברום שאינה מנויה נופא איכא לחלק בין אונם נמור כנון שהיה רום

באר הימב

30

חשן משפט שעח הלכות נויקין

10 שפתי כהן

מן אעים שלא ביונו. דמדס מועד לעולם וכנ"ל ומניד אין: אין לפיבך בי שהיו רצים ברשות הרבים כו׳. והליכת שניהן נרשות הרכים מיקרי גרצום, וריצתם שמה מיקרי שלא ברשות, דהו"ל למיסק אדעתיה שמא יפגע נו מכירו ולא יהיה בידו לעמוד מלהזיקו. ומ"ש הוזקו זה שה שמים פטורים, היינו דוקל כלנו) ו*ראון זה את זה, ועיין מה שכתנתי לפר זה בתמוך ופקיחן, ועיין פרישה: מעיף ח' יאן מפני שרין ברשות. ז"ל הרמבים פרק (בי) ורן דחוכל והיטן דרך ברשות כדי שלא תכנם שבת והוא אינו פנוי, עכייל ולשון זה משמע לכאורה אפילו רך בעסקיו לנומרס

קודם שבת מיקרי ברשות, אבל ממ"ש והוזקו זה בזה בין בגופם בין בממונס אם לא מור"ם אחר זה מוכח דס"ל דוקא דרן ידעו זה בזה פטורים אכל אם ראו זה את זה

^{סונופ}אף על פי שלא כיונו חייבים ^ולפיכך שנים שהיו רצים ברשות הרבים או שהיו מהלכים

סעיף ו' ביונו שלא כיונו כו׳. עיין לקמן קימן חכ״ה פעיף (ה׳) 10"100 [m]

והוזקן זה בזה פטורים הזיקו זה את זה חייבים.

ח להיה אחר רץ ואחר מהלך והוזק המהלך ברץ חייב מפני שרץ שלא ברשות במה דברים אמורים כחול אכל בערב שבת בין השמשות פטור "אמפני שרץ ברשות. ("ודוקה נסתם דתלינן דרן לנורך שנת הכל הם ידוע דהינו רן הלה לשחר

יכווא אחד רוכב בסוסו מאחרי חבירו ופגע בסוס שהבירו רוכב בו "

ביאוד הגר"א

הרמבים, ומיש ויש אומרים הוא לפי שיטם רש"י, ופיין מיש בפעיף ו׳:

(ליקוט) פיין מ"ש שם ולצילן דלהרמ"ה אם ידע ניה הוי כשניהם משום,

הצל נופרס סופר הוא ולדל כשניהם שלא מרשום, והוא סשוט אדל לפרס.

ומתניתין דעם וליא ליכן היה בעל כו׳ היה בעל כו׳ הוי שניהם ברשות, ואם

עמד כו׳ ואם עמד כו׳ הוי אמד ברשות ואמד שלא ברשות, ואם א״ל כו׳ ואם איל כו׳ שניהם שלא נרשות (עיכן: סעיף ד׳ יט. בין בגופם כו׳. כויל

נסציף רין. ונרמה מה שכפל העור נסציף די וסעיף רין זה, למפוקי מדעת

הרמנ"ם שנפרק מ׳ ומחובל ומויק הטיזן כתל כלשון הנמרת ובייק מיח עיבן

פתחי תשובה

גליון מהרש"א

סמיע סקייב. אין לחייב לזה כיון שלא כיון. עיין סיען שלים סעיף

הפליו ולא שייכי ביה לורך שבח חייב כמו בחול).

בעכקי לרכי שנת מיקרי ברשות, ועיין פריעה ומציף הין: מעיף מ' יבן אם בא אחד רוכב בסוסו כו׳. ז״ל הטור נעם מעוכת הרח"ע (המרצוים בציונים אחת דין בזה, מה שטען רמובן שהות פעור כיון שהיו רוכנין נרשום הרבים והיה לו לניוק לשמור עלמו, לאו טענה היא, שאין לו לרוך ברשומ הרבים ואפילו ברגליו שיכול לעמוד כשירנה, כל שכן הרוכב סום שאין לו לרוך במקום שבני אדם רוכבין שמא לא υ יוכל להעמיד הקום כשירלה, ונמלח ציונים ומקורות זו (רין) נפוקי יוסף נפרק המנים ביק טיו ציב פרפי הרייף, דים מ', ז) מור פפיף עי כמס הנטים כלל קיא סיי הי שפשע ט ומזיק טנופו הוא כיון שרוכנ על הנהתה ומויק בנוף הנהתה מו נמוכף שעליה, ומייב לשלם (מבל) כל כוי, ואבלן אם הקום המוכה היה של גוי כיי, עד אם הגוי מעפיר עליו הדרך בשביל וה אין לשייג לוה כיון שלא כיון, עכייל (וכיולא כה כתב המתבר לעיל קימן עייג פעיף הי גפייף המתושכן גיד ראובן ושאל לשמשון ואיבדון, ועיין

כאירת עינים

שא ודבא פרישה* מ"ש לשון הטור. לכמורה היה נרמה להגיה (בשויען מ"ש ואפילו היה הסוס, דצ"ל מכל אם היה הסוס, אכל מדמסיים המחבר וכתב בלשוט ו"ל,

מחכרין, והה דמנן בטרק ג׳ [דף ל"ב ע"ה) שנים שהיו מהלכים ברשום אמר כו׳ ואם החק כו׳, הכל בדלא ידע. ומ"ש ודוקא במוקו כו׳, הוא שישת

הזיקו כוי הואהו כוי, רק שלה כתב מימרה דרב פפה וע-אן לה למרן כוי, והפשר לפרש דבריו כפירש"י ושם ע-א דיה והדיק ודיה הנוקן הזיקו בידים והוזק ממילה, אלא דבה הולך לשיטמו דהיקו בעל הבית דומה לשניהן ברשות הזיק חייב הוזק פטור, כמו לרשיי בידע ביה, אבל נפרק וי והיצו לפנין ממוט כפב לחלק בין מסניין לשמינו מתכרין כג"ל וסקידון, ותובר שמחלק הרמב"ם בין מקי גופו למקי ממונו. מכל המגיד משנה ולמס משנה כמנו וכפיא שםן שמינו מחלק כג"ל ושםן: ב. אם לא ידע ברי אבל ברי. לשון הטור וסעיף רן. ודבריו ממוהין דלא מכר מילוק זה כאן רק ברשות המורק ושם פיהו עיאן, ויומר הויל לחלק בתעיף וי לשיטת רשיי, ועוד, שלם מילת כאן בין הזיק להחת, ואמייכ פיים לפיכך כיי והחתו כוי, אלם דטעות סופר בדבריו והמילוק זה בין ידע ללה דע לריות כשביף וי אמר מיש סטור בעל הבים, ועל זה אמר שם ויש מיאמר כוי, ריל דגם כשיפא יש מילוק כיי, וכאן צייל הילוק בין הדיקו להוזקו כמיש בנמי, חיש לפיכך כוי והכל כשיטה רשיי: כא. לפיבך כו׳. עיין כאר הגולה ואות פין, וכיכ רעדי שם, וכיכ מום׳ ושם ליכ א׳ דיה שנים כו׳ כניל, אכל הטור נסציף חין בשם הרמיה כמב דכאן כיון דמרווייהו עבדי מכשה אף הזיקו נהחתו דמי, ובה ניסא דמני שם וליב עיאן הזיקו, וכ"ל נמוקי יוסף שם וטייו עיב מדפי הרייףן, ופירש דמ"ש במפניתין שם וליא עיבן זה בא כו׳ משום דשניהם פושין מעשה ושניהם ברשות, כמשיין שלוה כו׳, היה כו׳, דהוי הוהן, ואם עמד כו׳, דהו שלא ברשות, היה כו׳, דהוה הדק, ואם כו׳, דהוי שלא ברשות, ואם אמר כוי, כניל נסקריטן אמר רב פפא לא אמרן כוי, וברישא אם אמר כוי, ומכאן ילא לו להרמייה שבפניף וי ויש בוי, ובמוקי יוסף שם פירש מטעם אחר

המרדכי ביק מיי לימן.

סעיף ז'. או שהיו מהלכים והנוקו כו'. וצריך להעמידה בשלא ראו זה את זה. שם בסופו, ויש מי שפומר אף בהויכו זה את זה, כיון שהיה שלא בכונה, וימנים פיז מאבל ומדק היוב. **סעיף ה' בסופו. שרין ברשות**, וכשאר מצוות כגון לרגין לבית הכנפת או לבית הסדרש שיש לו פנאי, אם הזיק הייב. וביי טעיף אי גופס

ערך לתם

באר הנולה פ. כן פירש רש"י שם ודיה חייביון דמוקין לא שני לן בין מתכרין לשאין וחיש ואודו כוי, ר"ל דידע היו כשניהם גרשות, ולפ"ו מ"ש שם כ"ו א' ונא

הרבים והדקו זה מם זה פטורין, ההום הדקו הווקו הות ולם דק בלישניה.

וכן כתב הכשב"א שם וריב עיא דיה הא דקתנין. סעיף ת׳ ל. שם ובסורן

קעיף ה׳, וכן כתב הרמב"ם שם בפ"ו ומחובל ומזיקו דין ע׳, שם וביק ליב

עיאן במשנה וברייתה דחיקי כן יהודה שם וכדמוקי למתניתין שם בנתרה. ופיים שם הרמכים, כדי שלא יכנם שנת והוא איט פנוי. פעיף ט׳ ק.

שם ובטורן פעיף ע׳ כשם משוכת הרא״ש כלל ק״א פי׳ ה׳, והמעשה היה

שם נחמן היולא מסופטו והלכו עמו רוכני סוסים כמנהג הנחורים.

סקייוז בליקום. הרמייון

סעיף די ו. כיונו. עיין לקפן פימן פכים פעיף מי נהגיה. ושיך טקיגן: פעיף חי מביף די ג. אבל אם ראו זה את זה. כתב בדגול מרבבה, גראה לעגיד שזה ז. הפציו. ומלבון הרמכים משמע למארה דלפילו רך נעמקיו לטומרם קודם קנם שניוק חבירו בו ראה את הניזק, אבל הניזק לא ראה אותו, עכיל: שביף מיקרי נדשות. ממ"ע ופקייאן. ועיין מ"ע הפוע' יום טול מס נמשנה ו' פרק נ' הי ד. אכל בערב שבת בין השמשות. עיין כתשובת חות יאיר סי' ר"ו במי שהיה רץ לקידוש לבנה ומפני מרוצתו פגע בחנות אחת ושפך כד רכ"ק ע"ש]:

שלחן ערוך השלם <מהדורת פריעדמאן> - כט חו״מ י (שנט - תכז) / קארו, יוסף בן אפרים (עמוד 87) 111792

בסתם כוי. כניש אם וביק ליב ציאן כדרי מניגל כוי, משמע דוקל כהינ: סעיף ט' כג. אם בא כוי. כניל סעיף סי דרן חיינ: באר הימב

שיו עד כברצות* בין גריצא בין סמיפא, מפניפין שנים שהיו כוי, קפיל דשניהם שלא ברשות למי לשניהם ברשות, וקפיל דנוקי גופן שוה למהי ממונס: סעיף ה׳ כב. ודוקא

דגול מרבבה

שניות סבירו בי ראה את הניות, אבל הניות לא ראה אותו:

עיש. חיש הטור ושוים בין בנופס בין בממונס, וזה הממומין וליא עיבן החל בממונס, רשל זה כל כו' בשניהם עושין, וכמיש נגמ' שם וליב עיאן המה מרווייהו כו׳ הכם כו׳, מלמל דוקם משום דתרווייהו כו׳, דהדיק הוא דקתדמי למדיק לשתו כו׳, וו״ש שלוה רשום נים משום דשלה כרשום לבינות אסילו הווק שייב, היה כו׳ היה כי, הוא דין דבצניהם נרשות היה כיו, ואם כיו ואם כיו הוא אשר נרשות כיו ברשות פטור שלא ברשות מייב כין הדיק בין הווק, ואם אמר כיו ואם אמר כיו, ידע היי

Loss we

סימן שעת פעיף ד. אבל אם ראו זה את זה ובוי. נעסיג, נוסה לעייד שה סעיף ה, מפני שרץ ברשות עין קמיע ואראו. וסעים' ידיע כתג להלוי לרמגיים ורמונא במרינו גם ברך לבאר הפלים פטור, עיין בב"ק מבנה ו' פ"ג ובדיה אחדן.

הודפס מאוצר התכמה

שפתי כהן 70

חשן משפמ שעח־שעמ הלכות נזיקין

פאירת עינים

סימן שעש סעיף ג׳ אי ואם עשד אתקן משאו כו׳. אין המוק חיינ לשלם לו יותר מתה ששותו לו הנ״ד, זה לא יתכן וכיש"ש וביקן פ"ג פי׳ כ״כ פפק דפטור אא״כ ידע דעמד לכתף שפיר לגירפת אבל אם כו׳, וימכן יותר לנופתא שלפנינו ואפילו היה הפופ ע"ש וקשיכו. ולא נהירא, דמאי שנא ממיש בסעיף בי דאם בעל כוי, וקאי אמיש לפרו דישלם לי כפי השומא, ואוה כתב דבשומא קצי הקורה ראשון ועמד לכתף פטור אף דגם שם לא היל למידע אפילו העליל עליו הגוי וקיל: יגן הואיף וגהגו בן פבורים. עיין לנעל הבית שיעמוד הרחשון, ודו"ק:

> והכה את הסוס חייב לשלם כל מה שישומו בית דין שנפחת מחמת הכאה זו ואפילו היה הסוס המוכה של גוי וצריך הניזק לשלם לגוי יותר ממה שנפחתו דמי הסוס אין המזיק חייב לשלם יותר ממה שישומו בית דין. ("כחורים הרוכנים לקראת חתן וכלה והזיקו זה את זה ממון מכירו דרך שמחה ושתוק וכן בשאר דבר ישמחה "יוחויל ונהגו כן פטורין "מכל

מקום אם נראה לבית דין לעשות קייג וגדר הרשות בידם).

סימן שעם

דין זה כא בחכיתו וזה בא בקורתו ונשבר החכית

נכו ד' פעיפים

שנים שהיו מהלכים ברשות הרבים זה בא בחביתו וזה בא בקורתו ופגעו X זה בזה ונשברה חבית בקורה פטור שלזה רשות להלך "ולזה רשות להלך.

ב ^נהיה בעל הקורה ראשון ובעל החבית אתרון ונשברה חבית בקורה פטור ואם עמד בעל הקורה ^{בא}לנות מכובד משאו חייב ואם הזהיר לבעל החבית ואמר לו עמוד פטור ואם עמר לתקן משאו ^{נו}אף על פי שלא הזהירו פטור

כד"מ בטור הו"ה קימן תרל"ה מ"ש עוד מענינים אלו: סימן שעם פעיף א' או ולוה רשות דהדך. לשון הטול וסעיף אין ודוקה שמייע בעל החמית בשבירתה שדרך הליכתו הטית חביתו בקורה, אבל אם עמד בעל החדית ובעל הקורה נא נקורתו ושנרה מייכ: בעיף ב' בן לנוח מכובר משאי חייב. ולפינו אין הקורה ממלאה את כל הדרך. טור וספיף אין. והטעס, שלא היה לו לנות בדרך שדרך בני חדם לבות החריו ולהלוך ט, ואם היה מוכרם לזה, לפסום היה לו להזהיר להכא אחריו שיעמוד והל יפגע בקורמו: בן אף על פי שלא הזהירו כו'. עיין מס

שכתנתי כריש קימן תי"ג מוה:

שטרוד היה ולא היה יכול להזהירו ('ועיין לקמן סימן תי״ג סעיף א׳). ג ^יהיה בעל החבית ראשון ובעל הקורה אחרון ונשברה חבית בקורה חייב ואם עמד בעל חבית ^ילנוח פטור

בריר שנאת הזהיר לבעל קורה שיעמוד חייב *^{או}ואם עמד לתקן משאו חייב בעל הקורה אף על פי שלא הזהירו בעל

של המוד על המוד צירנים ומקורות הן מרכי שיף פרק הישן טובה כיי תשמיג, ופיפי שם מיה עיא דיה מיה, "והרמיש, והרחשי לצוגה פרק ללג ושרכי שי מיו א, ופסף מהוליי כך ריי. דית עי, חובת עוד מעלי נספקיו שב, דית שם. יהראים" היא תופות TITITITI באהיג ויש

התינוח סימן שעט ו) תוספת מהדורת הסמיע. יואם עמד

N^eners minite

לתקניי

התבוזה ספה פיר לאו עיפ שמח מסוג סר, אין המדיק ברי. עיין פימן קכ״מ סעיף נ׳: כה. בתורים כרי. מים׳ כ. ח״ל שם ובאנזה המובא בציונים אות חיו, וכן פסקמי לפעמים בשמום פירי ווכחת דפוכה מ"ה מי ד"ה מיד כו' ויש כי', ומף שהכמ"ש משונה הנ"ל (הכובא במלר נית הכנפת כשמשחקין הנחורים ומכים זה מת זה, ובלגד שלה יסכונו. בעייא בבאר הגולה אות קין ג"כ מיירי נכה"ג כמ"ש שם, הרמ"ש מדל לשיעתו . ובמו במודה א מולק על זה נפסקיו וסוכה מיד היו ופירט כפירוט שני של מוס׳ שם שימן שעם סעיף א׳ ה. לשון העור ומעיף א׳, וכ"כ הרמנ"ם נפ"ו המדרש, ונרמה שמינו דברי רש"י, שלם הנימו תום׳ ורמ"ש, ותום׳ נרסי במדרש לתקן. סעיף ג׳ ד. שם ובמור טעיף א׳ וברסבים ביו חזובל דין היי ושס קוניוו רבה כגירפה שלנו המה ממן מן הילין התרוגייה דמייטקיה מקלקולוי *בהון כו׳ ביזם נסיב מנהון כו', ועיין במדרט רכה כוף בחקומי [פרשה ל"ז אות בין (ע"כ):

באר הגולה

וכ"כ צמו"ם קימן מרל"ה ומעיף בין וע"ש. 12:22

וטוי"ל דמתניתין כו׳, לכל מרדכי ושאר פוסקים (המובאים בציתים אוח חין מהלכות חוכל ומזיק דין מ׳. וכחב הרב המגיד, משנה פ״ג דב״ק (דף ל״א פירשו כפירוש הראשון, ועיין באויים קימן מרליה כוף קעיף כי בהגיה: עיצן. סעיף בי ב שם ובטור טעיף אי וברמבים ביו מחובל דין חין ושם (ליקוט) בחורים כו׳. תוס׳ דסוכה מ״ה ה׳ ד״ה מיד כו׳, ותע״ג שכתט במשנה וביק ליא עיבן. ג. כמב הרב המגיד (שנו, תפורש בגמ׳ הליבת דר׳ שם ועודיל כוי, וכן כתנ הרא"ב, כנר סתרו רשיי מיו כי בדיה מיד כיי מן יוחנן נשם עיאן, וכן הלכתא, ולשון הגמי לפוש ו*רירן לנות, ולכתף כייל עיצ השים

כמקנה וביק ריב עיאן. הן מכומר כמ"ש לפיל ואות גין.

כו. מ״מ אם כו׳. כמ״ם לעיל סימן כ׳, וכן כמן יש טורך שעה פה כי כמה קלקולים יולחים מוה ע״ם ובתרומת הדשן המובא בציונים אות ט׳ן, וו"ש כאו"ם בוף בימן מרל"ו נהג"ה וכלכד שלא כוי:

סיבן שעם סעיף ב׳ א (ליקוט) ואם עמד כו׳. השמיט מ״ם שם וב״ק ל״ב ע״אן דעמד כשלדם, וכן הר״ף ושמר פומקים, וטעמם משום דרכא פליג עליה דריש לקיש אף כזה, דהא רפולה הוי שלא ברשות ומהלכת ברשות ואמרינן מייח אי בי דשלא ברשות הייב אף בהוקה. והראיש ושם פיג סיי יין דחק עלמו נמנס מה, ע"ש שכל דבריו דמוקים ואינן מובנים (ע"כן: ב. רעיוין לקמן ריש סימן תי"ג. ששם הביא דעת הכא"ש ושם כי טין שפקק כרב נחמן בר ילהק ושם ליא פיאן, וכ"כ הטור שם וסעיף אין משמו, וכלן קתם כדעת הרי"ף וידר עיב מרפי הרייףן ורמב"ם [פייו מחובל היה ופייג מנוקי ממון היה]: סעיף ג׳ ג לנוח. דמליכ הוי נרטות והזיקו תייב כניל (סעיף אן:

פתחי הסובה

סעיף שי ה. אין המזיק חייב לשלם יותר. כתב בדגול מרבבה וזיל, בטור

שכתבתי שם ופכייאו:

2017 783

שמן ושיבר כלי זכוכיה, והעלה דחייב לשלם, דאין למידין כלל מרץ סעיף ט׳ ה. לשלם כל מה שישומו. ז"ל הטור כס פשומ הול"ש סה, בין השמשות בערב שבת דבהיל טובא, שהרי הוא ספק לילה והוא זמן מאין לי לרון משומ הרנים ואטילו מנליו שיטל לפמוד כשירלה, כל שכן הרוכנ מרעט לפני הלילה ממש לכל היותר אלף ות"ק אמה כרי, עיין שם עוד: סוס שלין נו נרון במקום שמי מדם רובנין שמא לא יוכל לכעמיד הסוס כשירנה, וגמוא שכשע בו ומויק בנושו הוא כוי. שם נסמיע שקייבן:

בשם תשובות הרא"ש סיים בזה, כיון שלא כיון, ע"כ, ומשמע שאם סימן שעט מעיף אי א. פטור. לאן הטור, ודוקל שטיע מל הסרת בצרתה כיון חייב לשלט כל מה שיעליל הגוי משום דינא דגרמי. ועיין לעיל בדרך הליכתו הטיח חצתו בקורה, אנל אם עמד נעל התנים ונעל הקורה של בקורתו סימן עיב בשיך סוף סקימ (ובכאהיט שם סיק כיגן, עכיל, ועיון מה וענדה הייב סמיע וסקיאן: סעיף בי ב. לנוח, ואפינו אין הקורה ממלאה אם כל הדרך, כ"כ העור. והעעם, שלה היה לי לנוח מתקום שדרך מי הדם למה אמריו

ולהליך בו, ואם היה מוכדת לוה, לפחות היה לו להוהיר להבא אתמוד ואל יפגע בקורסו. שם וספיע סקיבו: בעיף גי ג ואם עמד לתקן משאו חייב. ומהרשיל פיג ונדק מי כינ פסק דפטור לליכ ידע דעמד לכסף עיש. ולל נהירל,

דגול מרבבת

סימן שעה רכיא מעיף טי. והזיקו זה את זה כוי הדך שבחה. נייג יעוין מוית מעיף ני. רבי הסום אין הבזיק חייב לשלם. נעהיג, נטור ושרף דו גשם מצושת מימן מרג"ה נתגן לברהם מ"ק (ול"ו) ודו. מדברי תהרלדי נשפקיו דיי דיין נרלה דלין הרלדש ודר פיא די הין מיים בוה, כיון שלא כיון, עכייל תשמע שלים כיון מייב מיטק בין היוק ממון או נעוף. וכן מטאר משמו בשרח ביה סי סיב, והכים שם ממלק לבלם כל מה שיפול הגיי משום דינה דגרתי, וביין לציל סימן בייב פוף פיק מי C3"F3

אפרי ברוך

הודפס מאוצר החכמה

בן היון קטן בגוף אי בממון לבן היוק גדול בגוף אי בממון:

111792 (88 שלחן ערוך השלם <מהדורת פריעדמאן> - כט חויימ י (שנט - תכז) / קארו, יוסף בן אפרים (עמוד

32

שלחן ערוד השלם <מהדורת פריעדמאן> - כט הויימ י (שנט - תכז) / קארו, יוסף בן אפרים (עמוד 89) 111792

שים. נסביע סקידן. ועיין נתשונת מניים (חינ) (חיאן כיי שיו ונתשונת רשדים וחוימן כי נ׳ ושמיה ותליה, ונשלטי גטרים פרק המפקיד דף עיש פוף נייל. ושיך סקיאן:

דחייב. עיין פהיע סוף סימן לי.

הודפס מאוצר החכמה

גלית מתרש"א סימן שם. בראשו, קיע כמותי, וכן הום מנימן כ"ה סעיף ". סעיף א', על מנת שאתה מטור. ומס המדק פוען שכך מתר הזין עדים, עיין פיען שס"ב שניף מ'. שם. אבל אם לא כאו לידו בתורה שמירה. רמוכן שמתר לשמעה מכרו לשמור הוממיו, מינו חיב לשלם. כימן קע"ו קעיף י"ם ונחנהיהן. שם בהנהדה, האומר זדוק מנה לים ואתתייב אני לך י"א

סימך שם פעיף אי א. הרי זה פסור. ולה לתריון שדרך שמוק למר לו כן ויממיינ כבו אם למר לי קטע לם ידי כז' והפטר, דשייב כמ"ם לקמן סימן מכ"ל סציף י"ב. דשמר מכלה דגופו ממכלה דממונו. סמים (הקיאן: ב. להשחית. דמיכם למימר דדעהו הימה שיקרפט ושלמט. שם ומכיע סקינן: ג. שבירה. פיין לעיל פוף סימן

דמאי שנא ממייש בקעיף כי כאס בעל הקורה ראשון ועמד לכאף פעור אף דגט שם לא ה"ל למידע לכעל הנית שיעמוד האתר ודוק. ש"ך וסקיאן:

באר הימב

קאמר ההכיני דמומן אדם כמ"א רש"י ושםן ד"ה רבא אמר כרי, ומסרש כפירש"י ההמיטק בין לשון בממיה בין לשון וישותא ולכן השמיטו דמילתא דפשיטא היא. וכ"כ (נ"ז) הרשניא נשם דיה רי החנון כשם הראכייה, וליש: ב. האומר לחבירו זרוק כוי. קושין מ׳ נ׳ תום על גני פלע טי, וכמנ הרשניא ושם דיה הא דתניאן שים בדר ומים אמלי אינה מקודשם מדין ערב כמיש שם ז' אי, ריים דהסם דמתרה ומחקדש מני נך והכל בדלל קמתרה ומסקדש. וכייכ הראיש ושם מיא שיי ייבן בשם מקלם גדולים, ללם שלשימתו דוקם פס הממילה הים מעיקרם וכמיש שם וחי ציבן נתוםי (דיה הגם לאבאן. והר"ן נשם די ציב מדפי הדייףן נשם הי ציב

בסימן שקדם ושם היגן חולק עליו ג"כ וכתב כשיטת רש"י. ותמהו על הטור שנמיתן שהדם ומעיף דין פסה כדעת הרתכיים, וכחן ומעיף בין מסכים לדעת שמוימן מקום לסבר ין שמן שקיבן אטעות פופר נטור וס"ל כרש"י. ונרלה עיון העוות הרמב"ר*, וכבר כתבתי אם נסקיבן אטעות פופר נטור וס"ל כרש"י. ונרלה עיון העוות לשיטתם גם שלה ברשות דוקה דלה ידע וכמיים שם, וברייתה דממלה ושם ביח עיא) משום דעמד דינל ט׳: ה. (ליקוט) הרי זה גבנם כו׳ (ומ״ה) [ולן) כו׳. דייק ממ״ש שם וביק כיח עיאן הרי זה משנר ונכנם כו׳, משמע דוקם כהמי גוונה, ומדל לשיטמו דמף ברשום אינו חייב פלם בתמכוין כמ"ש בשימן שקודם נסציף רין, פֿעל מלקו עליו, וכאן משום דעביד דינא לנפשיה (פ"כ): סימן שם סעיף א׳ א. ויייא כו׳. כפירום הוס׳ וביק ציג עיאן דיה ורי יוחנן כו', ופסק כר' יוחנן דמנים כוזמיה, וכן פסקו הרי"ף ושם ליג עיא מדפי הרייף) ולמיש (שם פיה סיי ייה). ולמניס (הכובא בציונים אות אין ושוייע פסקו כרנה ווראה סימן תכיא סעיף ייבן, כמ"ש ברמנ"ס ושסן להדיה שהין מדם מוחל כוי, וכתב המגיד משנה דס"ל דר' יוחנן לא כליג על רבא, דר' יותנן

םימן שם סעיף א׳ ה. לשון רמכים נפייה מהלכות הוכל ומויק והייאן. וכהנ הרג המגיד, משנה [נסיית דגייק דף גייב עייל], ולקשינן עלה שם וציג עיאן וכו׳. ר׳ יומנן למר יש הן שהול כלאו ויש לאו שהוא כהן, סמא נמי הכי וכו', ופירושו, כשלמר הן נחמיה הוא כלאו, וכשאמר לאו נחמיה שים המניד הרי הוא כהן וכו׳. ולא הכיא הרב ו*דיון המדבר כאמיה לפי שהוא פשוט, משוה מייכ. וכן פילשיי שם ודיה יש לאח, והמי לנקט מיוציה לגני מכה (ופלוע) עיפ הרביי ן ופוצען וסטור לגדי ממונה, מורחה דמילתה נקיט, דמחיל הינש הממוניה טפי מנופיה. ב וכן כמט המומי שם דף ל"ג ע"מ ודיה ורי יחוון, ח"ל שם, מקחמה כחמיה קהמר, כיון שמחחילה ה"ל קרע הת כסותי וכו׳. ג. שם וברחביםן דין יייכ, מכרייםל ולוקימתל דרכה שם.

באר הגולה נ. עם נמשנה דף ליב מית. סעיף ד׳ ז. עם וברובים פיו מחובלן דין ה׳, ברייתה שם וביקן דף כ"ה ע"ה. ח. כתב הרב התניד, הוה נתשך כפי השיטה שכתב למעלה דין ג׳ דכל זמן שלא נתכיין להזיק אפילי ברשות (ש)כיון שהום נרשותו פטור, וכתנ הריים, מפשר לדין זה בשלה נתן רשות למלאות, אבל נתן לו רשות למלאות חייב, וזה נכון.

ביאור הגר"א

סעיף ד׳ ד. אפילו כו׳. כשיעתו נקיתן פקדם נסציף ד׳ן דחפיט נדפות

אינו מייב אלא בכונה. והראב"ד נפיו מחובל היהן מולק פ"ז וכתב דוקא שלא

נרטות, לס"ל כשיעת רט"י וביק מיח עיב דיה הזיקו ודיה חייבין), שכן

סימן שם סעיף אי בסופו. נהן לו רשות להשהית ושאל הלה עים שאהיה פפור, והשיב בתפיהה נשורת ניכרת לא, היז כאושר הן לבריג (ניי שניוגי, שיישו.

ערך להם

סיטן שם ז) כיה בדפריר וכיה בטור, ממהדורת תקיב ואילך לו, וראה לשון הדיה שבסמיע סקיב.

ציונים ומקורות סימן שעט ל) רמרים ש"ו משומ דין לי. גן מור פעף (מ׳ן ב׳ נסם הימרים פיו מחובל דין ה׳. סימן שם 6) למין מנרים שיה דמומל דן יית ג) טור שפיף (ני) גי הם הלאשל ביק מייח שייית, גן שם ברטבים דן ייב דן ארו פיק דקדובין רי עייב טדפי הרייף כסג לי דעית ຳລັກ 🗂 🖓

לנו לומר דנתמיה קחמר ילח ופטור) ואם לא אמר לו על מנת שאתה פטור הרי זה חייב ^{-ו}אע״פ שהרשהו להשחית "במה דברים אמורים כשבאו הכלים לידו תחלה בתורת שמירה כגון שהיו שאולים או מופקדים אצלו ^{דו}אבל אם לא באו לידו בתורת שמירה כיון שאמר לו 'קח כלי זה ושברו בגד זה וקרעו ועשה כן הרי זה פטור אף על פי שלא אמר לו על מנח שאתה פטור (ועיין לקמן עוד סימן שפ״ב מדינים אלו. זיהאומר להבירו זרוה מנה

א אלאהאומר לחבירו קרע את כסותי שבר את כדי על מנת שאתה פטור אהרי זה פטור (סוי״א אפילו לא אמר לו על מנה לפטור נפירום אלא שא״ל דברים

שמשמעו כך כגון שא"ל שבור כדי וא"ל המזיק על מנת לפטור וא"ל הניחק לא באש

וכו ד' פעישים

או רודף או נרדף ששברו כלים

האומר לחבירו קרע כפותי או של חבירי

סימן שפ

החבית ^{לא}וכן זה בא בנרו וזה בא בפשתנו. ד מיהרי שמילא הצר חבירו כדי יין ושמן אפילו הכניס ברשות הואיל ולא קבל עליו בעל החצר לשמור הרי זה נכנס ויוצא כדרכו ^{רו}וכל שישתבר מהכדים בכניסתו וביציאתו הרי הוא פטור עליהם ואם שברם בכונה אפילו הכניסם בעל הכדים שלא ברשות הרי זה חייב.

סעיף ד' דן וכד שישתבר בכניסתו בר. כן היא דעת הרמכ"ם (המובא בציונים אות בין. וכתנ המגיד משנה טעמו, דכל שהוא נרשות המזיק ולא שברה כדי להזיקו אלא כדי לכנום ולנאם הוא פטור. אכל הראביד שםן והטור ושיף בין כמני על דבריו שהן המוהין, כיון שהכנים ברשות איך יפטר על מה שמשבר בכניסמו הייאמו אם לא שלא נמן לו רשות לתלאות כל החזר, עכ"ל:

סיכון שם סעיף א׳ אן הרי זה פבור. ולא אמריט שדרך שתוק אמר לו כן ויוחוחייב כמו מי שאמר להבירו קטע אח ידי קמא את עיני והפטר, דמייב, וכמ"ם הטור והמחבר לקמן קוף קימן מכ"מ נטור סעיף ידו ומחבר סעיף ייכן ע"ם, קמ"ל דלה, דשמני מכלה דגופו ממכלה דממוט: בן יש זנו זומר דבתמיה קאמר זיה. דכיון דא"ל מחחילה קרע כסותי, מפרשינן ה"לא" דא"ל אח"כ, דכחמיה קלמר ליה: בן אע"ם שהרשהו דהשהית, דחיכה למימר דדעתו היתה שיקרענו וישלמו: הן אבל אם לא באו לידו בתורת שמירה כו'. דכי יתן איש אל רעהו כסף או כלים לשמור למיל ושמוח כיב וין, ודרשינן וביק ציג עיאן כקנהנו נידו לקמור הוא דמיחייב בפשיעתו ולא כשנתנו בידו לאכדו ולקרעו, וכייכ הטור לעיל בסימן ם"ל וסציף הין ע"ם:

Kollel Zichron Michel of NMB - Choshen Mishpat Chabura & Shiur

שפתי כהן

סימן שם סעיף א' א) האומר

לחבירו קרע כסותי כו׳. עיין

נתשונת מני״ט (ח״נ) וחיאן קי׳ ש״ו

10% 518

וכמטוכת מהלטד"ה (חויה) קי' ל' הטונות אלו

וסייםמ״הוקיי+*מל״הוקשיכן. *** ועיין ההקועל התיכות

כשלטי גטרים פרק המפקיד דף ע"ט יאש לא

קוף ע"ל ובים ייט ציב מדפי הרייף יימהשין

נרשמו בכחי

נראה ממייך

נרשם עק דברי הרשיא

אפילו לא

להקן להקן פעיף בי ***בכחיי

מאירת עינים

חשן משפט שעט־שפ הלכות נזיקין